PHYLLIS BANKS

O călătorie de vis

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

— Spuneţi-mi… De ce aţi acceptat această slujbă?

Rezemat bine de bancheta din spate a taxiului, doctorul Hector Mendez o scruta pe Jennie McDougall cu ochii săi verzi iscoditori. Tânăra femeie tuşi discret. Era exact întrebarea de care se temea s-o audă! Se simţi brusc atât de descumpănită faţă de tot ce i se întâmpla.

Zborul acela grăbit până la New York, sosirea în mijlocul acelei mulţimi care forfotea şi această cursă cu taxiul prin oraş… Trăia un vis, sau un coşmar?

Trebui să-şi muşte buzele pentru a nu-i răspunde însoţitorului său că ar face mai bine să-şi vadă de treabă şi reuşi să-i adreseze un zâmbet amabil.

— Oh, ca şi ceilalţi, presupun. De plăcerea călătoriilor.

Medicul dădu din cap cu un aer amuzat. Cu siguranţă, se gândi

Jennie, din cauza uşorului său accent scoţian, cu care încă nu era obişnuit. Cu un gest, el arătă ciudatul peisaj citadin pe care tânăra femeie îl descoperea puţin speriată.

— Nu vă începeţi călătoria în cel mai odihnitor loc! Totuşi, acest oraş enorm are multe avantaje. Printre altele, are darul de a incita la umilinţă. Mă întreb uneori dacă mi-ar plăcea sau nu să mă întorc în Columbia mea natală…

Jennie aruncă o privire îngrijorată pe fereastră. Se aflau blocaţi într-un ambuteiaj complicat, în mijlocul unui concert de claxoane şi motoare care făceau furioase scandal. Unde îşi îndrepta privirea, vedea linii verticale, în vârful cărora de-abia se decupa o lamă fină de cer înceţoşat. Oare cum să bănuieşti în acest univers de beton şi sticlă că tocmai începuse luna aprilie?

Răspunzând anunţului care cerea o infirmieră experimentată pentru serviciul medical pe un vapor de

croazieră, Jennie visase să fugă pe oceanul imens, nu să fie sufocată de ziduri şi aglomeraţie. Hector Mendez nu-i aşteptă răspunsul.

— Este unul din privilegiile profesiunii noastre să putem uneori călători astfel.

Tânăra femeie ridică neconvinsă spre el ochii albaştri ca cerul.

— Da, cu siguranţă…

Taxiul porni din nou la drum şi cei doi pasageri rămaseră câteva clipe tăcuţi. Jennie profită de asta, pentru a-şi observa pe furiş însoţitorul. Deşi nu era foarte înalt, era ceea ce se numea în mod obişnuit un bărbat frumos. îi mărturisise că era din tată Columbian şi mamă nemţoaică. Datora fără îndoială acestui amestec contrastul dintre pielea brună şi părul şaten-deschis şi ochii de un verde luminos.

Cât despre lăţimea spatelui său, era cea a unui sportiv perfect sănătos.

Jennie fusese foarte uşurată văzându-l înaintând spre ea la terminalul aeroportului Kennedy. Îşi trecuse imediat un braţ liniştitor sub al său, pentru a o conduce prin mulţimea grăbită.

— Aşadar, este prima dată când veniţi la New York. Aţi călătorit mult?

— Puţin. Am fost în Spania. Dar dumneavoastră?

Nu se punea problema să comenteze ultima sa vacanţă la Benidorm, cu Ralph. Oare nu decisese să uite totul? Doctorul Mendez ridică din umeri.

— Înainte de a opta pentru această slujbă, aproape n-am părăsit niciodată Columbia. Pentru mine, ce contează nu sunt locurile, ci oamenii.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet fermecător.

— Să descopăr în drum o femeie tânără, puţin pierdută şi să-i ofer ajutorul. Şi apoi să-i spun adio, ştiind că vieţile noastre s-au aflat sensibil îmbogăţite prin această întâlnire…

Jennie luă un aer dezamăgit.

— Înţeleg! Ce vă interesează mai ales în munca

dumneavoastră, sunt legăturile trecătoare!

Medicul începu să râdă fără jenă.

— Ştiţi, sunt un senzorial. Îmi plac contactele apropiate.

În timp ce vorbea, se aplecase uşor spre ea. Jennie reluă imediat distanţa.

— Serios? Mie, deloc! exclamă cu un aer prefăcut indiferent. Şi dacă vă imaginaţi că am venit aici pentru acest gen de lucruri, vă…

Doctorul Mendez izbucni în râs.

— Ce ciudaţi sunteţi voi, britanicii! Anthony este exact ca dumneavoastră. Acesta este doctorul Gray. îl veţi vedea curând.

Îi adresă o privire ironică.

— Poate vă veţi relaxa puţin în climatul tropical?

— Cu siguranţă, nu!

Doctorul Mendez păru foarte surprins de răceala sa ostentativă. Dar putea ea să-i explice că se hotărâse ca pe viitor să nu mai aibă deloc încredere în bărbaţii de care se apropia? Să-i destăinuie de ce amintiri încerca să fugă lansându-se în această viaţă nouă? După dubla trădare a lui Ralph Caine, n-ar mai fi putut avea vreodată încredere în bărbaţii drăguţi.

Taxiul tocmai viră în direcţia cheiurilor. Jennie observă brusc pachebotul, sau cel puţin o parte din silueta sa înaltă, alb cu negru, ale cărei forme graţioase barau orizontul. Hector Mendez i-l arătă cu un aer vesel.

— Iată „Leewardul!” Nu este splendid?

Jennie făcu ochii mari de uimire. Peste câteva ore, această superbă navă de dimensiuni mari o va duce peste Atlantic, purtată de Golistrom până la insulele de vis, înconjurate de ape turcoaz sub un cer mereu albastru…

După ce plătise cursa, Hector Mendez luă valizele lui Jennie şi o conduse până la intrarea rezervată personalului croazierei. Formalităţile de acces la bord fură rapide. Cum ajunseseră devreme, nu era aglomeraţie în faţa lor: doi ofiţeri, stând la taifas în greceşte, un bărbat scund şi discret de tip oriental şi o femeie tânără în uniformă, fără

îndoială americană.

Hector păru să remarce aerul surprins al lui Jennie.

— Echipajul numără treizeci şi şapte de naţionalităţi, îi explică, răspunzând întrebării sale mute.

Curând se aflară pe un culoar liniştit, tapisat cu mochetă moale şi luminat de aplice strălucitoare pe pereţi. Nu întârziară să ajungă la baza unei scări mari în spirală, cu balustrade aurii. Jennie mergea din surpriză în surpriză.

— S-ar spune că este un hotel de lux, nu un pachebot!

— „Leeward" este recunoscut pentru confortul său extraordinar. În ce ne priveşte, suntem aşezaţi în cabine foarte mici, pe puntea inferioară. Dar camerele de lux de pe puntea numărul nouă, merită o privire!

Jennie îi făcu cu ochiul, tachinându-l.

— Ia te uită, ia te uită, aşadar l-aţi vizitat!

Hector Mendez râse cu poftă. La urma urmei, nu era antipatic, se gândi tânăra femeie. Era suficient să-i împărtăşeşti umorul, ştiind totuşi să păstrezi distanţa. Dacă doctorul Gray nu era mai aspru, traversarea promitea să fie relaxantă…

Ajunseră pe un alt culoar, aparent mai modest. Hector îi întinse o bucată de plastic gri, perforată de numeroase găuri.

— Iată cheia dumneavoastră. Da, ştiu, s-ar spune că este mai degrabă o carte de credit… Ah, am ajuns.

Se opriră în faţa uneia din zecile de uşi mici din lemn lăcuit. Jennie îşi introduse legitimaţia în broască şi încercă să deschidă, dar fără rezultat. Hector i-o luă din nou pentru a-i arăta cum trebuia s-o folosească. Era suficient s-o introducă brusc şi s-o retragă pentru a învârti clanţa.

— Împărţiţi cabina cu Tilly Balasingham.

Jennie remarcă imediat un pulover verde ca smaraldul aruncat pe unul din paturi şi o carte de buzunar pusă pe una din măsuţele foarte mici, care despărţeau cele două paturi.

Cabina era atât de strâmtă, încât trebuia să te strecori printre paturi şi de-a lungul unui dulap îngust

pentru a ajunge la baia, demnă de o casă de păpuşi. Lemnul roşu de pe pereţi dădea desigur acestui mic apartament mobilat cu gust un aspect călduros, dar ce lipsă de spaţiu! Jennie se consolă, gândindu-se că fără îndoială nu va avea prea mult timp liber pe care să-l petreacă în această încăpere, concepută în mod evident pentru liliputani.

Cum tânăra femeie se pregătea să-şi deschidă valizele, Hector îi puse mâna pe braţ.

— Vă veţi aranja lucrurile puţin mai târziu. Anthony Gray ţine să vă vadă îndată ce sosiţi.

Jennie trebui aşadar să se hotărască să părăsească ceea ce va deveni culcuşul său în timpul viitoarelor şase luni – sau chiar mai mult dacă se decidea să reînnoiască acest contract. Porni în urma lui Hector prin labirintul de culoare până la o uşă bej însoţită de o tablă indicatoare albă pe care se aflau înscrise aceste cuvinte: serviciu de sănătate. Intrară într-o sală de aşteptare, spre care dădeau mai multe uşi. Hector Mendez bătu imediat la una din ele şi o voce masculină, gravă şi modulată, cu accent foarte englezesc, le dădu ordin să intre.

Anthony Gray se ridică pentru a-şi întâmpina vizitatorii şi-i întinse rapid şi categoric mâna lui Jennie. Hotărât lucru, nu semăna deloc ideii pe care şi-o făcuse despre medicul-şef al acestui minispital plutitor! Nu părea câtuşi de puţin să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani. Totuşi, chiar dacă ar fi fost mult mai tânăr decât ea, n-ar fi contat, avea un aer foarte serios şi chiar mai degrabă trist, se gândi Jennie. Sprâncenele erau permanent încruntate şi o strălucire metalică a ochilor cenuşii îi accentua şi mai mult paloarea bolnăvicioasă a tenului. Se întoarse spre confratele său, fără să zâmbească.

— Mulţumesc că te-ai dus s-o întâmpini pe domnişoara McDougall la aeroport. Poţi să-ţi iei câteva ore libere înainte de îmbarcare. Doctorul Mendez dispăru, lăsând-o pe Jennie singură cu noul său patron, ale cărui sprâncene exprimau încă aceeaşi tensiune interioară.

— Aţi călătorit bine?

— Da, în sfârşit, cu puţină teamă totuşi.

— Teamă?

— Adică… Este o mare schimbare pentru mine să mă aflu aici.

Jennie îşi muşcă buza. Oare o va întreba şi el despre motivele care o conduseseră pe acest pachebot? constată surprinsă că nu se gândea să-i pună întrebarea fatidică.

— Vă veţi obişnui repede aici. Sper că nu aveţi rău de mare?

— Şi eu sper!

Jennie se aşteptă la un zâmbet politicos ca răspuns la gluma sa, dar faţa doctorului Gray rămase de marmură. Lovea nervos cu vârful degetelor într-un plic purtând timbru de Anglia şi o foaie de hârtie roz, acoperită cu o scriere mare, albastră, din care câteva cuvinte puteau fi citite invers. Dintr-o singură privire, Jennie le descifră fără să vrea: „Calde sărutări. Mama”.

Anthony Gray îi surprinse privirea. Îndoi imediat scrisoarea şi o puse într-un sertar. Puţin jenată, Jennie crezu potrivit să îndrăznească un comentariu:

— Corespondenţa din ţară este întotdeauna binevenită…

Doctorul Gray se mulţumi să aprobe din cap.

— Da, cu siguranţă.

Totuşi, Jennie ar fi putut jura că acea scrisoare nu-i făcea plăcere destinatarului… îşi aminti însă că-şi promisese să nu se mai încreadă în pretinsa sa intuiţie pentru a-i judeca pe alţii. Oare nu se înşelase întru totul în legătură cu Ralph Caine? Gândindu-se la asta, se felicită încă o dată că avusese curajul să părăsească serviciul său de la Spitalul General din Newcastle – serviciul lui Ralph, mai exact – pentru a se îmbarca pe „Leeward”.

În orice caz, deocamdată era redusă la ipoteze, în ce-l privea pe noul patron. Dar nu se putu împiedica să fie puţin surprinsă că un bărbat atât de impresionant de serios şi de rece poate părea tulburat de o scrisoare semnată „Mama!”

Anthony Gray se ridicase pentru a lua un pliant de pe

o etajeră din spatele lui. Din spate, statura sa înaltă părea şi mai impresionantă. Purta cu multă eleganţă uniforma impecabil de albă de ofiţer de marină, cu epoleţi negri şi galoane aurii. Jennie observă contrastul dintre membrele solide şi fineţea mâinilor lungi.

Medicul îi întinse pliantul fără o vorbă, în timp ce o strâmbătură de durere îi apăru pe faţă. Jennie nu-şi putu stăpâni o mişcare de îngrijorare.

— Ce se întâmplă, doctore Gray? Ceva nu este în ordine?

— Nu-i nimic, doar o migrenă care nu mă lasă de dimineaţă.

Îşi trecu brusc mâna tremurătoare peste fruntea şiroind de transpiraţie. O clipă, Jennie avu impresia clară că va leşina. Sări în picioare pentru a-i veni în ajutor, dar doctorul o opri cu un gest hotărât.

— Duceţi-vă în sala de aşteptare! N-am nevoie de nimeni!

Tonul era atât de aspru, încât tânăra femeie nu se gândi să nu asculte. Se grăbi spre uşă şi o închise cu grijă după ea. Trecură minute lungi, în cursul cărora Jennie auzi curgând cu putere apa de la robinetul chiuvetei aflate în biroul doctorului Gray. Apoi el veni s-o cheme cu o voce inexpresivă. Avea o mină mai răvăşită decât înainte.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, doctore?

— Absolut nimic, vă asigur. Vom merge doar să facem câţiva paşi pe punte, pentru a respira puţin aer proaspăt.

Urcară în tăcere scara mare aurie. Anthony Gray părea să-şi recapete treptat puterile.

— Mesele sunt servite pe puntea numărul unsprezece. În mod normal, bufetul este rezervat pasagerilor, dar astăzi, avem şi noi dreptul. Presupun că trebuie să fiţi moartă de foame.

Jennie se gândi că starea sa de sănătate era oricum mai puţin neliniştitoare decât cea a patronului său. Acest doctor Gray începea s-o intrige mult. Oare ce motive îl putuseră îndemna să se angajeze pe acest vapor? Genul de indispoziţie la care tocmai asistase era ceva obişnuit?

Cum ajunseseră la intrarea salonului unde era aranjat un bufet, întâlniră o tânără femeie înaltă şi blondă, cu înfăţişare foarte sofisticată, care-i adresă doctorului Gray un zâmbet devastator, căruia el îi răspunse imediat printr-un salut sobru, politicos şi foarte profesional. Jennie se gândi că, spre deosebire de doctorul Mendez, Anthony Gray nu părea să fi ales să facă această croazieră pentru a-şi oferi nişte aventuri. Aşa că nu avea de ce se teme de asiduităţile sale şi era foarte bine astfel. Dar oare ce naiba căuta el pe „Leeward”. Să se fi angajat ca şi ea, pentru a fugi de trecut?

Rezemată cu coatele de balustradă, în timp ce doctorul Gray se îndrepta cu o tavă spre bufet, Jennie trecu din nou în revistă – pentru ultima dată, îşi jură – evenimentele sordide care o aduseseră pe „Leeward”. De multe luni deja, atitudinea logodnicului său, doctorul Ralph Caine, se schimbase. Preocupat doar de progresul carierei sale, era din ce în ce mai distant şi o neglija cu fiecare zi mai mult. Jennie se întrebase cu teamă despre viitorul lor comun, dar continuase să spere că, după căsătorie, va reuşi să-l facă mai atent. Cu toate acestea, într-o zi totul se răsturnase.

Îşi amintea cu profundă tristeţe acea noapte de iarnă în care voise să-i fie alături în agonia sa unui biet amărât părăsit de toţi. Din compasiune, îşi petrecuse orele la căpătâiul său până la ultima lui suflare şi-i închisese ochii cu tandreţea şi respectul pe care credea că le datora fiecăruia din semenii săi. Din păcate, când se dusese apoi în camera privată a lordului Peter Farrow, un bătrân aristocrat internat în ajun pentru simple examene, şi a cărui stare nu provocase nicio îngrijorare, fusese îngrozitor de surprinsă să-l găsească şi pe el mort! făcuse un stop cardiac complet imprevizibil.

Socul fusese teribil pentru ea. Simţise imediat nevoia de a se destăinui lui Ralph, sperând că el va şti să găsească vorbele care i-ar fi permis să se simtă mai puţin vinovată. În loc de asta, Ralph o mustră aspru, considerându-i comportarea incalificabilă. Cuvintele pe

care el le rostise atunci, îi rămăseseră gravate dureros în memorie.

— Sunt foarte dezamăgit, Jennie. Te credeam mai profesionistă. Să-ţi petreci timpul lângă un beţiv bătrân! Ce prostie! Sper că-ţi dai seama că eşti răspunzătoare de moartea lordului Farrow!

Rănită profund în adâncul fiinţei sale, Jennie îşi acordase câteva ore de gândire, apoi îi dădu întâlnire lui Ralph pentru a-i anunţa dorinţa de a se rupe logodna. Şi spre marea sa deziluzie, Ralph nu numai că nu-şi ceruse iertare, dar nu găsise nici cel mai mic argument serios de invocat pentru a o convinge să n-o facă. Singura sa remarcă fusese şi mai jignitoare decât tăcerea:

— Mama va fi decepţionată, Jennie. Te apreciază foarte mult şi crede că ai fi o soţie excelentă pentru un medic de renume.

În acea clipă, decizia lui Jennie fusese luată. Să fugă. Era singura soluţie. Să uite această dramă teribilă şi consecinţele sale. Dar oare va putea?

— Să ne instalăm în exterior. Vântul este puţin rece, dar la soare ne vom simţi bine.

Anthony Gray puse tava pe o masă la soare, invitând-o pe Jennie să se aşeze lângă el. Pierdută încă în gândurile sale, tânăra femeie se aşeză distratră. Dar o privire în jur o făcu să-şi regăsească repede buna dispoziţie. Golful însorit se întindea la picioarele lor şi oceanul strălucea în mii de sclipiri sub cerul senin.

— Ce vedere superbă!

Însoţitorul său schiţă pentru prima dată un zâmbet uşor.

— Da, este locul meu preferat. Din păcate, n-am prea des timp să vin aici să profit de peisaj.

Jennie constată că părea să-şi fi revenit complet din indispoziţie. Faţa sa îşi pierduse paloarea îngrijorătoare şi ochii îi străluceau într-o lumină nouă. Puse în faţa ei nişte farfurii cu salate şi rosbif rece.

— Asta voiaţi?

— Este perfect, mulţumesc.

Jennie avea o foame de lup. Dar nu reuşea să-şi desprindă privirea de panorama superbă. O uşoară ceaţă roz voala puţin silueta impresionantă a zgârie-norului înălţat la orizont. Câţiva pescăruşi graţioşi trecură ţipând în jurul navei, lăsându-se duşi de briza răcoroasă care le făcea zborul şi mai solemn.

Terasa bufetului ieşea spre o altă punte, unde se aflau două piscine, ale căror margini începuseră să se umple de pasageri întinşi pe şezlonguri, pentru a profita de primele raze primăvăratice.

Celelalte punţi erau de asemenea ocupate de o mulţime tot mai numeroasă. Hotărât lucru, Hector Mendez nu greşise lăudând laturile plăcute ale acestei slujbe… Jennie îşi spuse că, în mod sigur, căsătoriile erau cel mai bun leac împotriva amintirilor dureroase. Oare aceasta era şi părerea doctorului Gray?

Acesta tocmai îi făcea semn, întinzându-i pliantul pe care-l luase din birou.

Jennie se grăbi să-l asculte. Conţinea toate detaliile referitoare la viitoarea sa viaţă la bord, de la aspecte turistice la conţinutul farmaciei! Anthony Gray se grăbi să comenteze broşura.

— După cum vedeţi, vom deschide serviciul medical trei ore dimineaţa şi trei ore după-amiaza, între cinci şi opt. Vom lucra în general pe rând, un medic şi o infirmieră odată. Dar astăzi, este de preferat să fiţi prezentă în acelaşi timp cu domnişoara Balasingham, pentru a vă pune la curent cu toate.

— Da, desigur.

— Aspectul cel mai plictisitor al muncii noastre este latura administrativă. Tilly vă va explica în ce fel se completează toate hârtiile.

— Aici este mai altfel decât în altă parte?

— Da, din cauza sistemului american de asigurări şi de asemenea deoarece compania maritimă „Leeward” pretinde toate protecţiile posibile, în măsura în care cea mai mare parte a pasagerilor sunt în vârstă.

— Ei bine, mă voi obişnui din nou să bat la maşină.

Anthony Gray o răsplăti cu un zâmbet, care-i descoperi dinţii de o albeaţă strălucitoare. La început, Jennie fusese frapată de duritatea maxilarelor încordate şi de imobilitatea trăsăturilor. Dar descoperi brusc un alt doctor Gray. Degetul său mic îi şoptea că poate nu era bărbatul rece şi distant pe care-l bănuise la început, ci mai curând o persoană fragilă – rezervată şi totuşi sensibilă, se gândi ea.

Începu să răsfoiască din nou broşura, întârziind asupra primelor pagini.

— Este tentant să priveşti doar fotografiile peisajelor şi să eviţi comentariile! exclamă tânăra femeie.

Prin această remarcă, spera să facă să apară un alt zâmbet pe faţa însoţitorului său. Aşa s-ar fi întâmplat, totuşi el nu avu timp să răspundă: în aceeaşi clipă, Jennie simţi pe umăr apăsarea uşoară a unei mâini de bărbat. Hector Mendez se apropiase tiptil în spatele scaunului său. Cât ai clipi, luă un scaun şi se aşeză alături, cât mai aproape posibil, astfel încât genunchiul său să-l poată atinge pe al tinerei femei.

Jennie se îndepărtă discret, în timp ce el îi adresă o privire complice.

— Ah, ce fericire! în curând Bermudele! Sper că ţi-ai adus costumul de baie din două piese?

— Nu este tocmai din două piese, dar…

— Oh, ce păcat! Şi eu care aveam intenţia să te duc la plajă în zilele libere!

Jennie izbucni în râs. Cum să-l ia în serios pe acest glumeţ doctor Mendez?

— Mi-ar plăcea la nebunie să mă întind pe o plajă din Bermude, chiar fără un costum de baie din două piese, declară veselă.

Hector Mendez se întoarse spre doctorul Gray.

— Auzi, Anthony? Ce noroc!

Chipul medicului se întunecă din nou.

Fără să-şi dea osteneala să răspundă glumei confratelui său, se ridică şi se adresă lui Jennie pe un ton mai degrabă tăios.

— Cred că Tilly este de serviciu, acum. Veniţi cu mine, domnişoară McDougall, vă voi prezenta.

Jennie se grăbi să-l urmeze până la ascensor. Atunci, doctorul Gray se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Sper că nu luaţi în serios prostiile lui Hector.

Jennie era gata să-i replice răspicat că nu venise pe acel vapor pentru a căuta o aventură. Oare dădea impresia că era atât de naivă?

Oglinda ascensorului îi arătă brusc imaginea sa, pe care n-o mai văzuse de mai multe ore. Oare buclele roşcate mereu puţin în dezordine, tenul luminos şi ochii albaştri strălucitori erau cele care sugerau senzualitate?

Nu se machia deloc, stilul său era natural. Cât despre haine, erau departe de a fi provocatoare. Comparată cu unele pasagere tinere pe care le putuse observa, părea mai degrabă ştearsă. Taiorul modest din gabardină de culoare ecru şi bluza albă, îi dădeau cel mai cuminte aer din lume.

În schimb, fu plăcut surprinsă să constate că oboseala celor unsprezece ore trecute de la plecarea sa nu-i marcaseră prea mult trăsăturile.

Privirea aruncată în oglindă nu durase decât o clipă. Stătea din nou în faţa medicului, cu un aer puţin înţepat.

— Vă mulţumesc că vă îngrijorează virtutea mea, doctore Gray. Dar liniştiţi-vă, nu sunt proastă.

Anthony Gray păru agasat de remarca sa.

— Virtutea dumneavoastră? Asta nu este problema mea, vă asigur! în schimb, ceea ce mă interesează, este comportamentul dumneavoastră profesional şi n-aş vrea ca el să aibă de suferit în urma aspectului particular al vieţii dumneavoastră la bord.

— N-aveţi de ce vă teme!

— Hector este un seducător incorigibil, vă atenţionez, atâta tot.

— Mulţumesc mult, dar vă repet, era inutil.

— Ştiţi, această muncă la bord… Nu caut să ştiu pentru ce aţi ales-o, dar să nu vă imaginaţi că este o distracţie. Avem de-a face deseori cu probleme medicale extrem de neliniştitoare. Şi departe de orice complex

spitalicesc modern!

— Ştiu că cea mai mare parte a pasagerilor sunt în vârstă şi că inevitabil nu suportă soarele sau să mănânce bine.

— Fără să pui la socoteală teama de a se afla departe de casă. Veţi asigura fără îndoială câteva nopţi de gardă. Nu uitaţi că nu sunteţi decât două infirmiere. Se întâmplă ca zilele voastre libere să le consacrăm recuperării orelor de somn…

— Sunt perfect conştientă de toate acestea, doctore Gray.

Tocmai ajunseră în faţa uşii de la cabina numărul 3002 – cea pe care Jennie trebuia s-o împartă cu colega sa. Anthony Gray ciocăni de două ori scurt şi imediat îi răspunse o voce limpede. Atunci, el se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Jennie să intre.

— Este timpul să faceţi cunoştinţă cu Tilly, spuse simplu.

Capitolul 2

— Dacă ne grăbim să ne aranjăm lucrurile, vom avea timp să urcăm pe punte înainte de ridicarea ancorei.

Tilly Balasingham îşi îmbrăcase deja uniforma albă, care contrasta în mod impresionant cu părul negru bogat, ridicat în coc, şi cu tenul bronzat. Colega sa de cabină i se păruse imediat simpatică lui Jennie, care-i aprecia rezerva amabilă şi adora încântătorul său accent filipinez.

— Cred că doctorul Gray doreşte să-mi explice noţiunile elementare ale muncii noastre la bord.

— Da, de acord. Dar mai întâi trebuie să profităm de aceste clipe magice! Ştii, rareori sunt probleme de sănătate în prima zi.

— De cât timp lucrezi pe acest pachebot?

— Este al doilea contract. După cum ştii, sunt de şase luni. Tocmai l-am reînnoit. Medicii au dreptul la nouă luni.

— Aşadar, îţi place aici?

— Bineînţeles! Este mult mai plăcut decât la spital! Vezi ţări, întâlneşti oameni, eşti puţin în vacanţă!

Răspunsul nu era original, dar părea sincer. Aşadar,

nu toată lumea se afla pe „Leeward” pentru a fugi de trecut… Tilly dădu din cap înainte de a continua:

— Şi apoi suntem foarte bine plătiţi şi pot trimite puţini bani mamei în fiecare lună.

Încrederea colegei sale o impresionă mult pe Jennie, dar pentru atât nu se punea problema să-i povestească propriile stări sufleteşti.

De altfel, Tilly începu curând să scrie nişte ilustrate, aplecată peste măsuţa foarte mică instalată lângă patul său şi fiecare o observa pe cealaltă într-o tăcere discretă.

Jennie se hotărî să profite de acest moment de inactivitate pentru a se duce să facă un duş. Rămase îndelung sub jetul fierbinte, delectându-se cu apa care-i mângâia pielea. Când se pregătea să se şteargă, auzi două bătăi uşoare în uşa băii mici. Vocea veselă a lui Tilly răsună:

— Curând vom ieşi în larg! Dacă nu vrei să ratezi asta, vino repede cu mine pe punte!

— Mă poţi aştepta? Sunt gata, sosesc!

Jennie se grăbi să se şteargă şi să-şi îmbrace uniforma. În sfârşit gata, o urmă în fugă pe Tilly până la ascensorul care ducea pe puntea superioară.

Era timpul! Nava mare aluneca deja cu măreţie de-a lungul cheiului şi vastele imobile moderne începuseră să se îndepărteze încet. Pe puntea centrală, o orchestră jamaicană cânta o melodie îndrăcită, în timp ce tuturor pasagerilor li se serveau cocteiluri exotice, în chip de bun venit.

Spre marea sa uimire, Jennie se simţi cuprinsă treptat de euforia înconjurătoare. Avea impresia că întorsese definitiv o pagină din viaţa sa şi că un viitor strălucit îi zâmbea. Lăsase în urmă amintirile neplăcute şi chiar şi chipul lui Ralph îi dispăru curând din minte, la fel cum oraşul New York dispărea treptat în ceaţă.

Empire State Building nu mai era deja decât o umbră la orizont, la fel ca World Trade Center. Şi curând fu rândul Statuii Libertăţii să se profileze în depărtare ca o ultimă imagine a cetăţii uriaşe. Tălăzuirea din larg nu întârzie să

se facă simţită. Se săvârşise! Era în drum spre alte locuri!

Dar Jennie ştia că, spre deosebire de toţi ceilalţi pasageri, atât de fericiţi să călătorească spre ţinuturi îndepărtate, ea nu se afla pe „Leeward” ca turistă. Se grăbi să ajungă pe culoarele înguste, renunţând la ascensoarele pline de lume pentru a o lua pe scara mare până la serviciul de sănătate, unde ajunse gâfâind şi cu picioarele tremurând.

Clătinându-se uşor, intră în sala de aşteptare. Hector, care tocmai se afla acolo, se repezi în întâmpinarea sa.

— Uniforma îţi vine de minune! Eşti superbă! se extazie el, cu emfază comică.

Jennie schiţă un zâmbet slab.

— Ce se întâmplă? Ai deja rău de mare? o întrebă imediat medicul.

— Nu…

— Atunci, este emoţia? Sper că nu eşti prea impresionabilă!

Tânăra femeie făcu un efort pentru a înălţa capul.

— Nu! în nici uncaz!

— Ah, bun, foarte bine! Tilly! Dacă am bea o ceşcuţă de cafea?

Jennie vru să profite de această primă ocazie ca să se facă utilă.

— Mă duc s-o prepar eu, dacă-mi spui unde se află cafetiera.

— Din păcate, aici trebuie să ne mulţumim cu cafeaua instant! Tilly îţi va arăta tot materialul de care dispunem.

Într-un colţ al biroului rezervat infirmierelor, Jennie descoperi o chiuvetă, un reşou, câteva ceşti şi linguriţe, zahăr, pliculeţe de ceai şi un borcan cu cafea solubilă.

— Lapte nu există?

— Nu, trebuie chemat chelnerul de etaj pentru a avea.

Tilly apăsă pe un buton plasat lângă uşă; câteva clipe mai târziu, un chelner tânăr, blond, cu accent polonez, apărea cu o tavă. Într-adevăr, pe „Leeward” serviciul era

perfect! se gândi Jennie cu admiraţie.

Împărţind pauza de cafea cu Hector şi cu Tilly, tânăra femeie simţi cum treptat îi revin puterile. Dar mai ales moralul i se îmbunătăţise sensibil. Teama din ultimele zile aproape dispăruse. Şi cum această primă zi promitea să fie calmă, trebuia să savureze clipa prezentă.

Tânăra sa colegă o informă rapid despre diferitele modalităţi de lucru la bord. Totuşi, trebui să aştepte sfârşitul după-amiezii pentru a avea ocazia să-i pună în practică sfaturile. Pe la ora şaptesprezece şi treizeci, un ofiţer tânăr sosi în sala de aşteptare susţinând o pereche de persoane în vârstă. Bărbatul şi femeia aveau o mină răvăşită.

Tilly murmură la urechea lui Jennie că în mod sigur sufereau de rău de mare. Înaintă spre ei, zâmbind.

— Pot să vă ajut?

— Dumnezeule! exclamă femeia. Ce furtună! Credeam că vom găsi sala de aşteptare plină…

— Oh, nu, marea este foarte calmă astăzi! Dar nu vă neliniştiţi, doctorul Mendez vă va da ceva şi vă veţi simţi mult mai bine.

— Este prima noastră călătorie pe mare…

În aceeaşi clipă, Hector apăru în uşa biroului său. Dintr-o privire, evaluă situaţia.

— Avem tot ce vă trebuie pentru a vă uşura! declară el zâmbind. Veniţi cu mine!

Jennie clătină din cap.

— Sunt fericită că nu sunt atât de sensibilă la agitaţia apei, cum mă temeam! Dar tu, Tilly, ţi se întâmplă uneori să ai rău de mare?

— Am avut o singură dată, în timpul unei furtuni în Caraibe. Este groaznic! Dacă ţi se întâmplă, să ştii că trebuie să ieşi pe punte pentru a respira aer curat şi mai ales, dacă se poate, să mănânci ceva cât mai repede!

Câteva minute mai târziu, cei doi bolnavi ieşiră din biroul lui Hector strângând în mâini cutiile cu caşete pe care i le dăduseră. Jennie se aştepta că va trebui să completeze un formular pentru asigurări, dar Tilly o linişti:

răul de mare era atât de curent, încât medicamentele se eliberau gratuit.

— Există deja destule hârtii de completat! Vom fi înecate într-un ocean de formulare!

Jennie schiţă o grimasă.

— Nu-mi prea place acest gen de metaforă aici! remarcă ea cu umor.

Tilly începu să râdă.

— Oh, iartă-mă! Nu te ştiam superstiţioasă…

Se apropia ora cinei pasagerilor şi Tilly îi mărturisi lui Jennie că-şi terminaseră probabil prima zi de muncă.

Totuşi, se înşela. Puţin înainte de ora nouăsprezece, trebui să răspundă la telefon. Jennie îi văzu faţa crispându-se.

— Trebuie să-l chem pe doctorul Gray, explică tânăra infirmieră când închise. Un băieţel tocmai a căzut şi probabil şi-a luxat umărul.

Puţin după aceea, sosiră părinţii, cărându-şi fiul de doi ani, care urla de durere. Cel care-l primi fu Hector. În timp ce examina copilul, le puse întrebările obişnuite.

— Ce s-a întâmplat? Mama, cu faţa crispată de îngrijorare, scutură din cap cu un aer neputincios.

— Nu ştim nimic. Se afla lângă piscină, cu mama. Ea a vrut să-l ia în braţe, dar copilul a început să strige. N-a înţeles imediat de ce

— Îi vom face o radiografie.

Jennie observă că tânărul medic spiona uşa, cu siguranţă în speranţa de a-l vedea apărând pe Anthony Gray. Dar acesta din urmă părea că dispăruse. Vizibil contrariat, Hector îi făcu semn lui Jennie să-l asiste. Conduseră copilul în micul cabinet pentru radiografii, învecinat cu cabinetul, şi începură să-l instaleze pe masă pentru a face primele clişee. Jennie se strădui cum putu mai bine să calmeze băieţelul.

— Gata, aproape s-a terminat, Jonathan, îi murmură pe un ton liniştitor. Te vom îngriji şi nu te va mai durea, vei vedea.

Uşa se deschise brusc şi Anthony Gray îşi făcu

apariţia în încăpere.

— I-ai făcut şi o radiografie din profil? întrebă fără preambul.

— Da, faţă şi profil, bătrâne. Am impresia că este vorba de o claviculă luxată, anunţă Hector.

Jennie luă cu blândeţe în braţe copilul epuizat pentru a-l duce înapoi la părinţi, dar Anthony o opri în uşă.

— Îşi ţinea deja braţul în acest mod când a sosit?

— Cred că da.

Vocea autoritară a patronului o făcea nervoasă. În realitate, nu mai ştia bine dacă băieţelul avusese încă de la început poziţia aceea ciudată a corpului, braţul drept clătinându-se de-a lungul bustului, cu cotul aproape răsucit... Răspunsul doctorului Gray fu un fel de mormăit sceptic. Se întoarse pentru a studia cu colegul său radiografiile care tocmai ieşeau din aparat.

— Într-adevăr, este o luxaţie, dar nu de claviculă. De cot, dragă prietene!

Hector se mulţumi să dea afirmativ din cap. Obrajii bronzaţi erau cam cărămizii. Imperturbabil, Anthony îi dicta dispoziţiile.

— Dă-i un tranchilizant. Voi pune articulaţia la loc prin manevrare. A suferit şi aşa destul, sărmanul.

În timp ce Hector pregătea o seringă, Tilly şi Jennie culcară copilul pe masa de operaţie care se afla în sala vecină. Injecţia îl linişti puţin, dar continua să tremure, gemând. Anthony puse mâna pe braţul mic, pe care-l trase dintr-o smucitură. Copilul scoase un strigăt strident, fără îndoială mai mult de teamă, decât de durere. Apoi trăsăturile i se destinseră treptat. Dar părea într-o stare de mare oboseală. Anthony îl luă el însuşi în braţe pentru a-l duce în sala de aşteptare, unde părinţii îngrijoraţi îi păndeau întoarcerea.

— Totul este în ordine, doamnă Wolsky! spuse pe un ton liniştitor. Dar vă previn: s-ar putea să aibă nişte greţuri. În acest caz, să nu vă neliniştiţi. Să-i daţi doar asta.

Îi făcu semn lui Tilly să se ducă să aducă

medicamentul necesar, pe care i-l înmână mamei. Apoi, cu un gest neaşteptat, se aplecă brusc asupra copilului, pentru a-i mângâia obrazul cu un aer înduioşat.

Totuşi, nu întârzie să se îndrepte cu un aer demn. Chipul său nu mai trăda nicio emoţie.

Jennie îl observă cu o anumită surpriză, îmbinată cu admiraţie. Executase gesturile adecvate cu o măiestrie şi un calm puţin obişnuite. Şi mai mult, avusese timp să arunce o privire pe fişa care arăta numele copilului, pentru a li se putea adresa părinţilor ca şi când erau cunoştinţe vechi

— Vom pune totuşi un bandaj, pentru a evita să se rănească din nou. Şi mi-l aduceţi peste două zile să-l examinez.

Cu aceste cuvinte, salută rapid familia Wolsky şi plecă.

Hector îl luă pe micul Jonathan pe genunchi, pentru a-i aplica o bandă lată, elastică, în jurul cotului, pentru a-i fixa articulaţia în poziţia bună. Lacrimi mari se uscau pe obrajii bucălaţi ai copilului, care suspina încă. Hector se întoarse zâmbind spre părinţi, folosindu-şi umorul pentru a diminua dramatismul situaţiei.

— Vă vor trebui câteva zile înainte de a-l lua pe acest tânăr cu dumneavoastră la bal! Copilul adormise deja. Medicul i-l întinse mamei, care îi mulţumi mult.

— Doctorul Gray este în biroul său?

Jennie improviză un răspuns.

— Hm, nu, a fost chemat în altă parte…

Părinţii, plini de recunoştinţă, părură mulţumiţi cu această scuză. Jennie îi conduse cu amabilitate. Când uşa se închise după ei, se prăbuşi într-un fotoliu. Nu se mai gândea decât la un lucru: să ajungă în cabină şi să doarmă! Dar, evident, Hector nu vedea astfel lucrurile.

— Nu te poţi duce la culcare fără să cinezi, decretă el pe un ton fără replică. Nu vreau o asistentă subalimentată şi gata să leşine!

O conduse cu Tilly până la un restaurant pe puntea numărul trei, rezervată ofiţerilor şi personalului de

întreţinere. Puţin tentată de bucăţile de carne care tronau pe bufet, Jennie se hotărî pentru o supă de legume, atât de delicioasă încât luă de trei ori şi o salată exotică uşoară.

Sala era plină de fum şi căldura care domnea în ea era înăbuşitoare. Tilly remarcă probabil paloarea şi ochii încercănaţi ai colegei sale, deoarece puse prieteneşte o mână peste a sa.

— Ar trebui să te duci pe punte să iei puţin aer şi mai ales să dormi… Dacă sună telefonul în cabină, nu te preocupa. Eu sunt de gardă în noaptea aceasta.

Hector îi făcu cu ochiul poznaş.

— Cu siguranţă, îl vei întâlni pe Tony pe punte. Toţi englezii au mania de a respira aer curat!

Jennie se gândi că nu ţinea deloc să-l vadă pe medic. După schimbul de cuvinte mai degrabă dezagreabil de la începutul după-amiezii, ar fi încercat o oarecare jenă să se afle singură cu el.

— Şi tu, Hector?

Cel în cauză se ridică zâmbind larg.

— Oh, eu… Prefer parfumul banilor şi al femeilor. Aşa că mă duc să-mi petrec seara la cazinou!

Le transmise un sărut din vârful degetelor, înainte de a dispărea. Tilly ridică ochii la cer şi se aplecă spre Jennie.

— N-am ştiut niciodată dacă se laudă sau nu. Dar nu-l cred necinstit. Îşi alege ca partenere femei care au aceeaşi mentalitate ca el.

— Face din ţânţar armăsar.

Se despărţiră râzând. Jennie îşi îmbrăcă vesta pentru a se duce să înfrunte briza marină şi se îndreptă spre punte. Era aproape pustie. Răcoarea nopţii alungase mulţimea de pasageri spre interiorul navei, în numeroasele saloane şi săli de spectacole care le erau oferite. Doar câţiva mateloţi erau ocupaţi să spele bordul, de la piscină în jos.

Tânăra femeie se plimbă de-a lungul balustradei, inspirând cu încântare adierile de aer sărat care veneau să-i mângâie faţa. Nimic mai bun pentru a veni de hac migrenei pe care o simţea apărând! Migrena… Nu era

singura care-i cunoştea consecinţele, după toate aparenţele. De-abia îi trecuse acest gând prin minte, că zări silueta înaltă, deja cunoscută, la câţiva metri în faţa sa.

Nu fu surprinsă să-l recunoască pe Anthony Gray. După remarca lui Hector, se aştepta să-l întâlnească, dar dacă l-ar fi putut evita, ar fi fost încântată. Se gândi o clipă să urce în grabă pe puntea superioară, ca şi când nu-l văzuse. Dar era prea târziu: medicul se apropia deja de ea cu un pas degajat.

— Aşadar, şi dumitale îţi place clarul de lună!

Vorbea fără să zâmbească, dar cu o voce mai destinsă decât la ultimele lor schimburi de cuvinte. Întinse braţul spre ea.

— Vino pe aici. Eşti în plin vânt!

Jennie se supuse, încă puţin neîncrezătoare faţă de acest bărbat ciudat.

— Ai dreptate, totuşi este mai puţin rece sub această copertină, admise.

Anthony întoarse capul, cu un aer preocupat.

— Cum se simte micul Jonathan? întrebă el.

— Ultima dată când l-am văzut, adormise în braţele mamei sale. Probabil, după cină, Hector va trece să-l vadă în cabina domnului şi doamnei Wolsky.

Nu se putu împiedica să adauge propriul comentariu:

— După plecarea dumitale, au cerut să te vadă, ca să-ţi mulţumească, bănuiesc. Le-am spus că ai fost chemat în altă parte.

Medicul o privi distant, distrat.

— Adevărat?

Evident, nu ţinea să spună mai mult. Voia, fără îndoială, să stabilească între ei mai degrabă un climat de bună înţelegere, decât să continue cearta lor. Jennie se întoarse şi-şi aţinti şi ea privirea asupra orizontului. O splendidă jumătate de lună lumina cu o lumină albăstrie suprafaţa oceanului, care se ridica domol în voia valurilor.

Anthony se rezemă cu coatele de balustradă şi părul de culoare închisă începu să fluture în vânt. Profilul său

perfect se contura în umbră ca o figură de medalie. Jennie simţi subit un sentiment de siguranţă aflându-se lângă acest bărbat cu statură impozantă. Dar totuşi, o intriga.

— Hector mi-a spus că vii deseori să te plimbi pe punte când se înnoptează, îndrăzni tânăra femeie, în speranţa de a scoate de la el câteva confidenţe.

Anthony păru să n-o audă. Când îi vorbi, o făcu pentru a reveni la ultimele lor cuvinte.

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă ocup de copii. Plănuisem să mă specializez în chirurgie pentru nou-născuţi. Mi-am început chiar stagiul cu Stephen Greer, la Londra.

Cu siguranţă, era vorba de un medic renumit, dar Jennie nu-l cunoştea. Se feri totuşi de orice comentariu: nu se punea problema să-l întrerupă! Poate va afla ceva mai mult despre motivele care-l aduseseră pe acest vapor de croazieră? Vocea i se ridică deasupra valurilor, uniformă.

— Am realizat repede că nu eram făcut pentru această muncă. Cum să comunici cu un pacient care nu se poate exprima decât prin ţipete? Nu puteam suporta suferinţa acelor fiinţe mici, care n-aveau posibilitatea s-o spună.

— Da, înţeleg. Dar copiii uită repede durerea fizică.

Cum medicul rămase tăcut, Jennie îndrăzni să zâmbească.

— Ştii, te-am judecat greşit. Credeam că…

— Nu, este vina mea, o întrerupse Anthony. Iartă-mă că ţi-am vorbit dur în această după-amiază. A fost o zi proastă. Migrena aceea mă epuizase complet. Nu mai avusesem de o lună sau două, şi speram… Dar să uităm asta!

— Recunosc, şi eu m-am înfuriat prea repede. Eram extenuată de călătorie. Dar acum, este în ordine.

Medicul se întoarse spre ea uşor.

— Nu, Jennie, încă ai nevoie de odihnă. Ar fi mai bine să cobori în cabină şi să adormi cât mai repede. Nu te-am pus de gardă în seara aceasta pentru a-ţi permite să te refaci. O vei asigura mâine şi cum în două zile vei dori să

profiţi de oprirea noastră în Bermude, ai interesul să dormi!

O luă de mână ca pentru a o duce spre culoare. Jennie se lăsă ascultătoare condusă până la uşă.

— Noapte bună.

— Somn uşor.

Chiar înainte de a închide uşa, tânăra femeie se întoarse pentru a-i adresa un semn uşor din mână. Dar el era din nou cu coatele rezemate de balustradă şi-i întorsese spatele.

Ce bărbat ciudat! Cele câteva confidenţe pe care i le făcuse referitor la cariera sa ar fi trebuit s-o lămurească puţin asupra personalităţii sale, dar se întâmplase tocmai invers! Acum, Jennie îşi punea şi mai multe întrebări.

Dar de ce oare o intriga medicul atât de mult?

Capitolul 3

Era o dimineaţă superbă. Jennie se postase la intrarea pasarelei de acces de la puntea numărul trei, unde îşi dăduse întâlnire cu Hector Mendez. Vaporul acostase în port şi numeroşi pasageri coborâseră deja pe uscat, în ţinută de plajă şi cu aparatele de fotografiat de-a curmezişul pieptului. Ea însăşi îmbrăcase o rochie înfloratăşi o pălărie de paie de culoare deschisă şi strângea sub braţ un coş mare care conţinea costumul de baie dintr-o piesă, creme solare şi prosopul.

În acea dimineaţă, trezindu-se, descoperise în sfârşit prin hublou decorul fastuos al acestei prime insule din Caraibe. Foarte agitată la ideea de a-şi petrece ziua liberă într-un loc atât de idilic, se ridicase în grabă.

Cerul de un albastru-intens, cocotierii imenşi care se legănau în voia vântului, toate culorile tropicelor păreau s-o invite să li se alăture cât mai repede.

Aruncă o privire pe furiş la ceasul unui domn bătrân care trecea prin faţa ei. Era deja ora zece, sau aproape! Hector îi propusese în ajun să se întâlnească acolo la ora nouă şi patruzeci şi cinci şi nu se vedea nicăieri. Totuşi, era foarte sigură că nu se înşelase!

Pe timpul nopţii, împărţise garda cu doctorul Gray.

Fusese chemată de două ori, prima dată spre miezul nopţii pentru a face un pansament unuia dintre bucătarii vasului, care se tăiase la mână preparând o mâncare, şi a doua oară la patru dimineaţa, pentru a se ocupa de un pasager care suferea de stomac. Atunci, preferase să rămână puţin în camera vecină pentru a supraveghea evoluţia stării bolnavului şi după aceea dormise puţin.

Jennie scruta împrejurimile, pentru a încerca să-l zărească pe Hector. Nu, nu se înşelase asupra locului, nici a orei! Oare ce se întâmplase? O urgenţă? Se aplecă pentru a spiona intrarea coridorului care ducea la serviciul de sănătate. Doctorul Gray îl externase în zori pe pacientul din timpul nopţii, care părea că se simţea mult mai bine. Oare ce problemă putuse apărea după plecarea lor?

Îşi aminti brusc că nu-l văzuse pe Hector în ajun la cină, nici în acea dimineaţă la micul dejun. Începuse să se îngrijoreze serios, când brusc, îl văzu apărând cu un zâmbet larg pe buze. Dar nu era singur! O tânără femeie înaltă, blondă, foarte sofisticată, se atârnase de braţul lui ca şi când se temea să nu-i fie luat. În timp ce se apropiară, Jennie recunoscu brusc starul platinat care-i aruncase lui Anthony Gray o ocheadă ucigătoare în ziua îmbarcării. Aşadar, reuşise să atragă în plasă unul din bărbaţii în uniformă la care părea să viseze!

Hector o zări pe Jennie şi se mulţumi să-i adreseze o privire complice trecând prin faţa ei, destinată cu siguranţă s-o facă să-l ierte că trăsese chiulul. Apoi se întoarse uşor ridicând din umeri, ca pentru a arăta că-i părea rău, dar că situaţia îi scăpase de sub control!

Jennie rămase o clipă uluită. Din fericire pentru ea, farmecul doctorului Mendez o lăsase complet rece; dar se bucurase la ideea acelei zile pe uscat! Hector părea să cunoască perfect insula şi-i promisese să-i servească de ghid. Oare ce va face acum?

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă în cabină pentru a lua pliantul pe care i-l înmânase doctorul Gray, astfel încât să facă singură vizita. Întărită de această idee, porni pe coridor, când se află nas în nas… chiar cu

medicul! Acesta avea un zâmbet ironic în colţul gurii.

— Presupun că Hector a uitat să-ţi spună că aseară a descoperit femeia acestor săptămâni la Clubul Marinarilor?

— Ei bine, da… Să ştii că-mi este perfect egal, dar ar fi putut totuşi să contramandeze întâlnirea! Spune-mi, ce este de văzut pe insulă?

— În niciun caz nu trebuie ratat Horseshoe Bay, care, după părerea tuturor, este cea mai frumoasă plajă din arhipelag. Se află în parcul South Shore, unde merge autobuzul pe care-l zăreşti acolo jos, la răspântie. După părerea mea, prietenul nostru Hector îşi va duce cucerirea la Elbow Beach, cel mai elegant loc din regiune.

— Mulţumesc pentru sfaturi. Mă voi duce să iau pliantul turistic din cabina mea.

— Aşteaptă… N-ai dormit foarte mult noaptea trecută, nu-i aşa?

— Nu, este adevărat.

— Ar fi mai bine să te duci să te odihneşti şi să amâni vizitarea insulei pentru mâine.

— Dar va fi rândul meu de gardă pe vapor…

— Ai putea să schimbi cu Tilly, dacă ea nu vede niciun inconvenient. Astăzi n-am nevoie de ea; pot să-i dau ziua liberă şi te va înlocui mâine. Jennie ezită o clipă, dar ideea îi păru convingătoare. Anthony nu-i aşteptă răspunsul.

— Dacă-mi permiţi, reluă el, voi lua cu plăcere locul lui Hector mâine, pentru a te conduce până la Horseshoe Bay.

— Adevărat? N-aş vrea să te plictisesc…

— Am parcurs atât de des această insulă singur, încât aş fi încântat să fiu măcar o dată însoţit.

Anthony îşi subliniase fraza cu un oftat care o intrigă mult pe Jennie. De ce oare îi făcea această confidenţă? N-avea ocazia, ca Hector, să găsească uşor printre pasagerele de toate naţionalităţile tinere femei fermecătoare gata să se plimbe în compania sa – şi în plus atât de potrivite? Şi dacă era voinţa sa să rămână singur,

pentru ce motiv îi adresa ei această propunere?

Avu brusc intuiţia că pentru el era vorba de un act important. Ca şi când, prin această hotărâre subită, punea capăt unei perioade întunecate din viaţa sa… Dar poate acest fapt nu era decât în imaginaţia sa. În realitate, era mai degrabă ceea ce căuta ea să realizeze. Îşi dorea să-şi umple existenţa cu chipuri noi, să găsească însoţitori simpatici care să vină să alunge vechile fantome ale trecutului.

Se duseră imediat la serviciul de sănătate, pe care Tilly de-abia îl deschisese. Tânăra infirmieră fu încântată că putea să-şi vadă de ce-i făcea plăcere şi acceptă fără reticenţe să lucreze a doua zi. După plecarea sa, Jennie se aşeză la birou, pentru a consulta câteva hârtii administrative. Vaporul se golise, aşa că dimineaţa va fi probabil foarte liniştită.

Prima consultaţie fu cea a părinţilor Wolsky. Anthony Gray îi primi cu amabilitate şi-l felicită pe micul Jonathan pentru curajul său.

— Te vom putea elibera de acest bandaj incomod, băiatul meu!

Examină cu atenţie braţul copilului. Acesta din urmă nu se arătă deloc speriat şi gesticula vesel. În schimb, tatăl său mai arăta câteva semne de îngrijorare.

— Trebuie să-i supraveghem jocurile, doctore? Fără îndoială, cotul va rămâne fragil un anumit timp, presupun…

— Nu în mod special. Apa de mare îi va face foarte bine. Aşa că duceţi-l la plajă – cu pălărie şi un strat bun de cremă solară, desigur. O zi bună tuturor!

După plecarea lor, orele trecură fără altă vizită până la ora treisprezece. Jennie hotărî să mănânce rapid de prânz şi să se ducă în cabină să doarmă puţin, cum o sfătuise Anthony. Nava era tot mai pustie şi nu va mai fi nevoie de asistentă înainte de întoarcerea pasagerilor, pe la ora şaptesprezece.

Se trânti pe pat şi dormi fără întrerupere până sună ceasul deşteptător. Apoi, pe deplin refăcută de această

siestă, se hotărî să se ducă la post. De data aceasta, sala de aşteptare a serviciului de sănătate era plină. Trei persoane căzuseră de pe stânci. Alţii veniseră ca urmare a unor indispoziţii diverse, datorate unor prea lungi expuneri la soare. Unul dintre ei, un tânăr canadian numit Steve Waxman, care adormise pe plajă după ce băuse prea multă bere, se afla într-o stare de deshidratare avansată. Trebui să fie internat într-una din camere pentru a i se pune perfuzie.

Puţin înainte de ora douăzeci, se putu în sfârşit ridica şi duce în cabină. Anthony profită de plecarea sa pentru a închide serviciul.

— Trebuie să ne aşteptăm la alte cazuri de acest gen în timpul serii, spuse el. Simptomele nu se manifestă întotdeauna imediat.

— Ei bine, dacă trebuie, voi veni să te secondez.

— Linişteşte-te: în general, totul intră în normal pe la miezul nopţii. Oricum, vei avea timp să te odihneşti.

În realitate, previziunile doctorului Gray se dovediră mai degrabă pesimiste, deoarece ultimul pacient al serii se întoarse la activităţile sale pe la orele douăzeci şi trei. Dar un apel o trezi pe Jennie în zori. Unul dintre ucenicii bucătari se arsese preparând cafeaua echipajului.

Răsăritul de soare pe insule era un spectacol de neuitat. Jennie se delectă cu el înainte de a se întoarce în cabină. Dorea să-şi mai acorde două sau trei ore de somn, ca să fie în formă deplină pentru a-şi începe ziua sa liberă!

Pe la ora zece, după un duş rapid, se grăbi să-şi pregătească geanta de plajă – fără să uite bineînţeles să ia o cremă solară de mare protecţie, deoarece vederea prejudiciilor cauzate de soare pacienţilor din ajun o avertizase suficient asupra pericolului. Ajungând la ascensor se află nas în nas cu Hector. Acesta arboră imediat un aer pocăit, care contrasta cu privirea care-i râdea.

— Oh, Jennie, bună ziua! Mulţumesc pentru ieri! Eram sigur că vei înţelege situaţia.

Jennie îi adresă un zâmbet ironic.

— Sper că ai petrecut o zi plăcută.

— Oh, da! Corinne şi cu mine avem multe puncte în comun…

— Ce păcat pentru tine că trebuie să lucrezi astăzi!

— Te înşeli, Jennie. Îmi iubesc meseria. Vezi, toate participă la fericirea de a trăi. Sunt un bărbat foarte pasionat.

— Oh, înţeleg. Şi pasiunea pentru viaţă nu-ţi lasă nici măcar timpul de a contramanda o întâlnire, nu-i aşa?

Hector preferă să ia remarca râzând.

— Să nu-mi spui că regreţi! De fapt, visai să te afli între englezi, cu dragul tău Anthony Gray! Iată-l, la timp!

Se aplecă la urechea ei înainte de a intra în ascensor.

— Vei putea petrece o zi „englezească" de neuitat bârfind aceşti străini grosolani!

Jennie nu avu răgazul să-i răspundă. Anthony se apropia de ea zâmbind.

— Văd că eşti gata. Atunci, să mergem!

Agasată încă de ironiile lui Hector, tânăra femeie îl urmă fără o vorbă până pe chei, unde trebuiră să îndeplinească formalităţile de vamă, înainte de a putea ajunge la plajă. Anthony o privi brusc, râzând. Surprinsă, Jennie îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ce s-a întâmplat? Nu văd nimic nostim…

— Tu eşti nostimă! Mă întreb ce ţi-a putut spune Hector când te-a părăsit adineauri, pentru a face o asemenea mină!

Jennie luă un aer şi mai furios.

— Oh, şi-a permis pur şi simplu să mă insulte, pe tine şi pe mine, ca şi pe toţi compatrioţii noştri reuniţi!

— Serios?

Jennie scutură din cap.

— Nu, admit că exagerez puţin. Dar se comportă într-o manieră atât de impertinentă, atât…

Anthony începu să râdă din toată inima.

— S-ar spune că eşti furioasă! Cred că toate astea nu merită osteneala. Trebuie să-l iei pe Hector aşa cum este. Te vei obişnui repede cu el, vei vedea.

— Este adevărat, am greşit enervându-mă. Nu trebuie să stric o zi atât de frumoasă!

— În tot cazul, descopăr că nu-ţi lipseşte caracterul, Jennie! Ai noroc, să ştii! Asta probabil îţi permite să faci faţă multor dificultăţi în viaţă…

— Din păcate, nu întotdeauna. Sunt la fel de vulnerabilă ca oricine, cel puţin în ceea ce priveşte lucrurile serioase.

Cum rosti aceste cuvinte, nu se putu împiedica să se gândească la decesul lordului Peter Farrow şi mai ales… la Ralph. Dar nu era cazul să revină asupra amintirilor triste! Arătă cu mâna orizontul de un albastru de vis.

— Îmi pare că timpul este şi mai frumos decât ieri!

— Da, căldura este mai puţin umedă. Este vremea ideală! Vino, vom face turul insulei pe scuter.

Jennie îl privi cu groază.

— Cum? Nici nu se pune problema! Nu ţin să-mi termin croaziera în mii de bucăţi!

— Nu te teme, sunt familiarizat cu el şi sunt foarte prudent. Şi vom purta căşti…

Cum Jennie avea o mină care exprima îndoială, Anthony o duse puţin mai departe pe plajă. Ajunseră curând în apropierea unui stand de închirieri de vehicule pe două roţi şi în acea clipă, fără să ştie cum, Jennie se află călare pe un vehicul roşu cu alb care vuia deja sub mâinile pricepute ale însoţitorului său.

— Ţine-te bine!

— De ce?

— Prinde-ţi braţele în jurul taliei mele!

După o ezitare uşoară, Jennie îşi trecu braţele în jurul lui cu un gest hotărât şi nonşalant.

— Nu, nu aşa. Strânge-mă mai tare, altfel vei fi aruncată la primul viraj! Şi sprijină-ţi faţa pe spatele meu! Să nu-ţi fie teamă!

Tânăra femeie nu-i putu răspunde că nu numai teama era cea care o paraliza, ci faptul că se afla atât de brusc cu el într-o poziţie atât de intimă! Totuşi, era mai rezonabil să-i urmeze sfaturile. Strânse degetele pe centura blugilor

conducătorului, în timp ce-şi puse obrazul pe cămaşa de bumbac fin, impregnată de căldura pielii lui.

Scuterul demară în trombă. Era evident că Anthony ştia să se folosească perfect de el, fără să-şi asume nici cel mai mic risc. Se îndepărtară curând de plaja invadată de mulţime şi trecură de ultimele locuinţe ale micului oraş Hamilton.

Porniră pe un drum care şerpuia puţin. În timp ce Anthony lua cu îndemânare numeroasele viraje, Jennie îi simţea muşchii spatelui contractându-se sub propriul trup. Nu mai ştia foarte bine ce sentiment, de teamă sau de tulburare, o făcea să tremure ca o copilă.

Trecură prin faţa unei clădiri înalte, pe frontonul căreia tânăra femeie putu descifra o inscripţie: „King Edward Memorial Hospital”. Apoi o luară de-a lungul unui şir de case încântătoare, pe jumătate ascunse în tufişuri enorme de hibiscus, ale căror flori răspândeau un parfum foarte suav, care ajungea la ei în valuri, îmbinat cu briza marină.

Culorile pastel ale zidurilor şi ferestrelor se îmbinau perfect cu creşterea vegetaţiei. Era o vedere încântătoare, care se prelungea până la punctul sudic al insulei, unde hotelurile o înlocuiau brusc, în mijlocul unui parc mare, acoperit de o luxuriantă plantaţie de palmieri. În acea clipă, Anthony o luă pe un drum mic, mărginit de eucalipţi, care părea că ducea la mare.

Ajunseră pe o esplanadă mare, mărginită de un gard viu, unde scuterul fu parcat într-un loc rezervat. Jennie puse picioarele pe pământ, clătinându-se puţin. Anthony se grăbi s-o ajute să-şi scoată casca.

— Cum te simţi? Ţi-a trebuit un oarecare timp să te relaxezi.

— Este prima dată când urc pe acest gen de vehicul.

Bineînţeles, nu-i putea mărturisi adevăratul motiv al tulburării sale... Medicul o conducea deja spre gardul verde în spatele căruia se întindea o plajă imensă. Jennie scoase un strigăt de admiraţie în faţa spectacolului care i se oferea. Nisipul roz, cât vedeai cu ochii, forma cu

albastrul oceanului un contrast minunat.

Tânăra femeie se grăbi să-şi scoată sandalele pentru a păşi cu încântare pe acel covor mătăsos făcut dintr-un praf de corali cernut de mare la nesfârşit. Nu putu rezista dorinţei de a lua un pumn între degete, dar briza uşoară i-l fură aproape imediat.

Brusc, nu mai avea decât o dorinţă: aceea de a se arunca în valurile albastre şi albe care veneau să ude plaja la câţiva metri de ea. Îşi desprinse foarte repede rochia uşoară din bumbac înflorat, rămânând într-un costum de baie dintr-o piesă, foarte decoltat în spate, de o frumoasă culoare violet, care contrasta în mod impresionant cu pielea de culoare deschisă. Anthony îi aruncă o privire competentă.

— Nu uita crema solară! Suntem prea aproape de ecuator pentru o piele atât de delicată ca a ta.

Jennie profită de ocazie pentru a se întoarce de la însoţitorul său, care îşi descheia fără să se grăbească primii nasturi de la cămaşă. În timp ce scotocea în poşetă pentru a-şi găsi tubul cu cremă, nu putu totuşi evita să-l vadă scoţându-şi blugii, descoperind nişte picioare de sportiv acoperite pe jumătate de bermudele negre de baie.

Dar oare de ce îl observa astfel cu coada ochiului? Era absolut ridicolă! Toate astea din cauza cursei pe scuter, care fusese totuşi foarte puţin romantică, datorită zgomotului motorului şi a căştilor incomode! Şi acum, culmea grozăviei, iată că-i lua din mâini crema solară pentru a o unge, în ciuda protestelor sale!

— Ai uitat omoplaţii! o dojeni cu amabilitate.

Calvarul lui Jennie nu se terminase. Într-adevăr, cum să refuze să-i facă acelaşi serviciu lui Anthony, când i-l cerea? Trebui să respire profund înainte de a-i masa la rândul său spatele cu cremă. Se simţea însă atât de vulnerabilă…

Foarte fericiţi, se repeziră curând în valuri ca doi adolescenţi şi Jennie nu întârzie să-şi uite tulburarea. Temperatura apei era admirabilă, soarele nu ardea încă prea puternic… Era paradisul! Jennie nu se scăldase încă

niciodată într-o mare de un albastru atât de intens şi de transparent.

— Am impresia că înot într-un cocteil cu curaçao! exclamă Jennie.

— O „Lagună albastră”?

— Da!

— Ai încercat deja o „Perlă de jad?”

— Nu, ce este?

— Ah, ah, mister! Te voi face să guşti chiar în seara aceasta, la bar! Are exact culoarea pe care o ia oceanul la apusul soarelui.

Jennie râdea în hohote. Oare de cât timp nu se mai amuzase astfel? Conversaţia lor părea complet aiurită, dar ce bine era! Plonjă în adâncul apei şi începu să înoate razant peste nisipul roz. Apoi reveni la suprafaţă cu un aer atât de uimit, încât Anthony îi făcu complice cu ochiul.

— Facem o întrecere?

— De acord! Până la geamandura galbenă!

Se jucară astfel mult timp, ca doi copii, înainte de a ajunge, epuizaţi, la prosoapele întinse pe nisip. Se bucurară îndelung de căldura razelor de soare pe pielea udă. În cele din urmă, Anthony se ridică pe coate pentru a se apleca spre Jennie.

— Ce-ai spune de o mică plimbare de-a lungul plajei, cu o oprire pentru picnic pe stânci?

— Este o idee genială!

Tânăra femeie constată că avea costumul de baie aproape uscat. Doar câţiva paşi prin soare şi va putea să îmbrace rochia! Porniră de-a lungul plajei, care devenea tot mai aglomerată pe măsură ce se apropiau de hotelurile de pe fâşia îngustă de nisip, care înainta în mare. Dar când trecură de ele, ajunseră curând într-un golf mic stâncos, lipsit de turişti.

— Suntem la Stonehole Bay, o anunţă Anthony. Ne vom putea aşeza pe marginea acestei grote, ce crezi?

Jennie aprobă cu entuziasm. Medicul scoase din geanta frigorifică mai multe sandvişuri foarte apetisante şi chiar o prăjitură de ciocolată pe care unul dintre bucătari

o pusese deoparte special pentru ei. Umbra răcoroasă a stâncilor fu binevenită, deoarece căldura devenise toridă.

Pentru Jennie fu una dintre cele mai delicioase mese pe care le luase vreodată. Desigur, mâncarea era uşoară, dar peisajul părea ieşit dintr-un vis. Şi prezenţa unui însoţitor atât de plăcut ca doctorul Gray, nu făcea decât să adauge plăcere clipei. Schimbară cuvinte uşoare şi nostime, fără importanţă; treptat, între ei se instală o tandră complicitate.

— Vrei să vizitezi restul insulei?

— Pe canicula asta? Ar fi o nebunie! Nu ţin să ajung pe „Leeward" în starea în care i-am văzut pe pacienţii noştri aseară!

— Atunci, să ne întoarcem să ne scăldăm. Apoi vom merge pe sub şirurile de palmieri pentru a ajunge la plaja unde am lăsat scuterul.

— Sper că va mai fi acolo!

— Ia te uită, credeam că-l deteşti!

— Nu, deloc! La început nu mă simţeam foarte în largul meu, este adevărat. Dar apoi, m-am obişnuit. Este într-adevăr un mijloc simpatic de a vizita insula!

— Serios? Mă întreb dacă eşti sinceră…

Jennie se ridică râzând şi după o baie lungă, porniră pe drum în sens invers. Se aflară curând la Horseshoe Bay. Lăsându-şi încălţările pentru a merge pe nisip, Jennie avu surpriza să-şi ardă tălpile picioarelor.

— Uf! Ne vom prăji! Să fugim repede în mare!

Era gata să-şi pună planul în aplicare, când zări brusc la câţiva paşi de prosoapele lor un tânăr bărbat cu faţa stacojie, pe care-l recunoscu imediat.

— Dar… este pacientul nostru canadian, Steve Waxman! Este nebun să se expună astfel, după insolaţia de ieri!

— Într-adevăr, este complet inconştient! A adormit la soare.

— Fără îndoială, se află acolo de un anumit timp, deoarece părul îi este uscat… Trebuie să-l trezim. Cu atât mai rău dacă ne ia drept nişte persoane care-i strică

plăcerea!

— Ai dreptate, mă duc la el.

În timp ce-l urmărea din ochi pe Anthony care se apropia de turistul imprudent, Jennie îşi deschise tubul de cremă solară, luă o alună de spumă în mână şi începu să se maseze pe braţe şi pe piept. Dialogul dintre cei doi bărbaţi îi păru furtunos. Câteva secunde mai târziu, Anthony se întoarse scuturând din cap.

— Ce ţi-a spus?

— Să-mi văd de treabă!

— Dar chiar este treaba ta, nu i-ai spus?

— Ba da, desigur, totuşi, după toate aparenţele, nu este şi părerea lui! Şi când l-am întrebat dacă, după sfaturile noastre, cel puţin a evitat alcoolul astăzi, mi-a replicat cu mândrie că a băut bere la prânz, după cum obişnuieşte!

— Sper că s-a uns cel puţin cu o cremă protectoare…

— În niciun caz! Este acoperit cu ulei din cap până-n picioare! îi este foarte teamă că nu se întoarce bronzat…

— Dacă va continua, se va întoarce cu bandaje peste tot!

— Are propria teorie.

Crede că o insolaţie se tratează cu un duş cald şi o bună cremă hidratantă.

— Dumnezeule! Dar ce putem face pentru el? Nu este totuşi un copil!

Anthony se mulţumi să-i răspundă printr-o ridicare din umeri înainte de a o invita să alerge până în apă. îl urmă cu plăcere, dar baia fu mai puţin veselă decât precedentele. Amândoi se gândeau la inconştienţa tânărului canadian, pe care cu siguranţă îl vor avea de îngrijit în curând.

Întorcându-se la prosoape, văzură că tânărul bărbat se întorsese pe burtă, pentru a-şi expune spatele la soare. Dar se feriră să-i mai dea sfaturi. Anthony se limită la a ridica ochii spre cer cu un aer neputincios.

— Sunt nişte duşuri puţin mai departe. Am putea merge să ne răcorim înainte de a porni la drum.

— Ce idee bună!

— Nu prea speriată de perspectiva unei noi curse pe scuter?

— Câtuşi de puţin, te asigur!

După ce-şi adunaseră lucrurile, trebuiră să treacă foarte aproape de pacientul lor recalcitrant, a cărui culoare amintea tot mai mult de cea a homarilor care tronau în fiecare seară pe bufetele de pe „Leeward”. Jennie dădu din cap cu un aer dezolat.

— Ce prostie!

Se îndreptară spre duşuri, dar de-abia ajunseră acolo că un american gras, care gâfâia, îi ajunse din urmă speriat.

— Sunteţi medicul şi infirmiera de pe „Leeward?”

— Da…

— Există acolo un tânăr bărbat care vă solicită. M-a trimis să vă caut. Pare foarte bolnav!

Jennie şi Anthony bănuiră imediat despre cine era vorba. Se întoarseră din drum în fugă, neliniştiţi să afle în ce stare se afla pacientul lor foarte încăpăţânat…

Capitolul 4

— Îmi pare rău pentru tine, Jennie… Ziua ta liberă s-a întâmplat să fie scurtată.

Jennie îi adresă doctorului Gray un zâmbet complice.

— La fel şi a ta!

— Nu este acelaşi lucru.

Eu cunoşteam deja Bermudele.

— Cel mai important este că ne-am dus la bun sfârşit treaba.

Când îşi regăsiseră pacientul canadian pe plajă, arzând de febră şi cu greţuri, se grăbiră să facă să fie transportat până la vapor, pentru a-i administra tratamentul de urgenţă pe care-l necesita starea sa. Era cazul să acţioneze, deoarece nivelul de deshidratare atins de tânărul bărbat imprudent era deja foarte avansat.

Acum, îngrijorarea li se domolise. Steve Waxman era scos din necaz, iar ei se vor putea odihni puţin. Amândoi îşi îmbrăcaseră în grabă hainele peste costumele de baie.

Jennie începuse să simtă uşoara înţepătură a sării dispuse pe piele şi nu visa decât un lucru: să poată ajunge în cabina sa şi să facă un duş rece.

Anthony o privi şi o tachină.

— Erai superbă, pe scuter!

— Oh, nu eram prea liniştită. Mi-a fost foarte greu să urmez ambulanţa. Ai ajuns în port mult înaintea mea!

— Mulţumesc totuşi că te-ai ocupat de el. Nu-l puteam lăsa pe Steve singur în ambulanţă.

— Crezi că-şi va reveni fără sechele din acest traumatism?

— Arsurile superficiale se vor cicatriza, dar pentru a ne pronunţa asupra consecinţelor interne, va trebui să aşteptăm câteva zile. Ar fi trebuit să-l obligăm să părăsească plaja încă de când am sosit!

— Nu erai în măsură s-o faci. L-ai avertizat destul.

Sosirea lui Hector îi întrerupse.

— Acum puteţi să plecaţi. Tilly şi cu mine ne vom ocupa de Steve. Nu uitaţi că este rândul nostru de gardă!

Anthony părea că ezită încă.

— Poate ar fi mai bine să rămân. Mă simt răspunzător pentru ce i s-a întâmplat acestui tânăr.

— Este ridicol, Tony! Faceţi-mi plăcerea şi plecaţi, nu este decât ora şaisprezece. Întoarceţi-vă să vă plimbaţi puţin amândoi.

Anthony se întoarse spre Jenny.

— Ce spui?

— Mi-ar plăcea să fac mai întâi un duş.

— Desigur! Ai nevoie să te odihneşti puţin. Ai dus scuterul înapoi?

— Nu, n-am avut timp. L-am lăsat pe puntea inferioară, în grija unui matelot.

— Foarte bine. Vom relua şi ne vom continua turul insulei. Îţi propun să mergem să cinăm pe coasta de vest. Este foarte diferit, vei vedea.

— Voi fi încântată, dacă îmi acorzi o jumătate de oră pentru a mă pregăti.

— Nu te grăbi şi fă-te frumoasă.

— Nu te aştepta să mă vezi în rochie de seară!

— Pe un scuter, ar fi original!

Jennie se îndepărtă râzând, dar îşi auzi brusc numele, rostit pe un ton afectuos.

— Jennie! mai ales să nu uiţi să bei câteva pahare mari cu apă. Şi nouă ne-a fost foarte cald.

Impresionată de solicitudinea sa, îi adresă un mic semn din mână, înainte să dispară pe culoarele înguste.

Îndată ce ajunse în cabina sa, tânăra femeie se dezbrăcă pentru a se grăbi sub duş. Câteva secunde mai târziu, auzi prin peretele subţire care o despărţea de cabina vecină, vocea lui Anthony care telefona la oficiu pentru a-i aduce o sticlă cu apă. Aşadar, erau vecini! încă nu avusese ocazia să-şi dea seama.

Curând, îl auzi şi pe el făcând duş. Era tulburată stupid la ideea prezenţei sale atât de aproape – ca şi când o putea vedea prin perete! se grăbi să închidă robinetele şi se refugie în halatul de baie pluşat.

După ce închise uşa băii minuscule, se simţea mai calmă. îi mai rămăseseră câteva minute să se odihnească puţin şi se bucură de ele, întinsă pe pat, legănată de balansul navei. Curând se simţi complet pregătită pentru o nouă plimbare în jurul insulei.

Optă pentru nişte pantaloni din pânză albă, destul de strâmţi pentru a nu o jena pe scuter şi destul de eleganţi pentru a petrece seara într-un restaurant plăcut. Vesta uşoară asortată, ajustată pe talie, rămase deocamdată înnodată în jurul mijlocului, peste tricoul fără mâneci. Dar când căldura va fi mai potolită, cu siguranţă îi va aprecia confortul şi eleganţa.

Privirea admirativă pe care i-o aruncă Anthony când îl întâlni, o mulţumi pe deplin. După toate aparenţele, îşi alesese bine ţinuta! Totuşi, el se abţinu de la orice compliment verbal. Pudoare? Timiditate? Jennie ar fi apreciat un mic cuvânt măgulitor… Ralph nu pierdea niciodată ocazia să-i comenteze toaletele. În cea mai mare parte a timpului o felicita, dar uneori îi şi critica alegerea. Dar de ce oare îl comparase astfel pe Anthony cu fostul

său logodnic? Era a doua oară când se surprindea stabilind ciudate paralele între ei. Era complet stupid! îi adresă medicului un zâmbet radios.

— Unde mergem?

— Spre vest. Vom urma drumul vechiului port, apoi vom continua până la fostele docuri regale, care merită o privire. După aceea vom coborî pe Somerset, unde ştiu un mic restaurant cu o terasă spre mare…

— Or avea şi crustacee în meniu?

— Bineînţeles! Haide, la drum!

Cocoţată din nou în spatele scuterului, Jennie îşi trecu braţele în jurul taliei însoţitorului său. Plimbarea i se păru încântătoare. Acum se simţea foarte în largul ei pe micul vehicul care evolua cu mândrie pe drumurile înguste, mărginite de o vegetaţie bogată şi de case vechi colorate, cu largi verande înflorite. Anthony se întoarse uşor.

— Te deranjează vântul?

— Nu.

— Nu te plictiseşti prea tare?

— Să mă plictisesc! Ar trebui să fiu într-adevăr blazată.

În realitate, cursa i se păru atât de scurtă, încât fu foarte mirată văzându-l pe Anthony parcând micul vehicul pe două roţi în apropierea vechilor docuri regale.

— Oare am ajuns deja?

— Da. Priveşte. Tot perimetrul vechilor docuri a fost renovat şi amenajat în magazine şi restaurante. Există chiar un muzeu maritim.

Petrecură mult timp rătăcind prin faţa vitrinelor şi Jennie îşi promise să revină, dacă avea ocazia, pentru a intra în magazinele de bijuterii artizanale, ceea ce n-avea timp să facă imediat. Anthony arunca frecvent privirea la ceas.

— Am făcut rezervare pentru ora opt, îi explică.

— Bine, în acest caz, să mergem.

— Ţi-ar fi plăcut să rămâi ceva mai mult aici, nu-i aşa?

— Nu, voi reveni altă dată pentru a face cumpărături. Nu te preocupa de mine!

— Îmi pare rău... Se priviră râzând brusc. Anthony dădu din cap.

— Ce politicoşi suntem amândoi!

Nota de umor complice pe care o citi în ochii săi, o făcu să roşească. Ce prostie! De ce oare se simţea brusc atât de tulburată?

Pentru prima dată se surprinse regretând prezenţa lui Hector, ale cărui glume prieteneşti o amuzau fără niciun echivoc. Dacă i-ar fi putut însoţi, situaţia ar fi fost mai simplă... începuse să se întrebe dacă făcuse bine acceptând să cineze singură cu Anthony. Mai ales că şi acesta se afla, după cum avea intuiţia, într-o perioadă de fragilitate afectivă...

Jennie scutură din cap, străduindu-se să râdă.

— N-am mâncat crustacee de foarte mult timp! Simt că voi mânca bine!

În mai puţin de zece minute, se aflau în golful Somerset, în faţa unui han fermecător, deja foarte aglomerat. Şeful de sală înaintă în întâmpinarea lor şi le adresă un salut politicos, dar când Anthony îşi spuse numele, se încruntă imediat.

— Îmi pare rău, domnule. Aţi întârziat zece minute şi am dat deja masa dumneavoastră altcuiva... Va trebui să aşteptaţi o jumătate de oră.

Jennie văzu maxilarele însoţitorului său încordându-se ca în ziua când îl întâlnise prima dată. îi puse mâna pe braţ, într-un gest liniştitor.

— Dacă am face până atunci o mică plimbare? îi propuse pe un ton vesel. Anthony păru să se relaxeze puţin.

— Nu, să mergem mai degrabă să ne aşezăm la bar. Vei putea gusta acel faimos cocteil despre care ţi-am vorbit!

Se instalară într-un colţ al sălii care stătea să plesnească de plină ce era. Anthony părea foarte prost dispus.

— Cred că acest şef de sală stupid ar fi putut aştepta puţin înainte de a hotărî că nu vom veni!

— Este vina mea. Am pierdut atâta timp în faţa vitrinelor de bijuterii…

— Aş, nu-i grav! Nu stăm rău aici! Iată această listă… Ezit între un Pinacolado şi o Margarita…

— Din partea mea, n-am nicio idee despre compoziţia tuturor acestor băuturi misterioase! Credeam că ai fost barman!

Anthony îi făcu cu ochiul, arătând cu degetul un tabel mare care se afla în spatele ei.

— Linişteşte-te, tocmai am aflat despre ce este vorba!

Jennie izbucni într-un râs copilăresc.

— Eram gata să cred că eşti un stâlp al barurilor!

După o jumătate de oră, erau aşezaţi tot la bar, în faţa paharelor goale. Anthony începuse să dea din nou semne de nerăbdare.

— Suntem aici de mai mult de o jumătate de oră! începe să fie frumos!

Fu chemat şeful de sală şi veni să se scuze că i-a făcut să aştepte. Masa pe care le-o rezervase va fi liberă în zece minute, le promise.

— Permiteţi-mi să vă ofer un al doilea apetitiv, pentru a nu vă face să aşteptaţi, domnule.

Anthony se întoarse spre Jennie.

— Ce crezi? N-am face mai bine să părăsim definitiv acest local dezastruos?

Jennie îi adresă cel mai convingător zâmbet.

— Cred că n-are rost să ne supărăm…

Anthony se aplecă spre ea, cu un aer uimit.

— Credeam că tu eşti cea care ai un caracter dificil. Singură mi-ai mărturisit, nu-i aşa?

— Doar pentru lucrurile grave! Ascultă, nu doresc un al doilea pahar, dar… să mergem să facem câţiva paşi afară ne va face bine!

Fără îndoială, era cea mai bună soluţie, deoarece Anthony era gata să facă scandal. El se ridică şi-i întinse mâna.

— Ai dreptate.

Îi adresă şefului de sală încurcat o privire glacială.

— Vom fi aici exact în zece minute. Sper că vom putea în sfârşit să cinăm!

Luă mâna lui Jennie şi o conduse spre uşă.

— Există un mic port de agrement la două minute de aici. Se pot admira acolo cele mai frumoase iahturi din lume! Şi la capătul cheiului, apusul de soare este feeric.

O luară pe o străduţă deja întunecată care-i conduse la locul descris de Anthony. De fapt, era vorba de un debarcader modest, dar cele câteva ambarcaţiuni care se aflau ancorate acolo, erau toate nişte mici minuni. Soarele nu mai era deja decât o pată strălucitoare, înecată pe jumătate în apele întunecate. Marea era ciudat de calmă: doar o foarte uşoară briză parfumată venea să răcorească prin adieri căldura apusului.

Anthony şi Jennie rămaseră îndelung tăcuţi, cu coatele rezemate de parapetul metalic al cheiului. Jennie îşi simţea inima plină de o emoţie ciudată, ca în prima seară pe „Leeward”, când admiraseră împreună valurile argintate de lună. Se gândea că magia unor asemenea clipe dădea naştere unor primejdioase intimităţi între ei… Medicul se întoarse brusc spre ea cu un zâmbet liniştit.

— Mulţumesc că mi-ai sugerat această plimbare, Jennie.

M-am enervat cam prosteşte la bar, adineauri. Este adevărat că uneori nu mai ştiu dacă este mai bine să mă îndârjesc şi să lupt, sau s-o iau la fugă.

— Nu cred că am luat-o la fugă!

— Nu, ai dreptate. Vorbeam în general. Se întâmplă ca fuga să fie singura ieşire posibilă în viaţă…

— Da, este adevărat.

Anthony o privi cu un aer puţin surprins.

— Este ciudat, s-ar spune că ai această experienţă.

— Da, cu siguranţă…

— Trebuie să înţeleg oare că angajarea ta pe „Leeward” este tocmai un fel de fugă?

— Da, evident.

— De ce „evident?”

— Nu crezi că jumătate din oamenii de pe vapor sunt acolo pentru a fugi de o parte din viaţa lor?

Anthony dădu serios din cap.

— Eşti foarte perspicace.

— Responsabilul cu programele artistice, vânzătoarele din prăvălii şi chiar destul de mulţi chelneri… Oh, toţi au motive întemeiate să fie aici: bani, plăcerea de a călători etc. Dar ce ascund toate acestea?

— Pari plină de înţelepciune.

— Mai puţin decât aş vrea!

— Şi, după tine, când descoperi că este timpul să te întorci acasă?

Jennie preferă să aleagă umorul pentru a răspunde.

— Oare cum aş putea să ştiu după patru zile de călătorie? Nu sunt atât de experimentată cum crezi!

Era timpul să revină la mai multă uşurinţă. Deja mersese prea departe cu mărturisirea. Dar Anthony nu râdea. Brusc, o privi cu intensitate şi Jennie se simţi extrem de tulburată de blânda insistenţă a ochilor cenuşii aţintiţi asupra sa. Fără să vrea se înfioră, dându-şi subit seama de apropierea corpurilor lor.

Pe nesimţite, mânaţi parcă de aceeaşi forţă interioară, se apropiară şi mai mult unul de altul. Anthony era atât de înalt, încât automat Jennie se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a i se alătura.

Medicul nu se aplecase încă asupra ei când tânăra femeie închisese deja ochii şi întredeschisese buzele, sigură că o va săruta. Şi într-adevăr, Anthony o sărută uşor, diafan. Totuşi, se dădu imediat înapoi, cuprins parcă de remuşcări.

— Ar trebui să ne întoarcem la restaurant, altfel iar vor da masa noastră altcuiva.

Îi mângâie uşor obrazul cu un aer melancolic, înainte de a o conduce pe drumul de întoarcere. Complet dezarmată, Jennie îl urmă fără o vorbă până la micul han. Paşii le răsunau în linişte, pe dalele vechi rotunde. Tânăra femeie respira încă greu de emoţie, dar mai ales tulburată

de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Simţise că Anthony dorise la fel de mult ca ea acel sărut, dar o ciudată reticenţă îl oprise să continue îmbrăţişarea de-abia începută…

Dar ce importanţă avea? Era mai bine astfel. Anthony se arătase mai înţelept decât ea şi avusese dreptate.

Jennie se gândi că n-ar fi trebuit să schimbe acele vagi confidenţe pe tema fugii. împărţeau acum un fel de secret, care-i lega în mod primejdios… Tânăra femeie nu fugise atât de departe pentru a da din nou peste probleme sentimentale! Era stupid!

Imediat ce ajunseră la han, fură conduşi la masa lor. Anthony comandă îndată o sticlă cu vin de California pe care începură să-l deguste înainte de a li se aduce un platou imens cu fructe de mare. Dar nici apetisantul spectacol al mării nu fu suficient pentru a destinde atmosfera. Jennie avea un nod în stomac. îl lăsă pe Anthony să-i umple din nou paharul.

După câteva minute, tânăra femeie se simţi mai calmă. Ochii cenuşii ai însoţitorului, aţintiţi asupra ei, aproape n-o mai intimidau. Le găsea o nuanţă caldă şi profundă. Oare lumina aurie a lumânărilor le dădea acea strălucire nouă? Zâmbetul doctorului Gray i se păru brusc atât de tandru, vocea atât de mângâietoare…

— Cum ţi se pare langusta?

— Mmm… Este o minune! Şi creveţii! N-am mâncat niciodată unii atât de delicioşi. Sunt într-adevăr pregătiţi excelent.

— Din păcate, a început să fie cam prea cunoscută! Totuşi a meritat aşteptarea pentru a mânca lucruri atât de bune…

— Ce regal!

— Ar trebui să revenim, pentru a încerca şi celelalte mâncăruri de pe listă.

— Este adevărat, vom mai avea o escală la întoarcere, săptămâna viitoare, nu-i aşa?

În ciuda simplităţii frazelor schimbate, Jennie avea senzaţia că împărtăşeşte cu Anthony o clipă privilegiată.

Totuşi, fiecare era atent să nu mai dezvăluie ceva din viaţa sa personală. Spuseseră deja prea mult… Şi aceste clipe magice nu trebuia să-i facă să uite riscurile jocului. Jennie ştia că nu trebuia să se încreadă în imaginaţia sa. Era inutil să-şi dorească o mai mare intimitate cu Anthony Gray…

Era deja târziu şi, de comun acord, după fructele de mare se mulţumiră doar cu o cafea. Apoi urcară în şaua micului scuter pentru a ajunge pe „Leeward”. Mai mult ca niciodată, Jennie îşi dorea să se cuibărească lângă spatele puternic al însoţitorului său, a cărui căldură se transmitea braţelor şi pieptului său. Cursa în noaptea înmiresmată îi păru încă o dată prea rapidă. De-abia avu timp să savureze aceste clipe încântătoare că ajunseseră deja la pasarela vaporului. Anthony o ajută să coboare şi încredinţă scuterul unui matelot tânăr de gardă.

— Nu eşti prea obosită?

— Fără îndoială ar trebui să fiu, dar mă simt minunat de bine.

Ridică ochii spre silueta înaltă a navei, ale cărei lumini erau în cea mai mare parte deja stinse. Erau ascunşi în umbra vaporului uriaş, la capătul cheiului pustiu. Jennie avu brusc un ciudat sentiment de linişte şi siguranţă, simţindu-l pe Anthony alături. Rămăsese acolo, foarte aproape de ea, în tăcere. Dar brusc, îl simţi apropiindu-se în întuneric. Când îi puse mâinile pe umeri, fu străbătută de un fior. Şi nu încercă să reziste când trupul lui fu lângă al său şi când puse stăpânire pe buzele ei, sărutând-o cu pasiune.

Îmbrăţişarea lor dura de minute lungi, mai întâi blândă şi puţin şovăitoare, apoi tot mai înflăcărată. Acum, Jennie răspundea aproape fără să vrea gesturilor senzuale ale lui Anthony, mângâindu-i spatele musculos, ceafa solidă şi părul brun, mătăsos. Se despărţiră în cele din urmă, cu regret parcă, respirând greu, puţin ameţiţi.

Când ajunseră pe culoarul unde se aflau cabinele lor, Jennie ştiu că-i va da un ultim sărut, pe care se surprinse dorindu-l mai mult decât orice pe lume. Anthony o luă din

nou în braţe, iar tânăra femeie i se abandonă cu încântare. Gesturile însoţitorului său nu mai exprimau nici cea mai mică reticenţă, i se dăruia în întregime sărutând-o şi ea făcea acelaşi lucru, cu o fericire de mult uitată.

Anthony o strângea atât de puternic, încât în acea clipă ar fi putut dispărea vaporul fără să simtă o cât de mică teamă: braţele robuste ale însoţitorului său ar fi salvat-o din orice naufragiu. Dar el se eliberă puţin câte puţin şi o respinse cu blândeţe.

— Noapte bună, Jennie. Trebuie să te duci la culcare.

Tânăra femeie dădu din cap cu un aer puţin năucit.

— Să dorm? bâigui ea.

— Probabil am băut cam mult din acel vin californian. Sau atunci, soarele este cel care ne-a sucit minţile

Jennie îl privi fără să poată găsi cel mai mic răspuns. Nu era ameţită deloc, cel puţin nu de alcool! Dar poate Anthony avea dreptate… Nici el, nici ea, n-aveau nevoie să-şi complice viaţa. Pentru Jennie, amintirea lui Ralph era încă prea apropiată. Cât despre Anthony… Nu-i cunoştea secretul, dar era sigură că exista unul. Şi el ţinea să ajungă la capătul unei lupte interne, oricare ar fi fost ea. Amândoi lăsaseră în Anglia o parte din viaţa lor şi niciunul nu era pregătit să-şi asume riscul unei relaţii amoroase…

— Da, este adevărat, suntem puţin ameţiţi… Mâine dimineaţă vom uita ce s-a întâmplat

Anthony îi mângâie obrazul, zâmbind trist.

— Aşadar, suntem rezonabili?

Jennie îşi înăbuşi un oftat.

— Da, este mai bine, nu-i aşa?

Medicul întoarse ochii o clipă.

— Cred că… da.

Tânăra femeie se grăbi să introducă în broasca de la cabina sa cartela magnetică. Uşa se deschise şi dispăru în interior. O clipă mai târziu auzea declicul de la uşa vecină. Anthony o închisese după el, se terminase.

Auzi respiraţia regulată a lui Tilly. Nu trebuia să aprindă lumina, să n-o trezească, deoarece era de gardă şi ar fi putut fi chemată de urgenţă în timpul nopţii. Jennie se

dezbrăcă pe întuneric şi se strecură fără zgomot în baie. Cinci minute mai târziu era în pat – dar nu putea să doarmă.

După un anumit timp, ciulind urechile, îi păru că aude din camera vecină o muzică slabă. Era sunetul melancolic al unui flaut, la care se cânta în surdină. O frază muzicală tristă şi obsedantă, care nu provenea de la un radio sau un televizor.

Însuşi Anthony cânta acea melodie care de-abia se auzea, a cărei blândeţe şi frumuseţe o emoţionară până la lacrimi.

Jennie ar fi vrut să asculte acea melodie lentă ore întregi. Dar puterea alinătoare a instrumentului avu efectul curios de a-i destinde nervii prea greu încercaţi.

Curând, adormi ca o copilă.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Jennie se trezi la zgomotul continuu şi surd al maşinilor. Valuri uşoare legănau nava care părăsise micul port din Hamilton, pentru a se îndrepta spre Saint-Georges, unde va rămâne ancorat până a doua zi seara. Aruncă o privire prin hublou, pentru a constata că nici urmă de uscat nu se vedea în partea aceea.

Tilly plecase deja. O îngrijorare o cuprinse pe Jennie. Oare cât putea fi ceasul? Dormise îndelung şi profund. Şi trebuia să se afle la serviciul medical la ora zece, cu Anthony! Foarte fericită, constată că nu era decât ora nouă şi cincisprezece minute. În ciuda vinului pe care-l băuse în ajun, se simţea foarte proaspătă şi dispusă. Era timpul să se ridice din pat şi să meargă să ia micul dejun înainte de a-l înfrunta pe doctorul Gray.

La urma urmei, n-avea niciun motiv să se teamă de orele viitoare. Se vor comporta amândoi ca şi când uitaseră deja ce se petrecuse între ei în seara liberă… Era sigură că Anthony era destul de delicat pentru a reacţiona cu discreţie.

Într-adevăr, când ajunse în serviciul medical, medicul o întâmpină cu o jovială camaraderie.

— Ai dormit bine?

— Ca un bebeluş!

— Din cauza aerului marin.

— Bănuiesc.

Amândoi reuşiseră foarte bine să ia un ton în acelaşi timp detaşat şi cordial. Jennie se hotărî să abordeze imediat preocupările lor profesionale.

— Cum se simte Steve?

— I-a scăzut febra. Hector şi cu mine am fi preferat să-l mai ţinem sub perfuzii o zi sau două, dar el a insistat să se ducă în cabina sa.

— Mereu acelaşi!

— Cred că acum va fi rezonabil. Vom trece pe rând să-l vedem, pentru a-i supraveghea starea. Şi ne-a promis că-şi va face un examen general când se va întoarce acasă.

— Niciun alt pacient deocamdată?

— Nu, cred că va fi mai degrabă o zi liniştită.

Jennie se surprinse dorindu-şi ca previziunile lui Anthony să se realizeze. Perspectiva unei zile liniştite, singură cu el, împărţindu-şi timpul între o altă ceaşcă de cafea şi câteva cuvinte fără importanţă, i se părea ca un dulce privilegiu. Poate va avea ocazia să-i vorbească despre acea melodie din flaut pe care o auzise cântată în mijlocul nopţii?

Realiză subit că sărutările pe care le schimbaseră îi lăsaseră o amintire mai primejdioasă decât crezuse la început. Poate ar fi fost mai bine ca un surplus de muncă să împiedice o continuare a unei intimităţi care mersese deja prea departe…

Exact aşa fu situaţia. Primul pacient sosi aproape imediat. Era Chester Brady, pe care-l trataseră deja cu două zile în urmă pentru o durere pulmonară. Acest bărbat corpolent era un mare fumător şi de asemenea aprecia cam mult mâncarea bună. Anthony îi recomandase un regim uşor, dar el nu putuse rezista tentaţiei bufetelor îmbelşugate de pe „Leeward”.

— Cum să vă pot urma sfaturile în timpul unei croaziere, doctore Gray? îmi interziceţi soarele, vinul,

mâncarea bună! Ar fi mai bine să mă întorc acasă!

Doamna Brady, care-şi însoţea soţul, arboră un aer dezolat.

— Am încercat să-l fac să urmeze regimul, doctore…

Jennie se ocupă să-i ia tensiunea domnului Brady, care se dovedi foarte ridicată. După un scurt examen al pacientului, a cărui respiraţie întretăiată nu lăsa nicio îndoială asupra originii simptomelor, Anthony dădu din cap serios.

— Vă vom reţine câteva ore aici, sub supraveghere, domnule Brady, dar dacă starea dumneavoastră nu se ameliorează, voi fi obligat să vă transfer la spitalul din Hamilton.

Soţia pacientului păru îngrozită.

— Dumnezeule, la spital! Oh, nu, doctore Gray!

— Nu vreau să-mi asum niciun risc pentru soţul dumneavoastră, doamnă Brady. Când vom acosta la Saint-Georges, dacă va mai avea aceste dureri în piept, vom face să fie transportat cu elicopterul. Dar liniştiţi-vă, injecţia pe care i-o va face domnişoara McDougall va fi cu siguranţă de-ajuns pentru a-l uşura.

Într-adevăr, câteva secunde după injecţia intravenoasă, domnul Brady se simţea deja mult mai bine. Durerea încetase şi respiraţia redevenise aproape normală. Jennie îl instală într-unul din paturile micului serviciu, urmat pas cu pas de doamna Brady, care hotărâse să rămână la căpătâiul soţului său. Jennie dispăru o clipă, pentru a merge să-i spună o vorbă lui Anthony.

— Când vei şti dacă trebuie să fie internat în spital?

— Ştiu deja Jennie. N-am vrut să le-o anunţ într-un mod prea direct, dar este cea mai înţeleaptă soluţie. Nu suntem echipaţi pentru urgenţe cardiace. Şi am ordin să nu-mi asum niciun risc ce s-ar putea întoarce apoi împotriva organizatorilor croazierei.

— Aşadar, după părerea ta există un risc?

— Da, şi dacă lucrurile se înrăutăţesc, ar trebui luată chiar hotărârea de a fi repatriat cu avionul la New York.

— Bine, mă întorc să-l văd.

— Nu, Jennie, mă duc eu. Este lume în sala de aşteptare. Du-te mai degrabă să-i primeşti pe ceilalţi pacienţi ai noştri.

Împingând uşa, Jennie auzi imediat o voce slabă, plângătoare.

— Este bine aşa, o simt, te asigur…

— Oh, draga mea… Eşti sigură?

— Da, este îngrozitor, iar începe!

Tânăra pereche părea îngrozită. După câteva întrebări scurte, Jennie înţelese că femeia se temea să nu piardă sarcina.

— Mi s-a întâmplat deja acum un an! Credeţi că este aceeaşi situaţie, domnişoară?

Din nefericire, durerile abdominale şi scurgerea de sânge nu lăsau nicio îndoială. Jennie se grăbi s-o instaleze pe tânăra femeie într-o a doua cameră în aşteptarea doctorului Gray, pe care-l chemase imediat. Dar din păcate, ştia că şansele de a opri procesul erau mici.

Totuşi, după ce examină cu minuţiozitate pacienta, Anthony nu se arătă la fel de pesimist.

— Colul nu s-a dilatat. Este deja un semn bun. Şi n-aveţi febră, pulsul este normal… Tensiunea este puţin scăzută, dar nu este prea îngrijorător.

Tinerii soţi părură să capete puţină încredere. Dar Anthony rămase rezervat.

— Domnişoara McDougall vă va face o injecţie pentru a opri scurgerea de sânge. Dar îndată ce sosim la Saint-Georges, vom face să fiţi transportată la spitalul din Hamilton, pentru a vă supune unei ecografii.

Jessica Heilpern – acesta era numele tinerei femei – acceptă cu curaj decizia medicului. Şi, câteva ore mai târziu, când „Leeward” acostase, Jennie fu însărcinată s-o însoţească în ambulanţă cu soţul său, până la spital, unde va fi dirijată imediat spre serviciul de radiologie şi ecografie. După o jumătate de oră, David Heilpern veni în sala de aşteptare pentru a-i da veşti lui Jennie.

— Am văzut bebeluşul pe ecran; se comportă foarte bine. Dar medicul i-a recomandat Jessicăi să rămână cât

mai mult întinsă în timpul croazierei.

— Este foarte bine. Sunt atât de fericită să vă ştiu liniştiţi!

— Ne vom întoarce pe „Leeward” cu taxiul. Veniţi cu noi?

— Nu, mulţumesc. Un alt pacient al nostru este internat şi prefer să aştept rezultatele examenelor sale. De altfel, iat-o pe soţia sa.

— Foarte bine. Vă vom aştepta la parter.

Doamna Brady se apropie de Jennie.

— Soţul meu tocmai este supus la diferite teste. Am cerut să rămân lângă el în noaptea aceasta, şi mâine vom lua o cameră la un hotel din Hamilton.

— Nu vă neliniştiţi, doamnă Brady, este pe mâini bune.

— Cardiologul mi-a spus că, oricum, nu va fi trimis la New York înainte de luni. Dar crede că până atunci, starea i se va ameliora mult.

— Trebuie să aveţi încredere.

— În tot cazul, sper că această alarmă îi va servi de lecţie soţului meu pentru viitor.

— Da, sunt sigură că va fi una rezonabilă şi că nu veţi mai avea necazuri.

După ce-şi reînnoi încurajările către doamna Brady, Jennie se grăbi să se alăture soţilor Heilpern. Jessica era instalată într-un fotoliu rulant. Taxiul sosise şi-i aştepta.

Ziua trecu fără alt incident major. A doua zi, a treia şi în tot restul săptămânii până la întoarcerea lui „Leeward” la New York, fură consacrate îngrijirilor de rutină. Croaziera se termina, o alta va începe. Ce se va întâmpla cu pacienţii cărora medicii şi infirmierele le consacraseră devotamentul şi priceperea lor? Ca urmare, Jennie se gândi deseori la copilul pe care-l aştepta Jessica. Dar nu primi vreodată veşti.

Cât despre Anthony, acesta deveni cu trecerea timpului din ce în ce mai distant cu ea. Jennie se aşteptase ca el să-i propună şi alte ieşiri în timpul escalelor lor în Bermude, dar medicul n-o făcu. Făcuse în aşa fel încât nici

măcar zilele lor libere nu mai coincideau. Şi cum Hector era mereu pe cale să înceapă o nouă intrigă amoroasă cu vreo frumoasă pasageră, nici el nu-i sugerase lui Jennie să împartă timpul liber cu el.

Aşa că aceasta din urmă petrecea uneori orele libere cu un grup mic de tineri şi tinere care lucrau de asemenea pe vapor ca ospătari, vânzătoare, animatori etc. Dar i se întâmpla să prefere singurătatea acestei companii deseori zgomotoase şi să plece singură să se bucure de farmecul plajelor cu nisip roz.

Săptămânile treceau astfel într-un ritm liniştit. Consultându-şi într-o dimineaţă agenda, Jennie constată surprinsă că lucra deja pe „Leeward" de trei luni!

Cunoştea pe dinafară toate colţurile insulei, dar nu fusese încă vreodată să viziteze fortul Hamilton. Aşa că aceea va fi ieşirea sa din ziua respectivă.

După o dimineaţă de cumpărături, fu puţin dezamăgită să descopere, ridicând ochii spre cer, că era acoperit cu nori groşi. Prevăzuse să meargă la plajă după ce vizita fortul, dar va trebui să renunţe.

Ajunse curând la baza enormei clădiri vechi. Aceasta era cu spatele sprijinit de stânci şi înconjurată de o superbă vegetaţie tropicală în culori strălucitoare. Se hotărî să-şi înceapă vizita prin explorarea numeroaselor scări de piatră acoperite cu muşchi care se încrucişau în întunericul zidurilor. Se afla curând într-o galerie lungă săpată în aceeaşi stâncă, în care zgomotul paşilor săi reveneau în ecou.

Răcoarea locurilor îi produse mai întâi o stare de bine. Dar treptat, umbra şi umezeala îi părură mai puţin ospitaliere. Îşi spuse chiar că un asemenea decor s-ar fi potrivit perfect cu un film de groază! Continuându-şi drumul, ajunse într-o sală mare pe ai căror pereţi se prelingea apa. În spatele încăperii, îi păru că zăreşte o siluetă ascunsă. Dar cine oare s-ar fi putut pierde în acel loc puţin primitor?

Simţi un fior trecându-i pe şira spinării, gândindu-se la bărbaţii care trăiseră şi suferiseră între acele ziduri.

Trezise vreo fantomă? Nu! Ce idee stupidă! Probabil era un vizitator singuratic şi curios, ca ea. Se hotărî să-şi urmeze drumul. Totuşi, capătul galeriei îi părea foarte departe! Poate ar fi mai prudent să se întoarcă din drum

Porni înapoi, cuprinsă de panică, aproape alergând. În acea clipă, auzi cu groază răsunând nişte paşi în urma ei. Fantoma o urmărea! Oare unde era ieşirea din acel labirint înspăimântător? Se va trezi până la urmă din acest coşmar absurd?

Brusc, o siluetă înaltă apăru alături de ea. Era să urle îngrozită, dar o voce cunoscută se auzi în întuneric.

— Jennie, unde alergi astfel?

— Oh, Dumnezeule! Tu eşti!

Tremurând, cu inima bătând să-i spargă pieptul, încercă să distingă în obscuritate faţa lui Anthony, ca pentru a se asigura că nu era vorba de o fantomă. Se prăbuşi la pieptul lui, suspinând. Cât era de solid, de liniştitor şi… de viu! Pânza fină a cămăşii îi degaja căldura, iar muşchii puternici erau un refugiu încântător! Vocea gravă şi familiară îi murmură la ureche:

— S-ar spune că te-ai speriat puţin.

— Eu? Oh, nu, te înşeli! Ca să-ţi spun adevărul, eram moartă de frică, înnebunită de teamă, cuprinsă de cea mai cumplită panică!

Anthony îşi strânse puţin mâinile în lungul spatelui ei, râzând tandru.

— Aici nu suntem în Scoţia! Castelele nu sunt bântuite.

Jennie se hotărî să râdă de asemenea de ea însăşi.

— Cum puteam să ştiu asta? Ghidurile nu dau nicio informaţie despre acest subiect!

— Vino, să plecăm din acest loc nesănătos şi lugubru. Să mergem să urcăm în turn, de acolo de sus este o vedere magnifică!

O luă uşor de talie, pentru a o conduce spre ieşire.

— Vin deseori să mă plimb pe aceste înălţimi. Este mai multă linişte decât pe plajă. Uneori, rămân aici ore întregi complet singur.

— Este un loc bun pentru a cânta la flaut…

Îndrăznise acest comentariu oarecum în joacă, deoarece el nu-i vorbise niciodată despre muzica sa. Continua totuşi să-l audă deseori, noaptea, ciulind urechile. Anthony îi aruncă o lungă privire uimită.

— Sper că nu te deranjez când cânt târziu…

— În niciun caz.

— Este o împăcare pentru mine să înşir câteva note înainte de a adormi. Dar pentru a reveni la întrebarea ta, nu-mi aduc flautul aici. Este mai mult un loc de meditaţie…

— Este adevărat că se simt numeroase prezenţe din trecut. Mai degrabă triste, nu?

— Nu sunt sigur de asta. În ce mă priveşte, ce mă pasionează este forţa pe care o emană aceste ziduri vechi.

Îşi puse palma pe piatră.

— Chiar cu tehnicile moderne, astăzi ne-ar fi greu să construim un asemenea edificiu. Eu însumi am făcut puţină zidărie şi-ţi pot spune cât de dificil este!

— Serios? Ai o specializare secundară?

— Nu, în niciun caz. Am lucrat timp de şase luni ca zidar.

Jennie crezu că înţelege că evoca o veche slujbă de student.

— Este adevărat că atunci când eşti tânăr alegi în general pe timpul vacanţelor ocupaţiile cele mai îndepărtate de studii.

Anthony nu răspunse nimic. Faţa i se întunecă subit. Se îndepărtă de ea, pentru a merge puţin mai repede. Oare ce amintiri făcuse Jennie să apară fără să vrea? Brusc, tânăra femeie avu intuiţia că nu era vorba de o experienţă din tinereţe, ci dimpotrivă, de fapte destul de recente… Poate chiar anterioare angajării sale pe „Leeward?”

Înfiorându-se, îl urmă de-a lungul culoarului îngust, care ducea la o scară foarte abruptă. Şi, lăsând în urma lor adâncurile sumbre ale construcţiei înalte, ieşiră în sfârşit la lumină.

— Vino să vezi! De aici, se domină tot portul. Priveşte, acolo este „Leeward”.

Anthony se rezemase cu coatele de balustrada groasă şi o invită să i se alăture. Evident, voia să evite întrebările asupra subiectului pe care îl abordaseră. Jennie simţi că era de preferat să-i facă jocul şi să nu insiste.

— Într-adevăr, ce vedere superbă! Ce este de neînchipuit, este că vaporul pare imens în mijlocul celorlalte! S-ar spune că este un orăşel acostat, cât este de mare.

— Este adevărat, este aproape înspăimântător! Uneori înţeleg indispoziţia autohtonilor când văd debarcând pe insula lor cohorte de turişti. Este în acelaşi timp bogăţia şi coşmarul lor!

Îşi continuară explorarea făcând turul zidurilor de apărare, în timp ce schimbau impresii ca nişte prieteni vechi. În cele din urmă descoperiră că se gândiseră amândoi să aducă un coş de picnic şi hotărâră să găsească un colţ liniştit, pentru a împărţi mâncarea. O fostă platformă de supraveghere acoperită puţin cu buruieni, le păru potrivită pentru o oprire de prânz.

În timp ce începură să mănânce, o lungă tăcere se lăsă între ei. Jennie se simţi cuprinsă de o oarecare jenă. Dacă Anthony avea obiceiul să se plimbe singur prin vechea fortăreaţă, de acum ar fi fost mai înţelept ca ea să evite locul. Nu ţinea să-l întâlnească în afara orelor de serviciu pe care le împărţeau şi care, din fericire, erau din ce în ce mai puţine.

De fapt, totul era din vina lui Hector. De ce naiba ceruse să-şi ia ziua liberă mâine? Ca de obicei, se hotărâse fără să se preocupe de ceilalţi! Şi din cauza lui, se afla acum în această situaţie stânjenitoare… Se simţi brusc atât de iritată împotriva doctorului Mendez, încât se surprinse vorbind cu voce tare.

— Oamenii sunt într-adevăr incredibili!

Anthony aplecă într-o parte capul, cu un aer amuzat.

— Oh, da, ai dreptate! Dar de ce această remarcă neaşteptată? Oare eu sunt cauza?

Începu să râdă.

— Cred că ai desemnat-o mai degrabă pe acea

doamnă grasă cu minişortul dantelat, gata să inspecteze carcasa acelui tun!

Jennie prinse cu uşurare nada pe care i-o aruncase.

— Da, exact! Este într-adevăr comică, nu-i aşa?

Ezită o clipă, dar neştiind să mintă deloc, îşi reluă cursul gândurilor

— Mă gândeam de asemenea la Hector şi la numeroasele sale cuceriri. Este un adevărat personaj de filme!

— Hm, de mâna a doua…

— Eşti mai sever decât mine!

— Nu, realist! Altfel spus, n-avem de ce ne plânge: când este cu noi, încetează să-şi joace rolul de mare seducător şi nu este rău!

— Este adevărat. În cadru profesional, este un om direct şi plăcut. îl cred destul de sincer.

Anthony zâmbi cu uşoară ironie.

— Aşadar, apreciezi sinceritatea? Dar tu însăţi, Jennie, nu arăţi întotdeauna o faţă deschisă…

Tânăra femeie roşi fără să vrea, întâlnindu-i privirea.

— Eşti sever şi cu mine, Anthony Gray. Ce spui nu este întru totul exact

— Nu-mi interpreta greşit gândul, Jennie. Departe de mine ideea de a insinua că eşti ipocrită. Dar…

— Dar?

— Să spunem… foarte rezervată… puţin închisă, uneori.

Jennie roşi mai puternic.

— Închisă? în acest moment, de exemplu, nu este cazul. Dar acest defect pe care se pare că mi-l reproşezi nu este mai degrabă o calitate pe care o avem în comun? Şi cea care poate a făcut ca

Se întrerupse brusc, incapabilă să-şi găsească vorbele exacte pentru a-şi exprima gândul. Anthony profită pentru a-i veni în ajutor.

— Ca să ne înţelegem foarte bine, chiar fără să vorbim?

Jennie oftă profund.

— Da, poate…

Nu îndrăzni să ridice ochii spre el, atât de prezentă era între ei amintirea sărutului lor. Da, de data aceasta, Anthony părea că nu mai voia să tacă.

— Totuşi, nu întotdeauna este cea mai bună soluţie. Obligaţi să ne ascundem cu gelozie cele mai tainice gânduri, terminăm prin a instaura un climat penibil

— Este ceea ce s-a întâmplat în timpul acestor ultime două luni, nu-i aşa?

— Da, aşa am simţit, tu nu?

O nouă tăcere se aşternu între ei. Jennie ar fi vrut să profite de această clipă scurtă de complicitate pentru a-şi deschide inima, dar ceva o reţinea necruţător. O nelinişte, o teamă stupidă o făcu brusc mută. Ochii lui Anthony erau aţintiţi încă asupra ei. Trebuia să găsească o replică! O picătură veni exact în momentul potrivit să se strivească de mâna sa.

— Oh, fir-ar să fie, plouă! Să ne grăbim să strângem bagajele!

Anthony înălţă, cu regret parcă, ochii spre cer.

— Da. Păcat…

În timp ce Jennie aranja resturile de mâncare de la picnic în geanta sa de pânză, evitând să-l privească, el se ridică oftând.

— Te întorci la bord, presupun?

— Da. Mă gândeam să mai fac nişte cumpărături, dar vor aştepta până mâine.

— Atunci, să facem drumul împreună. În calitate de buni englezi, vom profita pentru a aborda subiecte fără nici cel mai mic risc, ca de exemplu, lipsa de eleganţă a doamnelor grase în şort.

— Sau subteranele bântuite ale vechilor fortăreţe.

— Sau chiar frivolitatea lui Hector Mendez. Vezi, există multe subiecte de conversaţie între doi prieteni vechi.

Îi zâmbi cu blândeţe.

— Pentru că vreau să-ţi fiu prieten, Jennie. Nu mai vreau să avem de ce ne evita reciproc, ca în aceste ultime

două luni.

Tonul era degajat, dar ceva în privirea lui Anthony dezvăluia importanţa cuvintelor sale. Jennie avu în sfârşit curajul să-i susţină privirea.

— Ai dreptate. Nici eu.

— Sunt fericit.

Porniră pe drumul de întoarcere, dar în ciuda bunelor lor intenţii, conversaţia se înfiripa cu greu. Brusc, Anthony arătă cu degetul uşa unei cafenele.

— Dumnezeule, anunţul acesta chiar nu este foarte primitor! Nu l-am remarcat niciodată până acum…

— Unde?

— Acolo, priveşte!

Jennie se opri pentru a descifra cele câteva rânduri scrise de mână, care indicau vehement toate interdicţiile în vigoare în local şi mai ales ţinutele vestimentare care făceau accesul imposibil.

— Într-adevăr, o asemenea rigurozitate nu-ţi dă dorinţa să intri!

Anthony părea să caute, fără rezultat, alte teme de dialog.

Hotărât lucru, cuvintele pe care le schimbau erau lipsite de convingere şi firesc. Oare acesta era un eşantion al relaţiei prieteneşti pe care o doreau unul de la celălalt? Nu, tulburarea persista. Doar dacă acest dialog superficial nu era singura manifestare a ceea ce Anthony Gray numea prietenie?

Jennie îşi simţea din nou inima grea. Trebuia să abordeze iar subiectul cu el? După toate aparenţele, capitolul era închis şi ea trebuia să-i ghicească ideile, deoarece nu părea să vrea să dezvăluie mai mult

Capitolul 6

— Aş vrea să-l văd pe doctorul Mendez, vă rog!

Tonul era fără replică. Bărbatul de aproximativ patruzeci de ani, cu accent american, care tocmai intrase în sala de aşteptare a serviciului medical, avea sprâncenele încruntate şi un aer supărat. Jennie îi adresă totuşi cel mai amabil zâmbet al său.

— Doctorul Gray este cel care primeşte în această seară, domnule. Dacă vreţi să aveţi câteva clipe răbdare…

— Pe doctorul Mendez doresc să-l întâlnesc!

De data aceasta, vocea era dură şi exprima realmente mânie. Zâmbetul lui Jennie dispăru.

— Este vorba despre o problemă medicală, domnule?

Aparent, bărbatul nu-şi mai putea stăpâni furia. Începu să gesticuleze, strigând:

— Nu. Şi aveţi tot interesul să-mi spuneţi unde-l pot găsi pe doctorul Mendez, înainte să fac un scandal!

În acea clipă, spre marea uşurare a lui Jennie, apăru Anthony Gray. N-avu nevoie să-i dea explicaţii: auzise totul prin uşa biroului. Înaintă calm spre vizitator.

— Bună ziua. Vă pot propune să transmit pentru dumneavoastră un mesaj confratelui meu, doctorul Mendez, domnule…?

— Herb Nicholson.

Bărbatul îl privea cu un aer glacial.

— Ei bine, domnule Nicholson, vă ascult. Sunt superiorul ierarhic al doctorului Mendez şi dacă aveţi vreun reproş împotriva lui, eu

Tonul şi manierele foarte britanice ale lui Anthony părură să-l irite şi mai mult pe domnul Nicholson. Dar faptul că se prezentase ca superiorul doctorului Mendez avu ca rezultat să-i reţină atenţia.

— Foarte bine, să mergem să discutăm în biroul dumneavoastră.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi două femei se năpustiră în încăpere. Una dintre ele i se adresă imediat lui Herb Nicholson, împingând-o în faţa ei pe a doua, mult mai tânără.

— Tocmai am găsit-o la sala de gimnastică, unde domnişoara îşi făcea masaj!

Atunci, Jennie constată că era vorba de fapt de o fată foarte tânără. Domnul Nicholson, probabil tatăl, luă un aer dezgustat.

— Cum? Cu ce drept…?

Adolescenta înălţă capul cu sfidare.

— Era un masaj terapeutic! Ştii bine că m-au durut mereu rinichii de când…

Tatăl n-o lăsă să-şi termine fraza. Se întoarse spre Anthony cu un aer scandalizat.

— Priviţi-o pe fiica mea! Are şaisprezece ani! Şi se comportă ca o o

Jennie aruncă o privire îngrijorată spre uşă. Dintr-o clipă în alta, puteau sosi pasageri bolnavi, deoarece marea era agitată. Oare ce efect ar produce asupra lor această scenă de familie? Consideră prudent să se retragă în spatele biroului său, pentru a aranja nişte hârtii. Fără îndoială, Anthony va şti să iasă singur din această încurcătură.

Dar domnul Nicholson îşi continuă critica violentă:

— Şaisprezece ani! Şi prietenul dumneavoastră, doctorul Mendez, nu încetează s-o hărţuiască. O duce să danseze! O invită la bar! A dus-o să viziteze insula! Dacă a avut cumva îndrăzneala să…

— Tată! Nu fi stupid! Adevărul este foarte simplu: Hector şi cu mine ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Ce este rău în asta?

— Ce este rău? îndrăzneşti să întrebi! în noaptea aceasta, la ora trei, m-am dus s-o văd în cabina ei: nu era acolo!

— Ei şi? Hector şi cu mine eram pe puntea superioară, admirând clarul de lună. îl iubesc pe Hector! Dar mama şi cu tine aţi uitat probabil ce înseamnă acest cuvânt!

Doamna Nicholson se repezi spre fiica sa cu mâna ridicată, dar soţul său o opri.

— Cum? îl iubeşti? Fetiţa mea, eşti nebună!

Se întoarse brusc spre Anthony.

— Cum vă gândiţi să rezolvaţi această poveste, doctore Gray? Staţi, pentru început o veţi examina pe fiica mea pentru a vedea dacă…

Tânăra fată lăsă să izbucnească un râs sonor.

— Tată! Te faci complet ridicol!

Jennie observa scena cu coada ochiului, împărţită

între indignare şi milă faţă de părinţii aceia incapabili să stăpânească situaţia. Oare Anthony le va veni în ajutor? Acesta îi adresă tatălui revoltat un zâmbet împăciuitor.

— Haideţi, domnule Nicholson, dacă înţeleg bine, fiica dumneavoastră a început cu doctorul Mendez un flirt care cu siguranţă n-a dus la consecinţe. Sunt lucruri care se întâmplă în timpul unei croaziere şi

Adolescenta îi aruncă lui Anthony o privire plină de dispreţ.

— Nu este vorba de un flirt, doctore Gray! Hector şi cu mine, ne iubim!

Doamna Nicholson ridică ochii la cer.

— Melanie! Cum poţi să spui un asemenea lucru?

Anthony ridică mâna într-un gest liniştitor, înainte de a continua.

— Vă înţeleg foarte bine tulburarea, doamnă. Îmi imaginez perfect că diferenţa de vârstă dintre fiica dumneavoastră şi doctorul Mendez vă poate speria.

Domnul Nicholson reluă cu violenţă:

— Ştim mai ales în ce scop acest gen de indivizi se interesează de toate fetele tinere! Sunt amatori de trupuri tinere!

Melanie scoase un strigăt de mânie.

— Tată! Cum poţi să murdăreşti astfel povestea frumoasă pe care o trăiesc! între Hector şi mine n-a fost nimic din ce-ţi imaginezi tu!

Fără să-i acorde nici cea mai mică privire fiicei sale, domnul Nicholson făcu un pas spre Anthony, ca pentru a-l ameninţa.

— Vă pun din nou întrebarea, doctore Gray: ce decizie veţi lua pentru a pune capăt acestui scandal?

Anthony îşi stăpâni un oftat.

— Vă promit să-i vorbesc confratelui meu, îndată ce se va întoarce.

I se adresă lui Jennie care se făcea tot mai mică în spatele biroului său.

— Domnişoară McDougall, aţi putea căuta numărul de telefon de la cabina doctorului Mendez?

— Da, bineînţeles, doctore Gray.

În acea clipă, o pasageră în vârstă, care suferea vizibil de rău de mare, îşi făcu intrarea în încăpere. Anthony îi făcu un semn lui Jennie.

— Îi voi primi în biroul meu pe domnul şi pe doamna Nicholson, cu fiica lor. În acest timp fii amabilă şi te ocupă de această doamnă.

Se dădu într-o parte pentru a lăsa toată mica familie să intre, aruncându-i lui Jennie o privire cu subînţeles, înainte de a închide uşa.

Bătrâna doamnă care tocmai sosise prezenta toate semnele binecunoscute de greaţă datorată fără nicio îndoială furtunii care zgâlţâia de câteva ore nava. Avea faţa răvăşită, tenul verzui şi ochii inexpresivi. Jennie se apropie de ea cu compasiune.

— Deocamdată doctorul Gray este ocupat, dar vă va primi. Cred că bănuiesc ce vă aduce aici…

Biata femeie îşi scutură părul argintiu cu un aer jalnic. Îşi expuse pe scurt starea, fără să omită să indice medicamentele pe care le lua în mod regulat. Jennie îi puse mâna pe frunte. Bătrâna doamnă părea febrilă.

— Cel mai bun remediu ar fi să vă forţaţi să înghiţiţi puţină mâncare

La această idee, bolnava nu-şi putu stăpâni un gest de dezgust. Jennie o ajută să se îndrepte spre hubloul pe care-l deschise – pentru a-i permite să respire puţin aer curat.

— Prefer să aştept părerea doctorului Gray înainte de a face o injecţie cu un antispasmodic.

— Va dura mult?

— Nu, nu cred. Dar vă pot da deja câteva sfaturi pentru a evita ca aceste greţuri penibile să se repete. Va trebui să rămâneţi întinsă într-un loc bine aerisit. Există nişte şezlonguri foarte confortabile pe puntea superioară, lângă solariu, la adăpost de vânt.

După ce o instalase confortabil pe bătrâna doamnă în aşteptarea consultaţiei, Jennie se duse să-l sune pe Hector. Se afla chiar în cabină şi la cererea urgentă a tinerei

infirmiere, o asigură că va sosi imediat. Într-adevăr, două minute mai târziu, îşi făcu brusc apariţia în sala de aşteptare.

— Jennie, scumpă, poţi să-mi dai două pastile de aspirină? Am o durere de cap îngrozitoare!

— Ai venit repede.

— Tocmai mă pregăteam să cobor. Mă simt foarte rău. Am fost la Saint-Georges să beau un punci cu dulcea mea iubită… dar cred că nu ar fi trebuit să beau trei!

Jennie îi aruncă o privire ironică.

— „Dulcea iubită" este aici, chiar în biroul lui Anthony, cu părinţii.

Faţa lui Hector deveni subit verde-deschis.

— Cu… părinţii?

Hector îşi rotea atât de speriat ochii, încât Jennie era gata să izbucnească în râs. Dar ţinea prea mult la el şi fără să vrea îi împărtăşi disperarea. Ciuli urechile. O tăcere totală succedă vociferărilor din biroul vecin. Hector îşi trecu o mână tremurătoare peste frunte.

— Părinţii! Dar nu mi-a spus niciodată că voiajează cu părinţii! Pretindea că face această călătorie cu nişte verişori de vârsta sa…

Accentul Columbian părea că i se amplificase brusc, în mod exagerat.

Jennie îl privea cu o simpatie înduioşată.

— Ce vârstă ţi-a spus că are?

— Douăzeci şi unu de ani.

— Are şaisprezece.

— Şaisprezece? Este imposibil!

— Şi totuşi, este adevărat.

— Oh, Dumnezeule!

În aceeaşi clipă, se deschise uşa biroului. Toată familia Nicholson apăru şi-şi aţinti ochii acuzatori spre nou-venit. Melanie se avântă prima înainte.

— Hector, iubitule! Să nu asculţi ce-ţi spun ei!

Dar braţul autoritar al tatălui o trase cu putere înapoi. Părul lung şi blond îi căzu pe faţă, în timp ce scotea un strigăt sălbatic.

Toată familia părăsi în grabă încăperea, fără să mai adauge nici cel mai mic comentariu. Hector părea împietrit.

— Şaisprezece ani? Dar de ce?

Trebuia recăpătat controlul asupra situaţiei... Jennie se întoarse spre Anthony, pentru a pune capăt acestei scene jenante.

— Ai un pacient, doctore Gray. Doamna Panitski.

I-o arătă din cap pe bătrâna doamnă ghemuită pe patul său, care din fericire părea prea puţin interesată de melodrama care tocmai se juca sub ochii săi. Anthony se îndreptă spre ea şi o ajută să meargă până la biroul său. Hector, încă la fel de năucit, repeta aceleaşi cuvinte cu un aer rătăcit.

— Mi-a jurat că avea douăzeci şi unu de ani! Şi am crezut-o! Era întotdeauna atât de bine machiată şi îmbrăcată într-o manieră atât de sofisticată! Nicio clipă n-aş fi putut să bănuiesc…

Îşi smulgea părul, continuându-şi monologul.

— Acei părinţi americani sunt de neiertat! O fată de această vârstă n-ar trebui lăsată atât de liberă! O lasă să se îmbrace şi să se comporte ca un star şi apoi se miră!

Câteva minute mai târziu, Anthony o conduse pe doamna Panitski, după ce-i dăduse toate medicamentele necesare. Se întoarse spre Hector cu un aer puţin amabil.

— Cred că vei fi fericit să afli că am refuzat să execut asupra acestei fete examenul pe care-l pretindeau părinţii.

Hector luă un aer scandalizat.

— Cum poţi să insinuezi că… între ea şi mine n-a existat decât o relaţie platonică!

— Adevărat? Şi te gândeai s-o continui?

Hector nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Ei bine Este adevărat că intenţionam s-o duc în cabina mea, în seara aceasta, după bal… M-a lăsat să înţeleg limpede că asta voia…

— Oh, cu siguranţă. Spune că este nebună după tine. Şi afirmă că este reciproc.

— Nebună după mine, să nu exagerăm.

Jennie profită de ocazie pentru a insista cu maliţiozitate.

— Din spusele ei, între voi este o mare dragoste.

Hector scutură din cap cu un aer jumătate măgulit, jumătate ironic.

— Mai degrabă o întâlnire foarte senzuală.

— Ai asigurat-o că, pentru tine, prezenţa sa era magică. Şi că nu simţisei niciodată o emoţie comparabilă.

— Da, desigur, fiecare femeie este diferită…

Anthony luă un aer sever.

— Dar se întâmplă ca aceasta să nu aibă decât şaisprezece ani!

Uşa se deschise. Apărură doi tineri, arborând o mină răvăşită.

Anthony se aplecă discret spre Jennie.

— Voi rezolva această problemă cu Hector în biroul meu. Sunt sigur că aceşti doi tineri n-au decât rău de mare. Ocupă-te de ei şi dacă ai o problemă cât de mică, cheamă-mă.

Îi făcu semn lui Hector să-l urmeze. Acesta din urmă porni bombănind după el.

— Tony, cred că voi fi dezgustat de femei pentru un anumit timp. Jennie se întoarse zâmbind spre nou-veniţi. Zilele cu timp urât chiar nu erau de odihnă pentru echipa medicală de pe „Leeward”. În zece minute, sala de aşteptare se umplu de pasageri plângându-se de greţuri greu de stăpânit.

Jennie trata al treilea pacient, când se deschise uşa biroului lui Anthony. Cei doi medici ieşiră cu un aer grav şi Hector dispăru fără să-i adreseze niciun cuvânt. Cât despre Anthony, acesta se închise în biroul său după ce verificase că niciuna din persoanele prezente nu reclama îngrijirile sale.

Când Jennie şi cu el rămaseră în sfârşit singuri, era deja trecut de ora douăzeci. Tânăra infirmieră se pregătea să-l întrebe cum se desfăşurase discuţia cu Hector, când familia Nicholson îşi făcu intrarea în sala de aşteptare. Anthony o luă înainte, adresându-se tatălui Melaniei.

— Doctorul Mendez mi-a explicat totul şi spunea că este gata să vă ceară scuze. Cred că a fost o neînţelegere.

Domnul Nicholson dădu din cap. Furia părea că se domolise.

— Ei bine, le accept. Fiica noastră ne-a povestit că l-a minţit asupra vârstei sale. Şi dacă nu s-a petrecut nimic grav între ei…

Doamna Nicholson înaintă la rândul său, zâmbind.

— Cred că a înţeles în ce primejdie era. De acum, nu va mai face să treacă drept o tânără femeie liberă.

Anthony se întoarse atunci spre Melanie.

— Doctorul Mendez ţine să se scuze şi faţă de tine, Melanie.

Adolescenta făcu o mină de copil ascultându-l. Brusc, părea o fetiţă. Oare cum putuse Hector să creadă că avea douăzeci şi unu de ani? Acestea fiind spuse, toată familia părea împăcată şi problema rezolvată. Jennie nu mai avea decât o dorinţă: să-i vadă plecând şi să rămână în sfârşit singură cu Anthony.

Îndată ce ieşiră pe uşă, tânăra femeie se grăbi să încuie sala de aşteptare.

— Uf! Ne-am terminat în sfârşit ziua!

Anthony îşi scoase bluza albă, cu un zâmbet destins.

— Dacă am merge să cinăm împreună?

— Oh da, să ne grăbim, este deja târziu. Nu va mai rămâne mare lucru la popotă!

— Nu voiam să vorbesc de popotă. Ştii că, la fel ca toţi ofiţerii de pe navă, trebuie să mă arăt din când în când în sufrageria de la clasa întâi, în ţinută de gală! Mi-ar plăcea să mă însoţeşti – dacă te tentează…

Jennie luă un aer maliţios.

— Mă iei să împart cu tine corvoada de reprezentare, aşa este?

— Oh, iartă-mă, Jennie. Sunt un mitocan să te invit în această manieră. În realitate, aş fi foarte fericit şi măgulit să accepţi să cinezi la masa mea.

— Ei bine, accept din toată inima să împart cu tine aceste clipe grele! Cu condiţia să nu iei un aer de

circumstanţă…

— Ce înţelegi exact prin „aer de circumstanţă?”

Jennie îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în râs.

— Ştii, mina aceea pe care o ia comandantul uneori, când îşi face intrarea în salonul mare. S-ar spune că şi-a înghiţit luneta!

Zâmbetul cam rece al însoţitorului său o avertiză pe Jennie să nu continue să-l tachineze prea mult. Anthony avea deseori reacţii neaşteptate. Fără să vrea, caracterul său circumspect o descumpănea. Dar îl văzu relaxându-se brusc, ca şi când se hotărâse să înţeleagă umorul remarcilor sale.

— Voi încerca să nu-ţi tai pofta de mâncare, dragă prietenă!

Jennie îi aruncă o privire complice.

— Glumeam. Sunt încântată să cinez la masa ta.

— Pot să trec în zece minute să te iau de la cabina ta?

— Zece minute?

— Douăzeci?

— Mi se pare mai rezonabil.

— Foarte bine. Pe curând!

Până la urmă nu fură douăzeci, ci treizeci de minute cele pe care Jennie îl făcu să aştepte pe însoţitorul său. După un duş rapid, îşi consacră mult timp coafurii şi machiajului. Să cineze la masa unui medic ofiţer la restaurantul de la clasa întâi, necesita puţină sofisticare!

Când în sfârşit ieşi pe culoar, unde Anthony aştepta răbdător, nu se putu stăpâni să admire cu ce eleganţă îşi purta acesta uniforma de ceremonie.

Haina albă a ţinutei sale de zi fusese înlocuită de o jachetă neagră cu galoane şi mai strălucitoare. Era proaspăt bărbierit şi degaja un parfum discret de mosc, ale cărui efluvii o tulburau mai mult decât ar fi dorit.

Dar ceea ce o emoţionă pe Jennie la culme, fu privirea lungă, admirativă pe care medicul o lăsă să se plimbe asupra ei. Purta o rochie neagră de cocteil, a cărei eleganţă foarte sobră punea în valoare formele graţioase ale siluetei sale. Părul cu calde reflexe cafeniu-roşcate era

ridicat în coc, lăsând să apară nişte cercei de culoarea safirului montaţi în aramă, care adăugau cu rafinament o notă asortată atât ochilor, cât şi părului. Anthony nu se putu împiedica să atingă unul din ei, lăsând mâna să-i mângâie uşor obrazul.

— Sunt încântători şi ţi se potrivesc de minune!

Jennie se simţi roşind uşor. Dar din fericire, lumina filtrată de pe coridor îi fu complice.

— Eşti gata?

— Mmm…

Clătinându-se puţin, Jennie luă braţul pe care i-l întinse. Dar amintindu-şi subit de pactul de prietenie pe care-l încheiaseră, se hotărî să-şi exprime sentimentele cu umor, mai degrabă, decât să le ascundă ruşinată.

— Anthony, ar trebui să cinezi în fiecare seară în sufrageria de la clasa întâi: uniforma aceasta îţi dă un aer princiar!

Medicul începu să râdă cu toată sinceritatea.

— Vrei să spui că sunt la fel de seducător ca Hector? El spune mereu că uniforma este arma sa secretă! Dacă asta este situaţia, nu ştiu dacă trebuie să iau remarca ta ca pe un compliment…

Jennie se mulţumi să râdă la rândul ei. Oare cum să-i mărturisească în ce măsură îşi depăşea confratele în domeniul seducţiei?

Ajunseră puţin cam târziu decât prevăzuseră, dar masa lor fusese rezervată. Şeful de sală, un bătrân englez ireproşabil, pregătise pentru ei un colţ discret din sală, cum îi ceruse probabil Anthony.

— V-am instalat lângă fereastră, doctore Gray. Vă va servi José.

— Mulţumesc, Phil, este perfect. Vom putea admira ultimele sclipiri ale soarelui care apune.

Jennie încuviinţă zâmbind. Un tânăr chelner sosi imediat şi se grăbi să aprindă lumânările din sfeşnicele de bronz aşezate pe masă. Lumina lor se alătură celei a amurgului, pe faţa de masă.

În jurul lor, toate mesele erau deja ocupate.

Comesenii îmbrăcaseră ţinute elegante, care mergeau de la smoching şi rochie de seară, la rochii scurte cu bretele de la croitoriile de lux, purtate de cele mai tinere pasagere. Dar Jennie ghici din privirile masculine aţintite asupra ei, că era departe de a fi mai puţin fermecătoare.

Un bărbat gras, în smoching, veni să-l salute pe Anthony, cu care schimbă câteva cuvinte amabile înainte de a-i înmâna cartea sa de vizită. După ce plecă, Anthony se aplecă spre Jennie.

— Este un pasager pe care l-am îngrijit într-o noapte în care a avut o criză teribilă de ficat. Charles M. King. îi întinse cartea de vizită lui Jennie, care o luă cu un aer surprins.

— Un producător de cinema? Este cunoscut?

— Nu ştiu. N-am avut timp să ne facem confidenţe!

— Are trei adrese: Park Avenue, la New York, Beverly Hills, la Los Angeles şi cu siguranţă un domeniu în Connecticut: „Rowan Acres”... Trebuie să fie o persoană importantă.

Un alt bărbat se apropie de masa lor. Era înalt, blond, atletic, de aproximativ patruzeci de ani şi-i întinse lui Anthony o mână recunoscătoare.

— Ah, doctore Gray! Sunt fericit să vă revăd şi mai ales în condiţii mai bune decât sâmbătă seara.

Schimbară câteva cuvinte. Bărbatul nu mai conteni complimentele în legătură cu eficacitatea îngrijirilor lui Anthony.

Când plecă, Jennie îi adresă însoţitorului său o privire complice.

— Se pare că eşti idolul lor!

— Este unul din avantajele meseriei noastre, ştii bine.

În acea clipă apăru José cu apetitivele pe care le aleseseră – pateu de somon, cu măcriş – şi le puse pe masă o frapieră cu şampanie.

— Sticla aceasta vă este oferită de domnul King, doctore.

Era vorba de un an excelent, ales cu mult rafinament. Întorcându-se văzură că Charles M. King le adresa un

semn pentru a ciocni cu ei de la distanţă. Dar paharul său era plin cu apă acidulată. Anthony îi explică lui Jennie că pacientul său suferea de ulcer la stomac şi că recentele excese gastronomice pe „Leeward” i-l reactivaseră, din nefericire. Dar acum, după toate aparenţele, se arăta mai rezonabil.

Puţin mai târziu, Charles M. King veni să li se alăture, pentru a bea cafeaua cu ei. Imediat, Anthony îi mulţumi că le oferise o şampanie atât de delicioasă.

— Dar vă felicit, domnule King, pentru curajul dumneavoastră de a nu bea decât apă minerală.

— Nu ştiţi ce sacrificiu este pentru mine! M-am arătat eroic!

— Trebuie neapărat să vă vadă medicul dumneavoastră curant, îndată ce vă întoarceţi, domnule King, mai ales dacă greţurile persistă.

— Credeţi că ulcerul meu este pe cale să evolueze rău, doctore?

— N-aş vrea să vă alarmez, dar cum ştiu că munca dumneavoastră vă preocupă foarte mult, mi-ar plăcea să vă provoc să vă faceţi totuşi timp să vă îngrijiţi serios.

— Chiar şi în vacanţă muncesc! Adineaori, am petrecut două ore la telefon cu birourile mele din Los Angeles! Soţia mea era furioasă. Se aplecă spre Jennie cu un aer important.

— Ştii, draga mea, cinematograful face lumea să viseze, dar dacă ar şti oamenii câte griji avem! Două dintre vedetele prezentate pentru viitorul meu film, tocmai s-au răzgândit chiar înainte de a semna contractul! Jennie luă o mină compătimitoare. îi era foarte greu să-şi stăpânească o bruscă dorinţă de a râde. Din fericire, domnul King era aşteptat de prietenii săi şi-i părăsi aproape imediat. Anthony observă în ce măsură se amuzase însoţitoarea sa de prezenţa producătorului pătruns de persoana sa.

— Foarte sincer, n-aş vrea să fiu în locul lui. Dar este interesant să te apropii din când în când de oameni ca ei. De altfel, ştie să rămână simplu. În acea noapte, de exemplu, când l-am îngrijit, n-a cerut niciun tratament

preferenţial.

— I l-ai fi acordat? O amintire neplăcută reveni subit în mintea lui Jennie: cea a lui Ralph Caine, pretinzând că lordul Farrow merita mult mai multă atenţie decât ceilalţi bolnavi…

— Uneori, suntem obligaţi să satisfacem capriciile pacienţilor importanţi.

— Dar tu, Anthony, crezi că este normal să favorizezi mai degrabă un bolnav, decât un altul, doar pentru că este bogat sau influent?

— Nu, bineînţeles. Ce vrei să spui?

— Dacă, de exemplu, într-un spital mare, unul din pacienţii tăi este lord şi celălalt un vagabond, i-ai acorda primului îngrijiri mai bune decât celui de-al doilea?

— Ei bine, cu siguranţă, nu! Ce întrebare! Cum îţi poţi imagina o asemenea nedreptate?

— Totuşi, uneori există, ştii bine.

— În ce mă priveşte, n-am acţionat niciodată în felul acesta şi n-aş permite asta, dacă ar fi cazul.

Anthony părea neplăcut surprins de întrebarea lui Jennie. O cută îngrijorătoare îi brăzdă brusc fruntea. Dar se calmă aproape imediat.

— Să nu vorbim medicină în afară serviciului, te rog. Să ne gândim puţin la altceva! Unii dintre noi nu trăiesc decât pentru meseria lor şi sfârşesc prin a-şi pierde propria sănătate…

Se întrerupse brusc, ca şi cum cuvintele sale tocmai făcuseră să apară amintiri neplăcute. Jennie păstră o tăcere prudentă. Privirea lui Anthony plutea brusc spre un gând care rămânea pentru ea un mister. Era sigură că era vorba de un trecut dureros. Însoţitorul său părea brusc atât de vulnerabil, încât i se strânse inima.

Scutură din cap, cu un zâmbet silit.

— Ai dreptate, Anthony. Să nu mai vorbim de medicină.

Medicul păru să facă un efort pentru a întoarce din nou ochii spre ea. Dar chipul i se lumină brusc, de parcă vederea mutrişoarei plăcute, cu ochii albaştri tandri care îi

stătea în faţă, aducea în sfârşit pacea în sufletul său chinuit.

— Există atâtea alte lucruri interesante de povestit, nu-i aşa, domnişoară McDougall?

Zâmbetul pe care îl schimbară atunci nu mai era pură politeţe.

Capitolul 1

După acea seară încântătoare, Jennie adormi spre miezul nopţii, sperând să se poată odihni puţin înainte de primul apel la serviciul medical deoarece în noaptea aceea era de gardă cu Anthony. Sfârşitul mesei fu foarte destins. Niciunul, nici celălalt nu mai făcuseră aluzie la teme de ordin profesional şi se despărţiseră cu vorbe prietenești, sperând să nu fie deranjaţi prea des în timpul nopţii. Dar pe la ora unu, răsună soneria telefonului. Jennie se grăbi să iasă din pat, pentru a se îmbrăca şi a ajunge la post.

Sosind la serviciul de sănătate, descoperi unul din tinerii membri ai echipajului, într-o stare jalnică. În câteva cuvinte, Anthony îi expuse cazul.

— Acest matelot se numeşte Mumps. Este nou angajat pe „Leeward”. Încă de la plecare suferă de greţuri şi diferite tulburări gastrice, dar n-a îndrăznit să vorbească despre ele, de teamă să nu fie concediat. Credea că era vorba de rău de mare.

— Şi tu ce crezi?

— După simptome, mi-e teamă să nu fie un virus intestinal.

— Este supărător, şi nu numai pentru el…

— Bineînţeles. N-ar trebui să contamineze pasagerii. Din fericire, nu lucrează la bucătărie, ci la întreţinere.

— Oh, în acest caz, probabil a avut toată ziua mâinile adâncite în detergent, ceea ce limitează riscurile de contaminare.

— Exact. Avem noroc. Totuşi, ia masa la popota echipajului.

— Te gândeşti să-l pui în carantină?

— Cred că ar fi de preferat.

— Bun, în acest caz, îi pregătesc camera numărul

unu…

— Da, şi fă-i o injecţie cu antibiotic, te rog.

— Vrei să rămân toată noaptea aici?

— Mă tem că va fi indispensabil. Instalează-te în camera numărul doi. Pari obosită.

— Voi încerca să dorm puţin. Nu te îngrijora, dacă voi avea o cât de mică problemă cu bolnavul, te voi chema.

După plecarea lui Anthony, Jennie rămase un timp la căpătâiul tânărului matelot, care nu întârzie să adoarmă sub efectul medicamentului. Apoi se putu şi ea întinde pe pat în a doua cameră.

Din păcate, toate eforturile pentru a adormi fură zadarnice. Desigur, grija pentru pacientul său nu era străină de agitaţia sa, dar mintea îi era şi în altă parte.

Gândul îi revenea obsedant la Anthony şi la seara minunată pe care o petrecuseră împreună. Nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se la contrastul ţinutei sale, atât de elegantă în timpul cinei, cu ţinuta neglijentă de cu câteva minute mai înainte. Îşi schimbase uniforma frumoasă cu un halat îmbrăcat pe acelaşi bust musculos şi părul în dezordine demonstra graba cu care ajunsese la serviciul de sănătate, după ce se schimbase în cabină. Dar tânăra femeie îl găsea la fel de seducător şi sub acea înfăţişare puţin neglijentă!

În camera vecină, tânărul marinar începu să geamă şi să se răsucească în pat lovind cu cotul peretele subţire care-i despărţea. După ce se ridicase pentru a se asigura că n-avea nevoie de nimic, Jennie se culcă din nou, oftând. Nu pentru mult timp, deoarece telefonul o scoase curând din somnolenţă. La celălalt capăt al firului, vocea lui Anthony era neliniştită.

— Tocmai m-a sunat Charles M. King, că se simte foarte rău. Doi bărbaţi din echipaj ni-l aduc la serviciul medical. Vin şi eu.

Închise fără o altă explicaţie. Jennie presupuse că producătorul, cu care făcuse cunoştinţă câteva ore mai înainte, avea din nou dureri de stomac. Când acesta ajunse în sala de aşteptare, un minut mai târziu, mina răvăşită a

colosului o avertiză că nu se înşelase. Se ţinea dintr-o parte şi gemea.

— De data asta, durerea este în partea dreaptă. Nu cred că este vorba de ulcer.

Privirea îngrozită a lui Charles M. King o surprinse pe Jennie. Bărbatul acesta atletic, care i se păruse atât de impozant în timpul cinei, părea acum un biet bătrân în suferinţă. Tânăra sa soţie îl însoţise, dar doar pentru a-l ţine de mână şi a-i adresa zâmbete încurajatoare. Jennie ghici în ochii săi că această scenă nu-i inspira decât plictiseală şi dezgust.

Privind-o atent, Jennie avu subit impresia că o mai văzuse undeva. În acea clipă, îşi aminti de un serial televizat de succes, pe care avusese ocazia să-l vadă cu un an sau doi mai înainte. Doamna King fusese principala interpretă. Charles M. King îşi frângea mâinile de durere şi de teamă.

— Mama a avut aceleaşi simptome. Până la urmă a murit…

Tânăra sa soţie îi bătu distrată mâna.

— Haide, spui prostii!

Se străduia să aibă o voce suavă, pe care o urmă de enervare o modifica totuşi. îi aruncă bătrânului său soţ o privire prefăcut compătimitoare, în spatele căreia se ghicea o licărire de exasperare. Exact în acea clipă sosi Anthony.

— Vă este mai puţin rău, domnule King?

— Nu, îmi este şi mai rău. Cred că sunt condamnat.

— Haideţi, domnule King, este absurd! După simptomele pe care mi le-aţi descris la telefon, trebuie să fie vorba de o criză de apendicită. Vă voi examina.

Doamna King se ridică imediat.

— Voi aştepta afară.

Jennie tocmai îşi amintise numele actriţei: Helen Banfield. Domnul King îi aruncă o privire disperată.

— Dar, iubito… Ea îi luă din nou mâna, fandosindu-se.

— Nu voi fi departe, dragostea mea!

Şi dispăru aruncându-i o privire lui Jennie, care era

uluită. Oare cum putea părea atât de proaspătă şi seducătoare în mijlocul nopţii, deşi era îmbrăcată, ca şi soţul său, doar cu un halat uşor din mătase?

Jennie îl ajută pe Charles M. King să se instaleze pe masa de consultaţii, iar Anthony începu să-l asculte. Pacientul scotea un mormăit de durere la fiecare palpare. Anthony dădu din cap cu un aer convins.

— Este ce credeam.

— Cum mă veţi trata? Aveţi medicamentele necesare?

— Mă tem că asta nu este suficient, domnule King. Cel mai înţelept ar fi să vă operez fără întârziere.

— Cum asta, să mă operaţi? Acum? Este imposibil!

Bietul bărbat începu să se agite din ce în ce mai mult.

— Chemaţi-o pe soţia mea! Helen! Vreau să fiu transportat cu avionul la Cornell Medical Center din New York. Vreau cel mai bun chirurg! Nu se pune problema să-mi pun viaţa în mâinile oricui!

Faţa producătorului devenise verde de teamă. Acum părea cu zece ani mai în vârstă decât la restaurant. Cât despre amabilitatea faţă de Anthony, nu mai era decât o amintire îndepărtată!

În mod vizibil, medicul apreciase foarte puţin ultima remarcă a pacientului. îi adresă o privire glacială.

— Nu vom acosta decât la primele ore în zori şi este imposibil să fiţi transferat de aici la spital. Iar starea vi se poate înrăutăţi rapid dacă infecţia ajunge la peritoneu.

— Nu luaţi acest aer solemn, doctore Gray! Căutaţi mai degrabă o soluţie eficientă!

— Singura posibilă este să se facă intervenţia chiar aici. Este o operaţie foarte uşoară când lucrurile sunt luate din timp şi vă asigur că dispunem de tot ce este necesar pentru a decurge bine.

— Nu se pune problema! Voi aştepta să ajungem la New York!

— Două zile? Nici să nu vă gândiţi! Veţi fi în faţa unei nenorociri! Chiar cei mai pricepuţi specialişti de la Cornell Medical Center vor fi atunci incapabili să vă salveze.

Charles M. King îşi smulgea părul.

— Oh, ce coşmar! Nu vreau să mă las operat de oricine! Unde v-aţi făcut studiile de medicină? Ce problemă vă aduce aici? Alcoolismul, sau ce? Anthony se întoarse spre Jennie, ignorând invectivele pacientului.

— Vrei să-l suni pe Hector, te rog?

— Şi pe Tilly?

— Da, desigur şi pe Tilly.

Tânăra infirmieră se grăbi spre telefon pentru a aduna cât mai repede restul echipei de îngrijire, în timp ce Anthony se întoarse oftând spre Charles M. King.

— Domnule King, compania care are acest vapor nu angajează decât medici şi infirmiere cu înaltă calificare, să fiţi convins de asta. Iar în ce mă priveşte, am făcut deja acest gen de intervenţie de mai multe ori de când m-am angajat pe „Leeward”. S-au desfăşurat întotdeauna foarte bine.

Charles M. King scoase un mormăit surd şi se întoarse spre uşă.

— Helen!

Soţia sa intră în încăpere cu un aer rezervat, ţinând în mână o revistă de modă pe care o găsise în sala de aşteptare.

— Ce este, iubitule?

— Vor să mă opereze imediat! Tonul politicos al vocii sale cerea o reacţie înduioşată, dar nu fu cazul tinerei femei. Se mulţumi să clipească din gene cu delicateţe.

— Adevărat? Oh, bietul meu drag…

Făcu efortul de a se apropia cu un zâmbet încurajator.

— Am fost operată de apendicită la vârsta de zece ani. De aceea am cicatricea aia oribilă! Chirurgul meu estetician mi-a propus mereu s-o înlătur, dar n-am avut curaj încă…

Charles M. King dădu din cap, oftând.

— Du-te şi te culcă, draga mea. Ai nevoie de somn pentru a-ţi păstra frumuseţea. Vei veni să mă vezi mâine dimineaţă. Sper să-mi recapăt o figură omenească, până

atunci…

Tânăra actrică – deşi Jennie se întrebă brusc dacă era atât de tânără, sau dacă redevenise prin îngrijirile chirurgului estetician!

— Fu vizibil uşurată de sfatul soţului său. îi luă mâna cu o mină care se voia tandră.

— Crezi într-adevăr că te pot lăsa, iubitule? Mi-ar plăcea atât de mult să rămân mereu cu tine…

Fără să aştepte răspuns, reluă, căscând de să-ţi frângă inima:

— Dar dacă insişti… Este adevărat că mă simt extenuată! Voi veni să te văd după micul dejun. Cu toate că nu sunt sigură că te vei simţi mult mai bine…

Îl sărută rapid pe bătrânul bărbat pe frunte, înainte de a dispărea fără alte formalităţi, strângând revista la piept. Jennie o privi făcându-se nevăzută cu un aer mustrător, dar se feri de orice comentariu. Avea alte griji în minte: trebuia să pregătească blocul operator în mare grabă, fără să omită să completeze hârtiile administrative referitoare la operaţie.

Îngrijirile postoperatorii erau exact specialitatea sa când lucra în Anglia. Dar nu mai urmărise o operaţie de un anumit timp. îi trebuia o oarecare îndrăzneală să-l asiste pe Anthony. Deoarece el se pregătea să opereze bolnavul, în timp ce Hector va asigura anestezia.

Era ora trei dimineaţa. Vaporul mare plutea liniştit în întuneric. Cea mai mare parte a luminilor din cabine erau stinse. Doar câţiva ultimi petrecăreţi îşi încheiau seara la clubul de noapte, sau la cazinou, indiferenţi la ce se putea întâmpla la Centrul medical. Chiar Helen Banfield va adormi cu siguranţă, după ceva termina de citit revista!

Hector sosise. îmbrăcase halatul şi masca sterilă şi pregătise anestezia ajutat de Tilly. Curând, Charles M. King adormi profund şi Anthony putu începe operaţia. După câteva minute, se întoarse spre confratele său cu un aer uşurat.

— Bine, n-are nicio complicaţie. Este vorba de o apendicită banală. Slavă Domnului! în tot cazul, nu m-am

înşelat asupra diagnosticului!

Jennie nu se putu împiedica să zâmbească sub mască.

— Mare fericire! Imaginează-ţi mutra domnului King dacă ar fi aflat că i-ai deschis abdomenul degeaba!

O scurtă privire amuzată a lui Anthony veni să-i dovedească faptul că de data aceasta îi apreciase umorul. Jennie ştia bine că diagnosticul de apendicită era foarte des nesigur. Singurul mod de a-l verifica era operaţia şi uneori se întâmpla ca ipotezele medicului să se dovedească nefondate. Dar în cazul domnului King, nu era posibilă nicio îndoială.

— Din fericire, infecţia este foarte limitată.

Hector se aplecă şi el asupra pacientului, cu un aer interesat.

— Fără diverticulul lui Meckel. Este un lucru bun.

După izolarea micului organ şi suturarea cum se cuvine a vaselor care-l înconjurau, Anthony putu proceda la extracţia sa. O ultimă cusătură pe colonul astfel tăiat şi nu mai rămânea decât să închidă cu grijă cu ajutorul firelor speciale pielea de pe abdomenul bolnavului. Jennie nu se putu împiedica să admire cu câtă dexteritate degetele chirurgului se consacrară acestei sarcini meticuloase. Îşi aminti că Anthony lucrase în chirurgie pentru nou-născuţi.

Fără îndoială, marea sa abilitate provenea din experienţa dobândită în acest domeniu.

Nu mai rămânea decât să fie trezit bolnavul. Era rolul lui Hector, care se achită de el cu mare competenţă. Când Charles M. King deschise ochii, un oftat colectiv întâmpină întoarcerea sa la viaţă. Desigur, apendicectomia era o operaţie foarte curentă, dar de data aceasta tensiunea care o precedase o făcuse ceva mai dificilă pentru toţi.

Jennie pândea reacţiile lui Charles M. King. Faţa bătrânului bărbat era ca ceara. Ce contrast, se gândi ea, cu mina jovială pe care o abordase câteva ore mai înainte, la restaurant… Atunci, s-ar fi spus că bogăţia şi vanitatea îl puneau la adăpost de orice neplăcere! Cu siguranţă, se credea invulnerabil. Şi iată că se afla zăcând pe o masă de

operaţie, la doi paşi de un matelot numit Ali, un sărman imigrant necunoscut, pierdut la mii de kilometri de familie

Hector şi Tilly părăsiseră deja sala de operaţie. Anthony îi invitase să se întoarcă în cabinele lor.

— Duceţi-vă să vă odihniţi. Jennie şi cu mine suntem aici pentru a asigura îngrijirile postoperatorii.

Era aproape ora patru şi Jennie pica de somn. Dar trebuia să asigure garda până la sfârşit! Să aibă grijă de viaţa celor doi pacienţi. Charles M. King, miliardarul şi Ali, bietul matelot... Alte două nume se suprapuseră acestora în mintea sa: lord Peter Farrow şi Freddy Blount, vagabondul amărât, părăsit de toţi.

Nu! Clipa era prost aleasă pentru a trezi aceste amintiri neplăcute. Nu era nicio asemănare între cele două situaţii! Aici, nimeni nu era pe punctul de a muri. Jennie trebui să se silească să-şi alunge din minte aceste gânduri triste. Dar fu osteneală zadarnică. Brusc, se simţi chiar cuprinsă de panică gândindu-se că Anthony va pleca, lăsând-o singură să supravegheze operatul. Cât despre Ali, acesta începuse să geamă iar în somn şi curând va trebui să-i administreze din nou medicamente...

Şi dacă din nenorocire, în timp ce se va ocupa de tânărul matelot, domnul King va avea brusc o criză cardiacă? La această idee, o teamă nestăpânită începu să-i strângă pieptul. Anthony îi zâmbea, fără să bănuiască tulburarea care o cuprindea brusc.

— Bine, Charles M. King se odihneşte liniştit. Va fi suficient să-i supraveghezi cu atenţie perfuzia. Voi veni să-l văd la ora şase.

Se întoarse pentru a se îndrepta spre ieşire. Jennie îl urmări cu privirea, brusc paralizată. Se mulţumise să primească în tăcere ordinele sale. Uşa se închise în urma lui şi o linişte grea, de-abia tulburată de zgomotul maşinilor, se lăsă peste serviciul medical de pe „Leeward”. Incapabilă să se controleze, Jennie se repezi atunci spre uşă.

— Anthony! Anthony!

Îl ajunse din urmă pe culoar şi se opri brusc. Medicul

se întoarse cu un aer surprins.

— Ce s-a întâmplat?

Tânăra femeie nu putu găsi nici cea mai mică explicaţie. Tremurând şi scuturată de suspine, se lăsă atrasă în căuşul braţelor lui, singurul loc din lume în care îşi putea găsi refugiul. Anthony o sărută pe frunte, legănând-o cu tandreţe.

— Haide, Jennie… Nu putem lăsa singuri pacienţii…

— Ştiu! Sunt răspunzătoare! Este groaznic! Şi dacă domnul King va avea o criză cardiacă?

Anthony o conduse blând înapoi, până la sala de aşteptare.

— Ei bine, Jennie, de ce vrei să aibă o criză cardiacă? Electrocardiograma sa este excelentă.

— Dar asta nu înseamnă nimic! Nu se ştie niciodată! Aceste lucruri se întâmplă întotdeauna când nu te aştepţi, mai ales oamenilor importanţi! Şi apoi, este acuzată infirmiera de gardă!

Tot mai surprins de incoerenţa cuvintelor sale, Anthony o făcu să se întindă pe divanul din apropierea hubloului. Fără o vorbă, o luă în braţe cum faci pentru a consola un copil şi începu din nou s-o legene, pentru a o linişti. Treptat, căldura trupului său lângă al ei, îi aduse lui Jennie puţină linişte. Medicul îi şopti la ureche, pentru a o calma:

— Jennie… Inimioară… Ce s-a întâmplat?

Buzele i se plimbau uşor peste obrajii, fruntea şi pleoapele sale. Jennie nu se mişca, abandonată acestor gesturi de tandreţe care erau ca un balsam pentru teama sa. În privirea lui Anthony nu exista nici urmă de posesie sau de dorinţă. îi împărtăşea durerea fără s-o înţeleagă şi căuta doar s-o aline. Dar treptat, ea se surprinse tremurând, nu numai de nervozitatea nestăpânită, ca înainte, ci de o tulburare mai profundă şi mai plăcută.

Trupul i se relaxa într-un mod extrem de plăcut şi atingerea braţelor şi bustului lui Anthony îi produse brusc o incomparabilă stare de bine. Lăsă să-i scape un oftat uşor, care fu ca un semnal pentru Anthony. O strânse

atunci foarte puternic lângă el şi puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

— Jennie… Jennie…

Între două săruturi înflăcărate, îi ridica în mâini faţa frumoasă scăldată în lacrimi, pe care o învălui în priviri de îndrăgostit. În sfârşit, slăbi uşor strânsoarea şi duse mâna lui Jennie la buze.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Jennie scutură din cap cu un zâmbet slab.

— Nimic… Acum am uitat. Cred că mi-am pierdut capul!

— Trebuie să-mi povesteşti. Asta îţi va face bine. Mi se pare că simţi deseori o oarecare teamă faţă de munca ta. Niciodată în asemenea măsură, dar oricum…

Aşadar, îi remarcase uneori ezitările în faţa unui caz puţin neliniştitor… Totuşi, nu voia să-i explice cauza indispoziţiei sale, nu! Va face ca Ralph Cain, acuzând-o că este o incapabilă? Privirea ochilor cenuşii plonjă în adâncul ochilor săi.

— Jennie… Acesta este motivul pentru care te afli pe „Leeward”, nu-i aşa?

Tânăra femeie înţelese atunci că nu va putea evita mărturisirea atât de mult refuzată.

— Da…

Şi începu să povestească toată întâmplarea. Întâlnirea cu Ralph. Mândria sa că o alesese pe ea, din mijlocul tuturor acelor femei tinere care lucrau în spital. Ambiţia sa. Şi apoi, lamentabila problemă cu lordul Peter Farrow… Cu celălalt bolnav care agoniza singur, părăsit… „Greşeala sa profesională”, atât de dur sancţionată de logodnicul său…

— Atunci am început să mă îndoiesc de tot şi mai ales de mine însămi. Oare ce sentimente mă împinseseră în braţele lui Ralph? Fără îndoială ambiţia, dorinţa de a deveni soţia unui medic mare… Nu puteam găsi încurajare nici măcar lângă colegele mele, de care mă îndepărtasem logodindu-mă cu „patronul”…

Lăsă să-i scape un oftat.

— Probabil mă gândeam că meritam ce mi se întâmpla!

— Crezi?

— Nu ştiu. N-am avut timp să verific. Eram atât de pierdută, încât nu mă mai gândeam decât la un lucru: să fug. Înţelesesem că nu-l iubisem niciodată pe Ralph şi că nici el nu mă iubise. Purtam în mine vinovăţia morţii lordului Farrow. Brusc, viaţa mea era bulversată.

Scutură din cap cu un aer grav.

— Singurul lucru pe care nu-l regret, este că am rămas la căpătâiul acelui sărman domn Blount.

Anthony îi strânse mai tare mâinile în ale sale.

— Ai dreptate. Ce ai făcut, a fost un lucru frumos.

— Dar am avut oare dreptate să fug? Să las totul în urmă, viaţa, părinţii, casa?

— Ai avut o dorinţă nestăpânită de a pleca. La asta ai făcut aluzie în prima seară, când ne-am întâlnit pe punte, sub clar de lună?

— Da… Voiam să fug cât mai departe posibil, ca şi când îmi era teamă ca remuşcările să nu mă urmărească şi să nu vină să mă distrugă!

— Într-adevăr, se pare că teama te urmăreşte peste tot, ca în acea zi în subteranele fostei fortăreţe!

— Da, cu siguranţă. Am devenit foarte vulnerabilă…

— Totuşi, în acea zi, ai reuşit să faci faţă fricii.

— Nu sunt sigură. Din câte îmi amintesc, am căzut plângând pe umărul tău, ca şi astăzi.

— Uneori chiar şi cei mai solizi dintre noi au nevoie de ajutor.

Gândindu-se la secretul care-l făcuse şi pe el să fugă departe de toate, Jennie îi aruncă o privire intrigată.

— Chiar şi tu? Anthony întoarse privirea, îndepărtându-se uşor.

— Mi se întâmplă uneori.

Încă o dată refuza să-şi deschidă inima şi-şi apăra cu îndârjire viaţa personală. Se părea că mai mult decât orice, se temea s-o lase să intre câtuşi de puţin în intimitatea sa. Reluase distanţa, atât moral cât şi fizic. Jennie nu-şi putu

stăpâni un oftat profund. Dar îşi dădu brusc seama de necuviinţa comportării lor, într-un loc ca acela. Nu era momentul unor excese de tandreţe. Viaţa a doi oameni bolnavi se afla în responsabilitatea lor. Se ridică, ştergându-şi cu dosul mâinii obrajii încă uzi.

— Nu te îngrijora pentru mine. Te poţi duce să te culci şi să dormi liniştit până dimineaţă. Dacă am o problemă gravă, te voi chema.

— Nu, Jennie. Mai degrabă tu ai nevoie de odihnă. Nu sunt foarte îngrijorat pentru cei doi pacienţi ai noştri, dar prefer să-i supraveghez eu însumi. Eşti epuizată.

Jennie scutură din cap cu un aer supărat.

— Nu se pune problema. Trebuie să-mi asigur garda.

— Haide, fii rezonabilă. Este ora patru dimineaţa şi n-ai închis ochii! mai mult, eşti într-o stare de încordare care din punct de vedere medical necesită o odihnă de câteva ore.

Nu-i mai asculta protestele. O luă de umeri şi o împinse cu blândeţe până la uşă. Învinsă de insistenţa sa, Jennie hotărî să se ducă în cabina sa, cu inima plină de remuşcări, dar incapabilă de un cât de mic efort de voinţă. În timp ce se îndepărta, se gândea cât de generos se arătase Anthony cu ea – cu siguranţă prea generos… Şi atât de intuitiv, atât de sensibil! Dumnezeule, oare nu era pe cale să se îndrăgostească de el?

Desigur, o sărutase deja de două ori şi tulburarea pe care o simţise atunci o alarmase, dar pusese emoţia pe seama singurătăţii sale şi a nevoii foarte fireşti pe care o simţea de o prezenţă masculină. Dar în acea seară, nu doar contactul cu trupul său o tulburase. Maniera în care o ascultase şi o încurajase o impresionase foarte profund. Ralph nu se comportase niciodată astfel cu ea

Ralph… îl cunoştea perfect când se ataşase de el, cel puţin aşa credea. Cunoştea care era povestea sa, familială şi profesională. În timp ce viaţa lui Anthony rămânea pentru ea un mister… De unde venea? Cum trăise până atunci? Nu lăsase niciodată să treacă nici cea mai mică informaţie serioasă despre trecutul său.

Putea într-adevăr să iubească un bărbat despre care nu ştia nimic?

Dacă recapitula ce aflase de la el, găsea însă puţine lucruri. Lucrase la Londra ca medic pentru nou-născuţi şi avusese ocazia să facă zidărie. Ştia de asemenea că primea scrisori de la mama lui, care păreau să-l tulbure puţin… Şi acele migrene ciudate, oare cu ce teribil secret se găseau asociate?

Nu, nu ştia nimic despre el, în afară că era diferit de ceilalţi. Jennie avea încredere totală în el. Dar Anthony, oare ce simţea pentru ea? Evident, nu venise pe „Leeward" în speranţa unei întâlniri amoroase. Dar nici ea… Atunci, ce să creadă despre brusca revoluţie care avea loc în inima sa!

Jennie deschise uşa, oftând. Era într-adevăr prea târziu pentru a încerca să analizeze la rece situaţia. Era de preferat să se refugieze în somn, aşteptând ziua.

Capitolul 8

A doua zi de la operaţie, după o noapte liniştită, Charles M. King căpătase puţină culoare, dar faţa îi rămăsese marcată de oboseală. Tânăra sa soţie venise să-i facă o scurtă vizită înainte de a merge să-şi ocupe locul într-un şezlong, pe marginea piscinei. Şi în cele două zile care urmară, se mulţumi să treacă dimineaţa, la prânz şi seara, pentru a-l săruta rapid pe frunte.

Echipa medicală de pe „Leeward" fu oarecum uşurată văzându-l pe producător plecând, la escala de la New York: o ambulanţă veni să-l ia, pentru a-l conduce la Cornell Medical Center, cum îşi dorise de la început.

Incidentul fu uitat repede. Alţi pasageri asaltaseră nava şi fiecare se pregătea de noua traversare. Tânărul matelot bolnav îşi reluase munca, supravegheat cu regularitate de doctorul Gray, care făcuse să se supună unor diverse analize ceilalţi membri ai echipajului pentru a se asigura că nu fuseseră contaminaţi de tânărul matelot. Ca măsură de precauţie, medicul le ceru lui Jennie şi lui Tilly să le facă tuturor un vaccin adecvat.

În ciuda tuturor acestor precauţii, cinci membri ai

echipajului se îmbolnăviră. Toate camerele serviciului medical erau aşadar ocupate şi subit, cei doi medici şi infirmierele lor avură un program supraîncărcat. Dar din fericire, niciun caz nu fu semnalat printre pasagerii recent îmbarcaţi.

În sfârşit, după patru săptămâni cam obositoare, ultimul matelot părăsi serviciul sănătos şi toţi putură spera să găsească un ritm mai normal. Pentru a sărbători sfârşitul grijilor lor, Anthony hotărî să le dea colegilor o zi liberă suplimentară la întoarcerea lor la New York.

— Puteţi dispărea toţi până deseară! Profitaţi din plin!

Hector ridică mâna în semn de protest.

— Nu, nu, Tony! Tu ai asigurat cele mai multe gărzi în timpul epidemiei, tu te odihneşti! Voi rămâne eu la bord astăzi.

— Haide, Hector, n-ai pus piciorul pe uscat de două săptămâni!

— N-are nicio importanţă! Voi recupera în Bermude.

Îi adresă confratelui său o privire care spunea mult. După ce-l părăsi, Anthony se întoarse spre Jennie.

— A fost evident frustrat de flirturi în ultimele săptămâni şi are intenţia să recupereze în viitoarea călătorie!

Măcar o dată, Jennie dori să ia apărarea medicului Columbian.

— Trebuie să recunoşti că nu şi-a menajat eforturile în timpul crizei. Şi a fost foarte competent.

— Este adevărat că nu l-am văzut de mult apropiindu-se de o pasageră senzuală.

Dar presupun că îşi face planuri pentru a compensa!

— În tot cazul, mi-a mărturisit că detestă New York-ul în acest sezon. Consideră că este un oraş murdar şi canicular.

— Ei, cu atât mai bine! Voi profita să mă plimb în locul lui, deoarece nu mi s-a mai întâmplat asta de mult timp.

Câteva ore mai târziu, Jennie se pregătea să se aşeze

la rândul aşteptau membrii echipajului care părăseau nava pentru restul zilei, când îl zări pe Anthony, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă uşoară. Ea purta pe pielea bronzată o rochie modestă din în galben-deschis, care-i punea în evidenţă silueta graţioasă. Se apropie de el cu un zâmbet larg.

— Pariez că vei face câteva cumpărături!

— Într-adevăr. Pe canicula asta este o nebunie, dar nu găseşti întotdeauna ce-ţi trebuie la tropice!

— Şi eu am făcut o mică listă de cumpărături practice. Am chiar nişte adrese de mari magazine.

— Pariez că le avem pe aceleaşi! Vrei să scăpăm de această corvoadă împreună?

— De ce nu?

Sub un ton degajat, Jennie încerca să ascundă bucuria de a-şi petrece orele libere cu Anthony. După toată această perioadă de muncă intensă şi de griji permanente, se simţea brusc la fel de uşoară ca o şcolăriţă în prima zi a vacanţei mari! N-avea decât o dorinţă: să-l urmeze pas cu pas, unde va hotărî s-o conducă. Desigur, o parte din ea se revolta încă împotriva acestui sentiment, dar acum ştia că nu-i va mai folosi la nimic să lupte. De acum, Anthony făcea parte din viaţa sa, fie că voia sau nu.

Se duseră cu taxiul până la un magazin mare de unde plănuiseră să cumpere. La umbra zgârie-norilor, căldura era mai puţin sufocantă, dar perspectiva unui marş lung pe străzile pline de mulţime şi de zgomotul maşinilor părea totuşi prea respingătoare… Ca şi când ghicise gândurile însoţitoarei sale, Anthony clătină zâmbind din cap.

— Totuşi, n-o să ne plimbăm cu cumpărăturile prin oraş! Propun să ne rezervăm o jumătate de oră pentru a le grupa la sfârşitul după-amiezii.

— De ce nu? Dar ce vom face până atunci?

— Să găsim un loc liniştit şi răcoros pentru a mânca de prânz.

— Excelentă idee.

Porniră la drum în direcţia bulevardului al cincilea. După ce admirară vitrinele de la Tiffany’s, intrară la Trump

Tower, unde se amuzară să o ia pe scările rulante impresionante din mijlocul unui decor de marmură şi auriu, unde şiroia o cascadă strălucitoare.

Se pierdură apoi prin labirintul celui mai mare magazin de jucării din lemn, unde nişte urşi de pluş în mărime naturală le întindeau braţele mari primitoare, alături de maşini electrice luxoase, aproape la fel de scumpe ca cele adevărate. Anthony se amuza de privirea uimită pe care Jennie o îndrepta asupra fiecărui lucru.

— Cred că suntem pe cale să redevenim copii!

— După cele câteva săptămâni pe care tocmai le-am trăit, avem circumstanţe atenuante!

— Pentru că suntem în plin vis de măreţie, ce-ai spune să mergem să prânzim la Plazza Hotel?

— Presupun că este vorba de un loc foarte elegant?

— Da.

— Şi puţin plictisitor?

— Poate…

— Sunt sigură că ştii un mic restaurant încântător şi pitoresc, unde ne vom simţi mai în largul nostru!

— Ei bine… da, într-adevăr, dar este o tavernă cu specific vegetarian.

— Este perfect! Asta va schimba în mod plăcut bucătăria prea îmbelşugată de pe „Leeward”.

În câteva minute fură la adresa respectivă, un restaurant decorat în lemn de culoare deschisă, unde jumătate din mese se aflau într-o curte interioară, la o răcoare binefăcătoare. Comandară gaspacho şi nişte salate extraordinare, unele mai apetisante decât altele. Anthony părea să aprecieze la fel de mult ca Jennie acea masă savuroasă şi uşoară.

— Când am început să lucrez pe „Leeward”, am avut impresia că mă aflu într-un paradis gastronomic. La început am abuzat de caviar şi de somon, mărturisesc. Dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a mă dezgusta şi acum, după cum ai remarcat, nu mai aleg de la bufet decât supe de legume şi salate… sau aproape, deoarece trebuie puţină variaţie!

— Ştiu. Când mi se întâmplă să visez la mâncare, visez la cea făcută de mama, în buna şi bătrâna bucătărie scoţiană.

— Pariez că adineauri, din marile magazine nu te-ai dus să cumperi decât muşchi şi iaurt degresat!

— Ai câştigat. Şi tu?

— Idem.

Râseră ca doi copii, întru totul fericiţi să trăiască, aşa cum, cu siguranţă, niciunul dintre ei n-o mai făcuse de mult. Dar lui Jennie i-ar fi plăcut ca Anthony să profite de remarca sa pentru a o întreba despre copilărie şi familie. Dar n-o făcu. Nu părea dornic să ştie mai multe despre ea, fără îndoială pentru a nu ajunge să se destăinuie el însuşi... De când Jennie îi făcuse confidenţe despre trecutul său, el evita cu grijă orice subiect de conversaţie prea personal.

După ce ieşiră din restaurant, se întoarseră plimbându-se până la magazinul ales pentru a-şi face cumpărăturile. Ieşiră o oră mai târziu, cu braţele încărcate de pachete de toate felurile şi se grăbiră în primul taxi pe care-l văzură, care îi lăsă curând pe cheiul de îmbarcare pentru „Leeward”. În timp ce se îndreptau spre navă, o pereche de persoane în vârstă le veni în întâmpinare. Anthony deschise atunci braţele bucuros, cu un aer surprins.

— Oare este posibil? Nu visez? Stephen! Lesley!

Toţi trei se îmbrăţişară cu căldură. Jennie se întrebă dacă trebuia să se apropie şi să-i salute pe prietenii lui Anthony, sau mai bine să se îndepărteze cu discreţie. El părea atât de fericit să-i întâlnească, încât fu emoţionată. Nu-i văzuse niciodată acel aer de o veselie aproape copilărească ce tocmai îi lumina faţa în timp ce o strângea la piept pe bătrâna doamnă. Jennie se întrebă o clipă dacă era vorba de o rudă apropiată... persoana care îi scria scrisori lungi semnate „Mama?”

Dar Anthony se întoarse spre ea, pentru a-i face semn să se apropie.

— Jennie! Vino! Să-ţi prezint pe bunii mei prieteni,

Stephen şi Lesley Greer!

Tânăra femeie le întinse zâmbind mâna bătrânei doamne şi soţului său. Anthony o prezentă şi pe ea.

— Imaginează-ţi, Jennie, că aceşti secretoşi au rezervare pe „Leeward” fără să mă anunţe! S-au îmbarcat pentru următoarea noastră croazieră!

Jennie crezu potrivit să spună câteva cuvinte amabile.

— Sunt încântată să vă cunosc. Anthony mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Bătrâna doamnă păru foarte impresionată.

— Oh, adevărat?

În schimb, faţa lui Anthony se întunecase subit, într-un mod îngrijorător. Tânăra femeie înţelese că era mai bine să se grăbească să încheie conversaţia.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să merg să pun la rece aceste produse alimentare. Pe curând!

Dispăru cu un ultim zâmbet, observând în trecere că Anthony părea uşurat s-o vadă îndepărtându-se. Se hotărî ca pe viitor să fie mai discretă cu domnul şi doamna Greer, deoarece asta părea să fie dorinţa lui Anthony… Dar misterul pe care-l întreţinea în jurul trecutului său, începuse să-i fie aproape de nesuportat.

Noua croazieră începu foarte exact. Prima zi de traversare se desfăşură liniştit, fără ca niciun pasager să-şi facă apariţia în serviciul medical. Jennie era de gardă cu Anthony şi conversaţia luase o turnură uşoară şi prietenoasă. Atunci, ea îşi permise să facă aluzie la subiectul care o intriga cel mai mult.

— Prietenii tăi sunt mulţumiţi de instalarea lor pe „Leeward”?

— Stephen şi Lesley? Oh, sunt încântaţi.

— Par într-adevăr fermecători.

— Sunt nişte oameni adorabili. Sunt cu adevărat fericit să-i am la bord. Simt o foarte profundă afecţiune pentru ei. Într-un fel, mi-au dat mai mult decât propriii mei părinţi…

Jennie tresări, dar se feri să-şi manifeste surpriza.

— Ah da?

— În sfârşit... vreau să spun că deseori s-au arătat mult mai înţelegători cu mine... întotdeauna mi-au arătat o mare încredere. Şi aveam mare nevoie de asta. Încă mai am mare nevoie, deoarece uneori mie însumi îmi este greu să mi-o acord.

Frapată de amărăciunea din vocea sa, Jennie se apropie spontan de el şi-i puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Dar de ce te îndoieşti de tine, Anthony? Ce ţi s-a întâmplat?

Îşi aţinti asupra lui o privire rugătoare. Trebuia să-i dezvăluie în sfârşit secretul său! De ce se afla pe „Leeward”? îşi pierduse atât de mult încrederea în valoarea sa încât alesese să practice pe acest vapor, cu mai puţine responsabilităţi? Timp de câteva secunde, Anthony păstră o tăcere ezitantă, cu ochii aţintiţi asupra ei cu un aer disperat, iar Jennie crezu că în sfârşit se va destăinui. Dar el întredeschise doar buzele cu efort, pentru a-i murmura numele.

— Jennie...

Din păcate, în aceeaşi clipă, Tilly îşi făcu intrarea în sala de aşteptare.

— Doctore Gray, unul din membri echipajului se plânge de dureri abdominale, dar refuză să vină să fie examinat şi, cum nu vorbeşte decât greceşte, îmi este greu să-l conving!

Anthony îşi regăsi subit sângele-rece.

— Voi merge să-l văd cu un alt matelot capabil să facă pe interpretul.

Îi aruncă o scurtă privire lui Jennie, ai cărei ochi exprimau o decepţie neascunsă. În ceea ce-l privea, tânăra femeie notă cu tristeţe că părea mai degrabă uşurat. După plecarea lui, nu-şi putu stăpâni un oftat profund. Şi când te gândeşti că poate era pentru prima dată pe punctul de a i se destăinui! Ea îi mărturisise totul despre trecutul său.

Va reuşi oare să-i câştige într-o zi încrederea?

A treia zi, în timp ce se aflau la masă cu Tilly, Anthony anunţă în gura mare că hotărâse să-i ia la

plimbare în acea după-amiază pe prietenii săi Greer. Jennie tresări.

— Dar Credeam că…

Medicul luă un ton prefăcut dezinvolt.

— Da, ştiu, era prevăzut pentru mâine, dar mi-au cerut să te rog să vii cu noi şi, cum astăzi este ziua ta liberă, i-am cerut lui Hector să mă înlocuiască.

— Dar…

— Nu eşti liberă?

— Să spunem că prevăzusem să fac nişte cumpărături…

— Nu pot să aştepte? Noi trebuie să mergem la Grădina botanică şi la Peşterile de cristal. Nu te tentează?

— Îmi pare rău, dar cred că nu vă pot însoţi. Iartă-mă…

Prezenţa lui Tilly îi permise lui Jennie să evite explicaţii mai ample. Totuşi, câteva minute mai târziu, când ajunsese în cabina sa, Anthony veni să-i bată la uşă.

— De ce ai găsit un pretext nepotrivit pentru a nu veni să te plimbi cu noi?

— Am… avut impresia că mi-ai transmis invitaţia familiei Greer din pură politeţe, dar că nu ţineai deloc să mă vezi acceptând-o, mărturisi Jennie. Medicul se încruntă cu un aer ofensat.

— Ce-ţi veni? Prietenii Greer vor fi foarte dezamăgiţi.

În mod vizibil, ultimele cuvinte erau sincere. Era probabil ca Stephen şi Lesley să fi insistat să fie cu ei. Cât despre Anthony, ar fi pariat că nu ţinea prea mult la asta. Ei bine, cu atât mai rău!

— Bun, atunci sunt de acord… Nu cunosc peşterile şi mă voi întoarce cu plăcere în Grădina botanică.

— Poţi să fii gata într-o jumătate de oră?

— Da.

— Întâlnirea pe chei. Vom lua un taxi.

La ora stabilită, Jennie cobora pasarela de îmbarcare, îmbrăcată într-un costum şort-vestă din pânză de culoare gri-verde, cu geanta de pânză pe umăr. Familia Greer se afla deja pe chei şi tânăra femeie putu citi în privirea lor o

licărire de plăcere neprefăcută, când le făcu semn. Era prima lor zi în Bermude şi păreau puţin dezorientaţi. Sosi şi Anthony şi chemă imediat un taxi, care-i lăsă câteva minute mai târziu în faţa Grădinii botanice.

Vegetaţia luxuriantă de acolo era extrem de impresionantă şi doamna Greer nu-şi credea ochilor. Se oprea în faţa fiecărei plante pentru a-i citi numele, istoria şi toate caracteristicile. Jennie o observa cu tandreţe. Această doamnă bătrână care crescuse patru copii avea prospeţimea sufletească a unei fetiţe! În timp ce făceau o pauză pe o bancă, se întoarse spre tânăra femeie, cu un zâmbet fermecător.

— Spune-mi, Jennie, ştii că înainte de a avea copiii am fost şi eu infirmieră?

— Adevărat? Credeţi că v-ar fi plăcut să lucraţi pe un vapor ca „Leeward?”

— Trebuie să fie un adevărat vis.

Permanentă vacanţă, nu?

— Hm, ei bine, nu chiar întotdeauna…

— De cât timp eşti la bord?

— De peste patru luni.

Rostind aceste cuvinte, Jennie se gândi brusc că nu-i mai rămăsese decât o treime de contract de efectuat. Oare îl va reînnoi? Cel al lui Anthony expira aproape la aceeaşi dată… Lesley Greer o privi cu ochi mici curioşi.

— Cât timp te-ai gândit să petreci pe această navă?

— Încă nu ştiu.

— Trebuie să fie plăcut să lucrezi aici, bineînţeles, dar ar fi incompatibil cu o viaţă de familie, nu-i aşa?

— Fără îndoială, este greu de împăcat. Mulţi dintre membrii echipajului sunt căsătoriţi, dar îşi văd puţin soţiile şi copiii. Eu n-aş putea să trăiesc în acest fel.

Lesley o observă în tăcere câteva secunde, înainte de a-şi relua cu voce tare şirul gândurilor.

— Ştii, mi se pare că Anthony se simte mult mai bine decât la ultima noastră întâlnire. Încă mai are acele tulburări?

— Vreţi să spuneţi, migrenele?

— Da, au fost un mare handicap în exercitarea profesiei sale.

— Apar din ce în ce mai rar.

Jennie luase un ton sigur pentru a-i răspunde lui Lesley Greer. Bătrâna doamnă credea fără îndoială că Anthony i se destăinuise şi nu voia s-o dezamăgească. Poate spera chiar ca relaţia lor să fie mai profundă, deoarece îi arunca deseori lui Jennie o privire complice şi înduioşată, vorbind despre el.

— Sunt fericită! Odinioară le avea zilnic, era foarte greu pentru el.

— Zilnic?

Fără să vrea, Jennie tresărise. Nu-şi putea imagina cum putuse face faţă Anthony unei asemenea situaţii. Ea nu-l văzuse decât de două ori în starea aceea. Prima dată, în ziua în care se îmbarcase pe „Leeward”. A doua oară, în timpul epidemiei care-i obligase pe toţi să dea ce era mai bun în ei. Într-o zi, după optsprezece ore de îngrijit bolnavii spitalizaţi, Anthony trebuise să opereze de urgenţă un matelot care se înţepase în braţ, într-o ţeapă imensă. îl văzuse atunci complet palid, cu faţa răvăşită şi ochii pierduţi, sub efectul unei suferinţe puternice, pe care nimic nu părea s-o poată alina.

— Este incredibil! în acest caz, este practic vindecat!

Lesley Greer părea într-adevăr fericită de această veste.

— Dar spune-mi, cum a făcut?

— Ei bine, are grijă de regimul său, evită soarele… Şi pentru a se relaxa, seara cântă la flaut…

Era incredibil! Fără să vrea, era pe cale să facă orice pentru ca doamna Greer s-o creadă intimă cu Anthony! Cum s-o facă acum să înţeleagă că pentru el nu era nimic mai mult decât o prietenă – şi mai mult, că relaţiile lor rămăseseră foarte precare… Bătrâna doamnă continuă, dând din cap:

— Şi-a ruinat sănătatea muncind ca un nebun în serviciul de medicină pentru nou-născuţi. Când l-au lăsat nervii, Stephen a făcut totul pentru a-l linişti şi a-l

convinge că nu era un ratat, cum credea. Sper că şi-a recăpătat puţin încrederea în el…

— Aşa cred.

— Ştii, este un noroc că are un prieten ca soţul meu!

— Oh, sunt sigură de asta, doamnă Greer!

— Stephen are o slujbă pentru el.

Aveam intenţia să-i vorbim despre ea în timpul croazierei. Este un post de cercetare, dar care comportă numeroase contacte cu bolnavii. Este vorba de o asigurare – urmărirea copiilor care au suferit traumatisme datorate chirurgiei sau tratamentelor chinuitoare.

Jennie se mulţumi să dea din cap, cu un aer interesat.

— Dar spune-mi, Jennie, dumneata care-l cunoşti bine, crezi că este pregătit să se întoarcă la Londra?

De data aceasta, Jennie nu putu minţi.

— Nu ştiu… Nu, chiar nu ştiu…

Lesley Greer păru dezamăgită.

— Ah da?

Se întoarse pentru a-i urmări din ochi pe cei doi bărbaţi care discutau puţin mai departe.

— Mă întreb dacă Stephen i-a vorbit deja…

Jennie se grăbi să schimbe subiectul.

— N-am vizitat serele, dacă am merge acolo?

— Bună idee! Vor veni şi ei puţin mai târziu.

După ce terminară vizita la Grădina botanică, se îndreptară spre faimoasele Peşteri de cristal. Vizitatorii coborau cu ascensoare mari în adâncul pământului, în fostele mine de cuarţ, astăzi amenajate în peşteri fabuloase unde un lac subteran venea să facă mai măreţ aspectul feeric. O luminare pricepută accentua vederea întru totul ireală a acestui sit grandios din adâncurile insulei. Umbre mari albastre şi verzi se ondulau în jurul vizitatorilor uimiţi. Însăşi Jennie era atât de emoţionată de spectacol, încât uitase să asculte ghidul, a cărui voce monotonă înşira explicaţii ştiinţifice mai degrabă plictisitoare. O mână pe umărul său o făcu totuşi să revină la realitate. Era Anthony!

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar prietenii Greer

par să facă o confuzie asupra stadiului relaţiei noastre, îi şopti la ureche.

— Da, am observat.

— Îşi închipuie că suntem logodiţi, sau ceva de acest gen! îmi pare rău…

— Nu te îngrijora, nu sunt deranjată deloc. În definitiv, suntem buni prieteni.

„Buni prieteni”… Oare cum putea rosti aceste cuvinte fără să zâmbească? Jennie se gândi că era o minciună pe toată linia. Mai întâi pentru că Anthony evident nu arăta încrederea pe care o datora unei prietene… Şi pe de altă parte, pentru că sentimentele sale nu aveau absolut nimic de-a face cu prietenia!

În obscuritate, la câţiva paşi, o pereche de tineri îndrăgostiţi erau tandru îmbrăţişaţi. Subit, inima lui Jennie se strânse. Cât ar fi vrut ca Anthony s-o ia astfel lângă el şi să-i fure un sărut fără ştirea nimănui! Dar medicul se mulţumi să scuture din cap cu un aer preocupat.

— Cred că voi lămuri situaţia.

Jennie îl privi cu un aer uimit.

— Ce spui?

— Am să le explic care este natura relaţiei noastre.

Tânăra femeie se mulţumi să zâmbească trist.

— Vor fi dezamăgiţi!

Privirea lui Anthony se pierdu în gol.

— N-ar fi singura lor dezamăgire…

— Ce vrei să spui?

Fără îndoială, făcea aluzie la propunerea pentru acea slujbă pe care Stephen Greer i-o făcuse probabil în timpul plimbării lor în Grădina botanică. Cum el păstra tăcerea, Jennie îndrăzni să facă aluzie la ea.

— Ai refuzat postul de la Londra?

— Ah, înţeleg că Lesley ţi-a povestit totul…

În realitate, n-am luat încă o decizie, dar de fapt, probabil voi refuza. Îmi reînnoiesc contractul pe „Leeward” pentru alte nouă luni.

Jennie nu ştia ce să răspundă. Aşadar, fuga nu era încă gata să ia sfârşit Ce dramă îi putuse oare marca

trecutul atât de misterios, încât să simtă nevoia de a continua astfel? în tot cazul, prietenii săi Greer nu păreau să-i ia în nume de rău vreo greşeală comisă anterior... Şi atât cât putea fi responsabilitatea sa, Jennie ştia din intuiţie că-i putea acorda toată încrederea. Atunci, el de ce refuza să-şi acorde iertarea şi să creadă din nou în viitorul său?

Ar fi vrut atât de mult să-i vină în ajutor, să scurteze timpul de luptă cu propria sa memorie! Dar care putea să fie acel obstacol care-i împiedica să se apropie?

Capitolul 9

În timpul săptămânii care urmă, Jennie trebui să constate că dispoziţia lui Anthony devenise foarte posomorâtă. În timp ce la început păru să aprecieze prezenta bătrânilor săi prieteni pe „Leeward" şi-şi regăsise o oarecare veselie, începu să adopte de la o zi la alta o rezervă taciturnă.

Din fericire, în acea perioadă, munca la serviciul medical nu punea nicio problemă adevărată. Jennie îşi dorea enorm să-l întrebe pe Anthony despre schimbarea bruscă a dispoziţiei sale, dar nu avea curaj.

Cu siguranţă, medicul arătase familiei Greer că se înşela în legătură cu natura relaţiilor lui cu Jennie, deoarece aceasta nu mai fusese invitată să li se alăture în plimbările lor. Totuşi, când se întâmpla ca Jennie s-o întâlnească întâmplător pe Lesley Greer pe o punte a navei, aceasta din urmă schimba întotdeauna cu ea cuvinte călduroase.

Vineri seara, în timp ce Jennie şi Anthony erau pe punctul de a închide serviciul medical, o vizită a lui Stephen Greer veni să întunece la maximum mina doctorului Gray. Jennie ghici că bătrânuul bărbat venise să-l vadă în particular, pentru a-i cere un răspuns definitiv în legătură cu propunerea referitoare la postul de cercetare medicală din Anglia.

Ultimul pacient tocmai părăsise cabinetul şi Jennie ar fi trebuit să-şi încheie serviciul. Cei doi medici discutau în biroul lui Anthony, a cărui uşă rămăsese întredeschisă.

Tânăra femeie se gândi că o credeau plecată. Dar trebuia să termine un raport destinat administraţiei navei şi se instalase la birou, pentru a redacta concluzia. Astfel, fără să vrea, auzi toată conversaţia dintre cei doi bărbaţi.

La început, cum tonul era amabil, reuşi cu uşurinţă să-şi stăpânească oarecum curiozitatea şi să se concentreze asupra muncii sale. Dar treptat, vocea lui Stephen Greer crescu în volum, până la a-i atrage atenţia. Părea să fie realmente înfuriat pe împotrivirea lui Anthony.

— Dar Tony, glumeşti! Cum poţi să refuzi o asemenea ofertă?

— Ar trebui să-mi înţelegi scrupulele, Stephen.

— Ce se întâmplă? De ce o asemenea lipsă de încredere în tine?

— O ştii bine…

— Ei bine, tot acea poveste veche! Trebuie să-ţi depăşeşti temerile! Caută să-ţi stăpâneşti slăbiciunea!

— Tocmai asta este problema…

— Anthony! Nu rata pentru a doua oară şansa vieţii tale! Faptul că ai refuzat deja să preiei cabinetul tatălui tău a fost o nesăbuinţă.

Şi când te gândeşti că ai preferat să continui să munceşti mai degrabă ca o brută nouăsprezece ore pe zi la spital, decât să te ocupi de o clientelă bogată. Că ai ales să îngrijeşti mai degrabă nişte vagabonzi amărâţi decât leneşi ipohondri, ceea ce este mai mult decât stupiditate, este masochism!

— Poate aş fi făcut avere, dar…

— Dar fără îndoială ţi s-ar fi părut prea uşor. Ce prostie! Ai văzut ce ţi s-a întâmplat? Cineva mai puţin încăpăţânat ca tine ar fi sfârşit prin a ajunge la închisoare!

O tăcere grea urmă cuvintelor lui Stephen Greer. Apoi vocea atenuată a lui Anthony se auzi iar.

— Mai am dureri de cap, Stephen…

— Mult mai puţine, mi-ai spus. De altfel, funcţia de cercetător nu implică nici gărzi, nici urgenţe. Va fi de muncă, desigur, dar o vei putea face după cum îţi place.

— Sunt foarte încăpăţânat, Stephen, o ştii.

— Am nevoie de tine pentru acest post, Anthony!

— Nu mă simt pe deplin capabil să îndeplinesc această sarcină.

— „Pe deplin!” Iată cuvinte care te definesc bine! Ai mania perfecţiunii – de altfel, pentru asta m-am gândit la tine.

— Atâta timp cât îmi lipsesc unele lucruri pentru a fi capabil de această perfecţiune, Stephen, nu mă voi putea întoarce la Londra.

O tăcere apăsătoare se instală din nou între cei doi bărbaţi. Jennie observă că încetase să scrie de minute întregi. Oare de ce le ascultase conversaţia?

Trebuia chiar să-i telefoneze lui Hector pentru a-i cere o informaţie de ordin administrativ. Poate se mai afla în cabină începu să formeze numărul. Dar vocea doctorului Greer se auzi din nou în spatele uşii.

— Chiar este ultimul tău cuvânt, Tony?

— Da.

— Ascultă, te las trei luni pentru a-ţi schimba părerea. Până atunci îi voi contacta şi pe alţii, dar nu voi face o alegere definitivă.

— Fă ce ţi se pare rezonabil, Stephen.

— Haide, Anthony Lasă-mă să sper că te vei mai gândi…

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, Stephen. Am scris chiar astăzi la Direcţia companiei maritime a acestei nave pentru a cere reînnoirea contractului.

Jennie rămase încremenită în timpul ultimului lor dialog, cu mâna nemişcată pe cadranul telefonului, incapabilă să continue formarea numărului lui Hector. Vocea celor doi bărbaţi părea să aibă un registru mai grav, tonul era mai obosit… Ca o somnambulă, reuşi să apese tastele telefonului. La celălalt capăt al firului, vocea jovială a lui Hector o făcu aproape să tresară.

— Alo?

— Hector?

— Oh, tu eşti Jennie? Ce s-a întâmplat?

Îi explică motivul apelului său, dar păstră fără să

vrea privirea aţintită asupra uşii de la biroul lui Anthony, unde era o linişte îngrijorătoare. În sfârşit, îi văzu pe cei doi bărbaţi ieşind şi strângându-şi mâna fără o vorbă. Anthony se opri în faţa ei, cu un aer necăjit.

— Cum se face că mai eşti aici?

— Am avut doar o mică problemă de clasare a unui dosar de rezolvat cu Hector. Tocmai mi-a dat informaţiile care-mi lipseau şi nu mai am decât un sfert de oră…

— Foarte bine. Ai putea să te ocupi să închizi serviciul?

— Desigur.

Îl privi îndepărtându-se cu pas lent. Îşi dorea la nebunie să i se arunce de gât, să-i murmure cuvinte tandre pentru a-i domoli tristeţea. Dar i-ar fi putut aduce o cât de mică încurajare?

Săptămânile trecură din ce în ce mai repede. Croazierele se succedau şi se instalase un fel de rutină. Acum, familia Greer şi-o terminaseră pe a lor de mai mult de o lună. Anthony părea să-şi fi regăsit calmul. Relaţiile cu infirmiera sa deveniseră din nou prieteneşti şi destinse. Dar, în urma conversaţiei surprinse între Stephen Greer şi Anthony, Jennie înţelesese că în trecutul medicului erau evenimente grave, pe care acesta nu ţinea să i le dezvăluie.

Acum, ştia că el avea cu siguranţă dreptate să refuze postul de cercetător pe care i-l oferise bătrânul său prieten. Dacă se simţea încă incapabil să-şi asume responsabilităţi importante, era mai bine pentru el să aştepte să-şi rezolve toate problemele.

La început, Jennie considerase reacţia sa stupidă, dar oare, în circumstanţe asemănătoare, n-ar fi avut şi ea una la fel?

— Atunci, este definitiv? Renunţi să-ţi reînnoieşti contractul, Jennie?

Aceasta înălţă capul cu un aer surprins. Anthony îi zâmbea cu bunăvoinţă.

— Te felicit.

— Serios? De ce?

— Asta înseamnă că ai reuşit să-ţi învingi demonii interni.

— Oh da, cel puţin în parte… M-am convins până la urmă că n-am fost răspunzătoare de moartea lordului Peter Farrow. În tot cazul, această dramă mi-a folosit pentru a-mi da seama cât mă înşelasem în privinţa lui Ralph. Şi când te gândeşti că era gata să-l iau de soţ.

— Sunt fericit să te văd mai senină astăzi.

— Nu ştiu dacă într-adevăr termenul se potriveşte, dar în comparaţie cu ce simţeam acum şase luni, chiar sunt mai puţin îngrijorată…

— Ce planuri ai?

— N-am niciunul, la drept vorbind. Cu siguranţă, îmi voi petrece o lună sau două la părinţii mei. Apoi… voi găsi o slujbă undeva.

Nu-şi putu stăpâni un oftat. Nu-i putea spune că reticenţa faţă de viitorul său era legată de sentimentele pe care le avea pentru el. Dacă măcar ar fi acceptat postul pe care i-l oferise Stephen Greer, la Londra, s-ar fi putut revedea…

Dar era fără speranţă!

— Toate astea par foarte rezonabile, Jennie.

Tânăra femeie se strădui să zâmbească. Asta era tot ce găsea să-i spună?

Când se duse în biroul său pentru a-şi începe munca administrativă, Jennie observă că medicul scotea din buzunar un plic albastru ca cerul.

— Ai veşti de la familia ta…

Anthony tresări uşor.

— De unde ştii?

Jennie îşi dădu brusc seama de indiscreţia sa.

— Oh, iartă-mă, credeam…

Tonul lui Anthony se îmblânzi, dar era trist.

— Ai dreptate, este o scrisoare de la mama. Dar n-am de ce să mă bucur. Tot ce ştie să facă, este să mă sâcâie să mă preocup din nou de cariera mea. Nu încetează să mi-l dea de exemplu pe fratele meu mai mare, care este atât de strălucit!

— Anthony…

— M-am obişnuit! Şi a venit timpul pentru mine să învăţ să râd de acest lucru!

— Dar…

— Dacă am vorbi despre altceva? Mi se pare că aveam nişte planuri pentru această zi liberă!

Jennie ezită o clipă. Oare îşi putea permite să revină asupra subiectului familiei sale, care se părea că-i era atât de penibil? Se gândi, că fără îndoială, spusese deja prea mult… în tot cazul, de data această pagină fusese întoarsă. Încă o ocazie ratată de a pătrunde ceva mai mult în intimitatea sa.

— Ei bine? Ce hotărâm? Plajă sau plimbare? Ne-am putea întoarce de-a lungul acelei căi ferate vechi şi părăsite, unde era gata să mă dobori dezgropând o piatră aşa-zisă fosilă din taluz?

La amintirea incidentului survenit cu două săptămâni mai înainte, Jennie nu se putu împiedica să zâmbească. În acea zi, găsiseră o pasăre rănită şi inima i se strânse mai mult gândindu-se la blândeţea cu care prinsese Anthony în mâini biata mică fiinţă atât de fragilă. Din păcate, era prea târziu să i se vină în ajutor. Câteva secunde mai târziu, când îi murise în palme, amândoi aveau lacrimi în ochi, ca nişte copii.

Atunci, Anthony o atrăsese spre el, pentru a o legăna ca un frate. Nu exista deloc dorinţă în gestul său şi nu-l prelungise cu un sărut. De altfel, n-o mai sărutase de mult. Părea să ţină acum ca relaţiile lor să fie de pură prietenie. Plecau deseori împreună pe insulă, pentru a se scălda sau a vizita locuri însorite, dar nu mai ieşeau singuri seara.

Uneori Jennie se gândea că poate era mai bine astfel. Dacă nu-i împărtăşea sentimentele pe care le încerca pentru el, cel puţin Anthony nu se juca într-un flirt egoist cu inima sa. Dar în cele mai secrete vise, tânăra femeie îşi dorea mai mult decât orice să trăiască îmbrăţişările pasionate care o tulburaseră atât de mult…

— Aţi intrat în travaliu, doamnă Astwood. Dilataţia colului este deja de trei centimetri.

Tânăra femeie pe care o examina Anthony păru consternată la această veste.

Cât despre soţul său, acesta încerca să-şi mascheze neliniştea, dar nu reuşea deloc.

— Dar spuneţi-mi, doctore Gray, probabil există medicamente pentru întârzierea naşterii. Copilul nostru nu trebuia să vină pe lume decât peste o lună!

— Îmi pare rău, domnule Astwood, dar este imposibil.

— Atunci, pentru că de-abia am părăsit New York-ul, vaporul ar putea face cale-ntoarsă…

— Suntem deja la trei ore de coastă. Nu trebuie să vă gândiţi la asta.

Tânăra femeie era gata să plângă.

— Medicul meu m-a examinat săptămâna trecută. M-a asigurat că această croazieră nu comporta niciun risc pentru mine şi că, dimpotrivă, îmi va face bine!

Brusc pradă unei noi contracţii, se prinse agitată de mâinile soţului său. Anthony îi făcu semn lui Jennie.

— Vrei să pregăteşti blocul şi camera numărul trei, te rog?

Se întoarse spre pacienta sa.

— Este cea mai îndepărtată de sala de aşteptare. Astfel, nu veţi fi deranjată de zgomot.

Tânăra femeie trebui să se supună evidenţei: nu exista altă soluţie. Domnul Astwood plecă să aducă din cabină câteva lucruri personale de care avea nevoie soţia sa, în timp ce Jennie o încuraja pe doamna Astwood să practice exerciţiile de respiraţie pe care le învăţase.

Viitoarea mamă era gata de prima ei naştere, se arăta foarte curajoasă. Jennie se străduia s-o liniştească, deşi ştia că riscurile unei naşteri premature erau departe de a fi nule. Serviciul medical de pe „Leeward” nu dispunea de tot materialul de îngrijire necesar în cazul unei probleme grave. Din fericire, naşterile la opt luni puneau destul de puţine probleme, în cea mai mare parte din cazuri, copilul fiind viabil. Părăsind-o câteva clipe pe doamna Astwood, se duse să-l găsească pe Anthony în blocul operator, transformat pentru această ocazie în sală

de naştere.

— Totul este pregătit?

Medicul îi adresă un zâmbet puţin forţat.

— Da. Noaptea va fi lungă, Jennie. Pronosticul tău?

— Bebeluşul pare mic, dar probabil sănătos. Sper că nu vom avea probleme de reanimare. Nu vom fi la Saint-Georges decât în zori

Schimbară o privire îngrijorată, dar plină de speranţă. Jennie îşi puse mâna prieteneşte pe braţul lui Anthony.

— Mă întorc lângă ea. Simt că totul va fi bine!

Acum era trecut de miezul nopţii. Orele trecuseră şi naşterea doamnei Astwood părea într-adevăr să se desfăşoare fără incidente. Pierduse apa, colul se dilatase la şase centimetri şi copilul se prezenta în poziţie normală. Domnul Astwood participa în felul său, ajutându-şi soţia să respire după metoda pe care o învăţase. Dar travaliul era extrem de lent.

Brusc, Jennie surprinse pe faţa lui Anthony semnele unei oboseli neobişnuite. Trăsăturile i se deformaseră subit şi cearcăne îngrijorătoare îi apăruseră sub ochi. Crezu imediat că ghiceşte indispoziţia sa şi găsi un pretext pentru a-l duce în biroul lui.

— Ai o migrenă, nu-i aşa?

— Da…

— De când?

— De mai multe ore. Dar se înrăutăţeşte.

— Urcă pentru câteva minute pe punte, Anthony! îţi trebuie puţin aer proaspăt. Te voi chema dacă am nevoie de tine.

— Nu este cazul. În acest stadiu, nimic nu mă uşurează.

— Ia aspirină.

— Nu pot…

— De ce?

Anthony dădu din cap cu un aer resemnat.

— Cred că este timpul să-ţi spun totul, Jennie…

Ea îl privi cu o tandreţe copleşitoare.

— Da, Anthony, în sfârşit îmi vei povesti totul. Ia loc, îţi voi face un masaj cervical în timp ce vorbeşti.

Medicul se instală docil, o lăsă să-i descheie gulerul cămăşii şi să-şi pună pe gâtul musculos degetele pricepute, care începuseră să alerge de-a lungul vertebrelor. Închise ochii în tăcere şi Jennie crezu că încă o dată nu va avea curajul să vorbească. Dar curând, vocea sa gravă, puţin gâtuită, se auzi în tăcerea încăperii închise.

— Am avut întotdeauna migrene. În timpul copilăriei, am fost supus tuturor examenelor imaginabile, dar nu s-a descoperit niciodată cauza exactă. Când am vrut să-mi încep studiile de medicină, toţi specialiştii m-au descurajat, pretinzând că starea mea de sănătate era incompatibilă cu o carieră medicală. Dar ţineam s-o iau pe urmele tatălui şi fratelui meu…

— Fratele… Cel cu care te compară mereu mama ta?

— Da. Şi m-am ţinut bine. Am împlinit tot ciclul studiilor medicale, apoi am intrat în serviciul lui Stephen, la Londra. Dar a trebuit să renunţ curând…

— Din cauza durerilor de cap?

— În parte. În acea perioadă, m-a părăsit chiar şi logodnica mea, care n-a suportat să mă vadă renunţând la o carieră strălucită. De altfel, mama a fost de părerea ei…

Se întrerupse o clipă, dând din cap cu tristeţe.

— Mama este o persoană puţin bizară. După ce m-a dus să fiu consultat de cei mai mari specialişti, pentru a încerca să afle cauza migrenelor mele, a hotărât că, deoarece nu păreau să aibă nicio explicaţie clinică, erau pur şi simplu simple reacţii psihosomatice, de care evident eram responsabil!

Era vizibil că Anthony îşi stăpânise mult timp amărăciunea şi că se simţea uşurat şi în acelaşi timp puţin vinovat că-şi deschidea astfel inima.

— N-ar trebui să vorbesc în felul acesta despre părinţii mei, ştiu.

Jennie îşi continuă masajul uşor pe ceafa încordată a medicului.

— Haide, Anthony, suntem legaţi de o prietenie

destul de mare pentru a mi te putea destăinui…

El îşi reluă povestea, ca şi când vorbea singur.

— Am acceptat aşadar un post într-un spital de periferie, unde aveam ca pacienţi mai ales nefericiţi lipsiţi de orice posibilităţi.

Pentru a combate durerile de cap, mi-am alcătuit un arsenal de medicamente diverse, pe care deseori le foloseam în exces Şi ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am subestimat efectul de obişnuinţă cu morfina. În momentele în care nu luam, simţeam o lipsă intolerabilă. Aşa că am început să cresc serios frecvenţa prizelor…

— Ei şi?

— Colegii mei n-au observat nimic. Dar una dintre bolnave, ea însăşi toxicomană, a ghicit totul… Ea m-a incitat să trec de la absorbţia orală, la injecţii intravenoase.

— Dumnezeule…

— Dar din fericire, s-a produs destul de repede o tresărire în mine. M-am simţit atât de josnic şi de mizerabil, încât am avut curajul să iau o mare hotărâre: să încetez totul şi să fug! Dar pentru asta aveam nevoie de ajutor. Atunci, m-am dus să-i văd pe Stephen şi pe Lesley. M-au primit în casa lor timp de multe săptămâni. Crizele pe care le sufeream atunci erau cumplite…

Acum, Anthony îşi continua povestea cu pleoapele închise.

— Treptat, am recăpătat suficient echilibru pentru a trăi singur. Dar mă simţeam incapabil să continui să practic medicina.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am petrecut un timp într-un centru de tratament prin muncă manuală.

— Aşa ai învăţat meseria de zidar!

— Exact.

— Dar ţi-ai fi putut găsi o ocupaţie mai puţin obositoare!

— Aveam nevoie să mă mişc şi să fiu în aer liber. După lucru, mă duceam să fac plimbări lungi prin pădure. Practicam relaxarea şi am învăţat de asemenea să cânt la flaut pentru a mă destinde. De câtva timp, aproape n-am mai avut migrene.

— În afară de astăzi! Nu crezi că scrisoarea de la mama ta este vina?

— Ba da, cred.

— Ştie ce ţi s-a întâmplat?

— Nu, părinţii mei nu ştiu ce am trăit. Stephen şi Lesley sunt singurii care ştiu… în afară de tine.

— Şi dacă te întorci într-o zi la Londra?

— Atunci, voi încerca să-mi uit trecutul, asta incluzând şi anii tinereţii pe „Leeward”. Orice aspect emoţional trebuie să dispară din viaţa mea.

Jennie primi ultimele cuvinte ca pe o palmă. Era evident că nu ocupa niciun loc în planurile sale. Se feri să-şi arate tristeţea, dar era imposibil ca el să nu ghicească din gesturile sale. Degetele îi rămăseseră nemişcate şi încetă masajul.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, mulţumesc. Mă mai doare capul, dar nu mai am greaţă, datorită ţie. Eşti într-adevăr o prietenă preţioasă.

Jennie întoarse capul pentru ca el să nu-i citească ciuda în ochi. Ştia ce simţea pentru el, era sigură, şi se străduia să fie amabil!

O bătaie în uşă o smulse din gândurile sale negre. Era domnul Astwood, care venea să ceară ajutor, deoarece naşterea părea aproape. Soţia sa suferea acum contracţii foarte dese şi respiraţia îi era tot mai întretăiată. Jennie se grăbi să meargă să pregătească în camera vecină tot ce va deveni curând indispensabil pentru întâmpinarea nou-născutului.

Cum serviciul medical de pe „Leeward” era lipsit de ultimele instalaţii tehnologice, puse apă la fiert şi pregăti prosoape calde pentru a primi mica fiinţă murdară de placentă şi sânge. În ciuda temperaturii plăcute, aprinse

un radiator pentru ca prematurul să nu rişte o răceală. Absenţa unui incubator era desigur o grijă, dar totul era pregătit pentru a acoperi această lipsă până la sosirea la Saint-Georges, unde spitalul local putea s-o înlocuiască.

Bebeluşul, perfect sănătos, spălat şi înfăşat, se odihnea la sânul mamei. Era băiat, cum anunţase mândru domnul Astwood. Era departe de a fi mic, ţinând cont de sosirea sa neaşteptată. Cele două kilograme şi jumătate permiteau un pronostic mai mult decât favorabil asupra dezvoltării sale.

Anthony părea şi mai epuizat decât tânăra mamă, dar aproape la fel de fericit. Îşi şterse fruntea cu un aer uşurat, adresându-i o privire fidelei sale asistente.

— Ei bine, toate felicitările mele pentru sângele tău rece, domnişoară McDougall!

În ciuda tristeţei încă puternice, Jennie îi răspunse cu un zâmbet.

— Le accept. Este primul meu bebeluş pe mare!

Privirea lui Anthony deveni subit mai tandră.

— Atunci, să spunem că pentru un prematur, a sosit în realitate exact la fix

Domnul Astwood îşi lăsă o clipă din ochi fiul şi soţia şi-l privi brusc pe doctorul Gray, scărpinându-se în cap cu un aer intrigat. Anthony repetă cuvintele cu un aer atotştiutor.

— Da, exact la timp…

Capitolul 10

Puţin după aceea, când toate îngrijirile fuseseră acordate tinerei mame şi copilului, familia Astwood în întregime începu să moţăie, legănată uşor de balansul navei. Micul Michael junior părea sănătos tun, spre marea bucurie a părinţilor şi marea uşurare a doctorului Gray şi a asistentei sale. Anthony efectuase toate testele indispensabile nou-născuţilor, pe care le cunoştea perfect. După greutatea şi reflexele bebeluşului, trase concluzia că se născuse aproape la termen şi că previziunile confratelui său fuseseră greşite. îi explică asta pacientei sale.

— Acest gen de greşeală se întâmplă destul de des,

doamnă Astwood. Uneori ciclul menstrual continuă în prima lună de sarcină, ceea ce denaturează pronosticul. Doar o ecografie timpurie poate furniza o indicaţie precisă.

Domnul şi doamna Astwood erau atât de fericiţi, încât puţin le păsa de acest gen de detaliu. Naşterea copilului lor se desfăşurase bine, asta era tot ce avea importanţă. Şi faptul că avusese loc pe un vapor în largul Bermudelor, avea o latură romantică de bun augur pentru micul Michael.

Oricum, Jennie făcuse imediat remarca.

— Un bebeluş născut în Bermude, din părinţi americani, pe o navă sub pavilion grecesc, iată cât este de original!

Toţi râseseră din toată inima. Şi acum, Anthony şi Jennie, care se aflau în sala de aşteptare, continuau să se felicite pentru buna desfăşurare a operaţiunilor. Anthony îşi regăsise un chip mai senin.

— Sunt încântat de acest divertisment. O naştere pe un vapor este întotdeauna un semn bun.

Jennie arboră şi ea un zâmbet mai relaxat.

— Mor de foame. Voi comanda sandvişuri pentru noi şi pentru cei doi bieţi Astwood, care de asemenea le merită pe deplin!

— Nu ştiu dacă tânăra noastră mamă va avea putere să mănânce, dar pun rămăşag că soţul său le va aprecia!

Câteva minute mai târziu, un chelner de noapte apăru cu o tavă. Jennie se grăbi să-i servească pe cei doi Astwood şi veni să se instaleze în faţa biroului său, pentru a împărţi gustarea cu Anthony. Aceste clipe îi părură brusc minunate. După orele de îngrijorare şi de bucurie că-şi duseseră la bun sfârşit munca în comun, tânăra femeie savură acel moment de pace, ca şi când fusese deodată transportată în paradis. Mâncă sandvişurile pe îndelete şi-şi bău cât mai încet posibil, cu înghiţituri mici, ceaşca de ceai. Ar fi vrut ca această complicitate cu Anthony să nu ia niciodată sfârşit.

Desigur, nu mai avea niciun motiv să rămână acolo cu ea. Era timpul să se ducă în cabina lui, unde l-ar fi putut

suna în cazul în care s-ar fi pus o cât de mică problemă. Dar nici el nu părea grăbit să plece.

Jennie se ridică încet şi luă cele două ceşti pentru a le pune înapoi pe tavă. Obosiţi şi puţin somnoroşi, amândoi păstraseră până atunci tăcerea; dar brusc, vocea lui Anthony se auzi în spatele ei.

— Ei bine, până la urmă lucrurile s-au petrecut mult mai bine decât aş fi crezut

— Este adevărat, ne puteam aştepta la tot felul de complicaţii. Dar a fost o naştere straşnică!

Anthony dădu din cap cu un zâmbet uşor.

— Nu despre naştere vorbeam.

Jennie se întoarse cu un aer surprins. El îi adresă o privire liniştită.

— Vorbeam despre noi.

— Despre noi?

— Da. Acum ştiu că ar fi trebuit să-ţi vorbesc de mult despre… problema mea.

Spusese „problema mea” cu un fel de suspin de uşurare. Jennie nu încercă să-l întrerupă.

— De două sau trei ori am fost deja gata s-o fac…

— Ştiu…

— Dar… cum aş fi putut să-ţi explic…

— Ţi-a fost teamă. Nu credeai suficient în încrederea mea în tine?

Anthony râse uşor, înăbuşit.

— Asta este. Iartă-mă, presupun că trebuie să te fi rănit puţin…

— Într-adevăr, puţin. Deoarece mi se pare că toată atitudinea mea îţi demonstrase că îmi puteai spune orice.

— Cu siguranţă, totuşi n-am vrut să văd asta. Aveam atât de puţină încredere în mine însumi… Cum să-mi închipui acest sentiment la altcineva?

Tăcu o clipă, cu ochii plecaţi, înainte de a înălţa capul şi a continua.

— Dar acum sunt atât de fericit!

Se ridică, se apropie încet de tânăra infirmieră şi-i luă mâna.

— Ar trebui să te duci să te odihneşti, Jennie.

— Eu? Oh, mă voi întinde doar puţin în camera doi. Nu cred că soţii Astwood mă vor deranja prea mult în această noapte.

— Nu, du-te să te culci în cabina ta. Voi rămâne eu.

— Nici să nu te gândeşti la asta! Şi migrena ta?

— A trecut complet. De altfel, este ciudat, n-aş fi în stare să spun în ce clipă a dispărut!

— Ar trebui totuşi să te duci să te culci.

Spunând aceste cuvinte, Jennie îşi dorea în taină să se poată întinde lângă el şi să-l legene până va adormi. Dar era o utopie… Anthony continua să-i zâmbească, strângându-i mâna în ale sale.

— Ştii bine că nu voi putea să dorm. Prefer să rămân aici, pentru a-l supraveghea pe nou-născutul nostru.

— Dar…

— Jennie, întoarce-te fără remuşcări în cabină. Te asigur că nu sunt obosit.

Învinsă de insistenţa sa, tânăra infirmieră renunţă să-i opună alte argumente.

Tocmai se hotărâse să părăsească serviciul medical, când Anthony îşi puse brusc mâinile pe umerii săi.

— Aşteaptă…

O trase spre el cu blândeţe, pentru a-i atinge uşor fruntea cu buzele. Era un gest de tandreţe complice, căruia ea îi răspunse strângându-se involuntar lângă el. Medicul îi luă atunci faţa în mâini şi se aplecă pentru a o săruta. Fără rezistenţă, Jennie îl lăsă să pună stăpânire pe gura sa. Se simţi brusc înflăcărată de un elan de senzualitate, nouă pentru ea. Era ca şi cum toată tensiunea şi oboseala serii se transformaseră brusc într-un val de stare de bine inimaginabilă. Căldura trupului lui Anthony lângă al său îi dădea o fericire de nespus.

Fără să se gândească, îşi înnodă braţele în jurul gâtului său şi se oferi toată acelei îmbrăţişări.

Era o lună, acum, de când micul Michael Astwood alesese să se nască pe „Leeward”. Din acea seară memorabilă în care Anthony acceptase în sfârşit să i se

destăinuiască lui Jennie şi care se terminase într-o îmbrăţişare pasionată, nu încetau să se descopere unul pe celălalt în timpul unor lungi conversaţii intime, dar şi a unor lungi tăceri în care trupurile înfierbântate de dorinţă continuau singure minunatul lor dialog.

Totuşi, Jennie ezita încă să-i mărturisească lui Anthony dragostea pe care o simţea pentru el. De fapt, o teamă surdă o reţinea să-i dezvăluie toate sentimentele. Se mulţumea să spere că poate el va fi primul care să îndrăznească să-şi declare pasiunea…

În ciuda îmbrăţişărilor lor înflăcărate, Anthony nu încercase niciodată s-o ducă în cabina sa. Totuşi, când schimbau sărutări lungi şi pasionale, Jennie nu căutase să-şi ascundă propria dorinţă. Dar el nu părea grăbit să treacă la un stadiu mai intim al relaţiei lor.

Totuşi, în acea seară, când se întorceau de la Saint-Georges, unde cinaseră într-un han la malul mării, Anthony o ţinuse ceva mai mult timp decât de obicei în căuşul braţelor sale în clipa în care se pregăteau să se despartă în faţa cabinelor lor. Şi brusc, lumina de pe culoar se stinse. Cuibărită lângă el în întuneric, Jennie îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul când medicul deschise uşa sa şi o conduse în interior.

Îl auzi apăsând pe întrerupător, dar nu se făcu lumină; evident, pana de electricitate era generală. Atunci, în loc să-şi aprindă de exemplu bricheta pentru a căuta o lanternă, Anthony închise uşa după ei şi începu s-o sărute…

Cât timp trecu astfel în cel mai deplin întuneric, tânăra femeie n-ar fi putut spune. Curând se aflară întinşi pe pat, rostogolindu-se unul peste celălalt într-o îmbrăţişare pasionată. Rochia din crepdeşin se desprinse ca prin farmec şi mâinile lui Anthony îi înlănţuiră cu pasiune talia goală. Propriile degete se strecurară sub cămaşa însoţitorului său, mângâindu-i spatele musculos. Doar câteva obstacole le mai despărţeau busturile şi picioarele înlănţuite.

În acea clipă, se aprinse lumina. Imediat, Jennie puse

mâna pe rochie pentru a-şi acoperi goliciunea şi se îndepărtă de Anthony cu spaimă. Venise timpul să pună capăt acestei nebunii.

Tremurând, cu lacrimi în ochi, îi aruncă o privire rugătoare.

— Anthony… în trei zile plec…

Într-adevăr, la sosirea lor la New York, Jennie trebuia să părăsească „Leewardul", pentru a se întoarce în Anglia, deoarece contractul i se terminase.

Medicul lăsă capul în jos, cu un aer îndurerat.

— Ştiu.

Tânăra femeie sperase că va găsi un alt răspuns. Oare asta era tot ce avea să-i spună? îşi dorea din toată inima să-l audă exprimându-şi măcar un cât de mic regret!

Dar el tăcea în mod exasperant. Dumnezeule, cum era posibil? Ar fi trebuit s-o ia în braţe, s-o asigure că nu era sfârşitul idilei lor, că se vor regăsi curând. Era gata să lase durerea să izbucnească, dar reuşi să se stăpânească. La ce bun? Dacă nu voia s-o revadă, nimic nu-i va putea schimba hotărârea…

Jennie se grăbi să-şi îmbrace rochia şi să-şi aranjeze părul în faţa oglinzii. Medicul nu făcu niciun gest pentru a o reţine. Totuşi, când o văzu pe punctul de a ieşi din cabină, o prinse brusc de braţ.

— Mâine suntem liberi. Voi comanda un coş cu picnic şi vom merge la plajă.

Se străduise să vorbească pe un ton degajat. Jennie răspunse la fel.

— Nu sunt sigură că este o idee foarte bună, Anthony!

— De ce?

— Ei bine, cum plec sâmbătă…

— Da, ştiu, tocmai am vorbit despre asta!

— Aş vrea să încep să-mi fac bagajele.

— Este un pretext jalnic.

— Şi apoi… Mi-a ajuns seara asta! Nu mai vreau să sufăr! N-ar fi trebuit să-ţi cad niciodată în braţe! Am sperat imposibilul şi…

Medicul o privi subit cu un aer trist şi plictisit în acelaşi timp. Dar se prefăcu că nu auzise ultimele sale cuvinte. În acea clipă, Jennie înţelese brusc ce greşeală tocmai făcuse dezvăluindu-i sentimentele. Îşi reveni imediat şi încercă lamentabil să schimbe subiectul.

— Ştii… îmi rămâne foarte puţin timp înainte de plecare. Voiam să mai cumpăr nişte amintiri, să-mi spăl şi să-mi calc hainele şi…

— Poţi foarte bine să-ţi dai hainele la spălătorie! Cât despre cumpărături, te vei putea ocupa de ele după plajă. Voi fi încântat să te însoţesc.

Jennie scutură din cap cu un aer absent.

— Ei bine… Voi vedea. Poate.

— Îţi voi bate la uşă la ora nouă, mâine dimineaţă. De acord?

— De acord.

— Jennie, este ultima noastră zi împreună!

Tânăra femeie ridică spre el nişte ochi puţin rătăciţi.

— Da. Este adevărat.

Bun, voi rezolva

Cu aceste cuvinte, ieşi şi închise ca un automat uşa după ea. Ce coşmar era pe cale să trăiască? Când se află în sfârşit singură în cabină, un suspin îi veni în piept. Nu! Doar nu-şi va petrece viaţa plângând din cauza bărbaţilor! Cuprinsă de un fel de furie, se repezi asupra unui roman poliţist pe care-l citi pe nerăsuflate, de la prima la ultima pagină, până căzu într-un somn de plumb, populat de visuri absurde.

A doua zi dimineaţă, exact la ora nouă, Anthony se prezentă la uşa sa.

— Oh, văd că ţi-ai golit deja toate rafturile!

— Da, tocmai îmi fac valizele. Dar trebuie să mă duc la spălătorie, să-mi spăl lenjeria.

Medicul făcu câţiva paşi prin încăpere, privind rând pe rând vrafurile de haine şifonate puse pe jos şi valizele deschise, unde se afla împăturită lenjeria curată.

— Totuşi, n-ai să-ţi sacrifici astfel ultima ta zi liberă?

— Mâine vom lucra toată ziua. Când aş mai putea să

mă ocup de ele?

— Mama ta are probabil o maşină de spălat!

— Nu vreau să ajung la părinţii mei cu lenjeria murdară.

— Ce sens au aceste scrupule?

Jennie simţea că se înfurie. îi ţinu piept lui Anthony, cu amândouă mâinile în şold.

— De ce te amesteci? Ţi-am spus aseară că nu vreau să-mi petrec această zi liberă cu tine!

Medicul păru scos din sărite şi el.

— Dar de ce? Nu vom mai avea ocazia să fim singuri înainte de plecarea ta!

— Exact!

— Ce vrei să spui?

— Nu încetezi să spui cu lirism că este ultima noastră zi împreună, dar toate astea n-au niciun sens! Crezi că doresc să trăiesc această „ultimă zi?”

Era gata să izbucnească în plâns, dar reuşi să-şi reţină lacrimile.

— Mă întreb dacă eşti chiar atât de orb, sau doar laş şi egoist!

— Jennie…

— Eşti mai rău decât Hector!

— Jennie! De ce atâta ranchiună?

— De ce? îndrăzneşti să întrebi? Vrei să spui că n-ai remarcat încă ce sentimente am pentru tine?

— Haide, Jennie…

— „Ultima noastră zi împreună!” Este ridicol, grotesc! Presupun că Hector le vorbeşte la fel flirturilor sale de o săptămână! Este atât de romantic – şi fără niciun risc! Dar s-a gândit vreodată în viaţa sa că una dintre cuceririle sale, puţin mai vulnerabilă decât altele, ar putea suferi la despărţirea lor? Este… este revoltător!…

— Jennie! Jennie…

Se apropie de ea pentru a o lua în braţe, dar tânăra femeie îl respinse violent.

— Nu mă atinge!

— Jennie, te rog…

— Nu!

— Te înşeli, Jennie. Această „ultimă zi împreună” pe care ţi-o ofer n-are nimic de-a face cu micul joc de seducţie al lui Hector.

Brusc, privirea îi devenise gravă. Jennie îşi simţi inima bătând nebuneşte. Dar Anthony continuă calm:

— Sunt sincer, Jennie. Aveam intenţia să petrec câteva ore de neuitat, ore de adevărată dragoste.

Jennie rămase cu gura căscată. Oare cum îndrăznea? Nu reuşea să spună niciun cuvânt. Anthony îi zâmbi tandru.

— Şi mai ales… voiam să profit pentru a-ţi oferi asta.

Spre marea uimire a lui Jennie, scoase din buzunar o cutie mică din catifea albastră şi o deschise pentru a-i arăta conţinutul. Jennie era gata să strige de surpriză. Era un inel în care era montat un diamant superb ale cărui sclipiri străluceau în lumină. Subit, era ca paralizată, incapabilă de cel mai mic cuvânt. Anthony îi luă cu blândeţe mâna stângă.

— N-am intenţia să-ţi impun ceva. Dacă nu-l doreşti, nu va fi un inel de logodnă. Doar un cadou. Şi dacă vei vrea, îţi voi oferi mai multe.

Năucită, Jennie îl privea fără să înţeleagă. Anthony se aplecă spre ea cu un aer maliţios.

— Acest diamant va fi prima ta amintire de la mine. Aceea a unei „ultime zile împreună” în Bermude.

Jennie scutură din cap cu un aer complet rătăcit.

— Vrei într-adevăr să spui…

— Da!

— Este… într-un fel, o cerere în căsătorie, doctore Gray?

— Văd că în sfârşit ai înţeles, domnişoară McDougall! M-ai obligat s-o fac aici, în acest loc puţin romantic, în timp ce prevăzusem o frumoasă scenă de dragoste pe malul mării! Dar am fost forţat să anticipez!

— Oh, Anthony…

În sfârşit, i se putu arunca în braţe plângând.

Puţin mai târziu, în timp ce se aflau în acel loc

romantic despre care vorbise Anthony, pe nişte stânci care dădeau spre golf, Jennie se întoarse spre el, oftând.

— Cum aş fi putut să-ţi ghicesc sentimentele, Anthony?

Mi-ai repetat atât de des că nu voiai să reţii nimic din această perioadă din viaţa ta petrecută pe „Leeward”.

— Ştiu, iar atunci credeam că sunt sigur de asta. Eram stupid, nu-i aşa?

— În ce moment ai început să revii asupra acestor idei în discuţie?

— S-a întâmplat ceva în mine chiar în ziua în care am reuşit să-ţi mărturisesc problema mea. Era un secret atât de greu, încât îmi paraliza până şi sentimentele.

— Şi eu am avut impresia că relaţia noastră şi-a schimbat semnificaţia din acea clipă.

— Îţi aminteşti că am rămas în serviciul medical pentru a supraveghea starea doamnei Astwood şi a nou-născutului în acea seară? Ei bine, toată noaptea m-am gândit serios la toate astea. Iar dimineaţă, hotărârea mea era luată.

— Serios?

— Da. Am descoperit brusc că aveam nevoie de tine şi că voiam să te păstrez... toată viaţa.

— De ce nu m-ai făcut să înţeleg că ţi se schimbaseră sentimentele?

— Nu-ţi puteam mărturisi atât de repede că te iubeam. Mai aveam nevoie de timp. Şi nu găseam cuvintele potrivite.

— Ai fi putut să-mi dezvălui asta prin comportamentul tău…

— Am încercat s-o fac de mai multe ori, chiar în această dimineaţă, dar fără îndoială cu stângăcie.

— Şi în ce mă priveşte, n-am îndrăznit să-mi imaginez că riscurile mele ar putea deveni realitate

— Dar cum puteai să mă crezi atât de cinic pentru a te săruta cu asemenea pasiune fără să fiu sincer?

— Ştii, uneori fericirea este greu de acceptat… Refuzi să crezi… Şi apoi, ţi-a trebuit totuşi mult timp să-ţi faci

declaraţia! Tocmai în momentul în care trebuie să ne despărţim pentru mai multe luni…

— Nu, Jennie.

— Cum asta?

— Mi-am reziliat contractul pe „Leeward”.

— Dar i-ai spus lui Stephen că…

— Acceptasem mai întâi cererea de reînnoire de la Companie. Dar a trebuit să prezint motive familiale pentru a reveni asupra deciziei.

— Oh, Anthony.

El o sărută uşor pe buze.

— Iubito, cum aş fi putut petrece atâtea luni lungi fără tine? Cele câteva săptămâni în care trebuie să asigur tura aşteptând îmi vor părea deja un infern!

— Şi mie! Vor fi cele mai lungi săptămâni din viaţa mea!

— Iubito, pentru că vei fi în Anglia înaintea mea, îţi pot încredinţa o misiune?

— Bineînţeles.

— Am o scrisoare pentru Stephen Greer. Aş fi fericit să i-o înmânezi personal.

— Oh, Anthony, vrei să spui că…

— Accept postul de cercetător pe care mi l-a propus. Vom găsi o casă în apropierea Londrei, pentru a ne putea adăposti numeroşii urmaşi!

Jennie îi răspunse printr-o mină glumeaţă.

— Atunci, cât mai aproape posibil de laboratorul tău! Nu vreau să pierd prea mult timp departe de tine…

Se cuibăriră râzând unul în braţele celuilalt. Un val înalt, aruncat de marea care creştea, îi stropi cu o ceaţă în culorile curcubeului. Descoperiră că apa luase cu asalt stâncile şi le ajunsese aproape până la picioare. Soarele îşi arunca razele strălucitoare pe suprafaţa turcoaz şi mişcătoare, în timp ce orizontul se voala uşor cu o pâclă mov. Luna octombrie în Bermude era cunoscută pentru lumina strălucitoare…

După ce făcură picnicul la umbra unui palmier, mai rămaseră lungi minute admirând peisajul minunat, strânşi

unul lângă celălalt. Apoi Anthony îi ordonă lui Jennie să se odihnească în timp ce el aranjă resturile gustării şi servea cafeaua. Dar brusc, se întoarse spre tânăra femeie, cu un zâmbet larg.

— Am uitat să-ţi spun…

— Da?

— Le-am telefonat aseară părinţilor mei, pentru a-i anunţa că voi accepta postul pe care mi-l oferă Stephen şi de asemenea pentru a le vorbi despre tine.

— Probabil au fost fericiţi văzându-te redevenind „rezonabil” în ce priveşte cariera ta!

— Foarte fericiţi. Dar tata regretă totuşi puţin că nu-l înlocuiesc. Pentru a ieşi la pensie, îşi va vinde cabinetul.

— Chiar eşti sigur că nu vrei să-l urmezi?

— Absolut sigur. Nu sunt făcut pentru acel gen de clientelă!

— Atunci…

— Oh, mai am o veste să-ţi anunţ! Ia loc! Vei fi stupefiată!

— Serios?

— Hector se căsătoreşte!

— Hector?

— A întâlnit femeia vieţii sale! Vezi, orice se poate întâmpla! Este o prietenă a surorii lui, o tânără fată superbă şi de familie foarte bună!

Jennie izbucni în râs.

— Sunt fericită pentru el.

Anthony veni s-o ia de talie şi o sărută uşor pe buze.

— Şi eu. Dar

— Dar…?

— Sunt şi mai de invidiat decât el!

Se grăbi să-şi sublinieze declaraţia tandră cu un sărut atât de înflăcărat şi atât de lung, atât de lung… încât când se resemnară să-şi desprindă buzele, cafeaua li se răcise de mult!

Sfârşit